

คำพิพากษา

และ

คำสั่ง

ศาลฎีกา

ประจำปี พ.ศ. ๒๕๑๑

จัดพิมพ์โดยกรมพระธรรมราชบัณฑิตยสถาน

THAI NATIONAL ASSEMBLY LIBRARY

3961134892

คำนำ

ด้วยปรากฏว่า ตั้งแต่ศาลทหารสูงสุดมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีชั้นฎีกาของศาลทหารทั้งหมดได้โดยไม่ต้องส่งคดีไปให้ศาลฎีกาพิจารณาคดีตั้งแต่ก่อนศาลทหารสูงสุดก็ได้มีคำพิพากษาและคำสั่งมาแล้วมากเรื่อง คำพิพากษาและคำสั่งศาลทหารสูงสุดนี้ย่อมเป็นบรรทัดฐานในการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลทหารและเจ้าหน้าที่อื่นจะพึงถือเป็นแนวปฏิบัติไปจนกว่าจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลทหารสูงสุดหรือกฎหมายมาหักล้างแล้วแต่กรณี และมีความสำคัญต่อวงการกฎหมายซึ่งอาจเป็นเหตุให้มีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายในเรื่องที่เกี่ยวข้องให้เหมาะสมและดีขึ้น นัยหนึ่งอาจเป็นที่มาของกฎหมายในภายหน้าก็ได้ แต่คำพิพากษาหรือคำสั่งเหล่านี้ต้องรวมอยู่ในสำนวนความ ข้าราชการเหล่าพระธรรมนูญมักจะทราบเฉพาะผู้ที่เกี่ยวข้อง แล้วนานไปก็อาจต้องเผลอทำลายไปตามสำนวนความ นอกจากนั้น ศาลของทหารเองกับทหารก็เห็นห่างกัน จึงไม่ทราบว่า เรื่องที่เกิดขึ้นนั้น สืบเนื่องมาจากอะไร ด้วยเหตุผลอย่างไรศาลจึงสั่งหรือพิพากษาเช่นนั้นเช่นผู้บังคับบัญชาสั่งห้ามไม่ให้ทหารยิงปืนในหมู่บ้าน แล้วมีทหารฝ่าฝืน จึงมีการฟ้องร้องดำเนินคดีฐานขัดคำสั่ง ศาลทหารสูงสุดพิพากษาว่า คำสั่งเช่นนั้นเป็นคำสั่งดงเงินมิให้กระทำ แม้ผู้บังคับบัญชาจะไม่สั่งห้าม ก็ต้องเป็นความผิดตามกฎหมายอยู่แล้ว คำสั่งเช่นนั้นจึงไม่เป็นคำสั่งตามความหมายในมาตรา ๔ แห่งประมวลกฎหมายอาญาทหาร จำเลยไม่ทำตามก็ไม่เป็นความผิด เป็นต้น เมื่อเป็นดังนี้ ข้าราชการหรือผู้บังคับบัญชาทหารที่ไม่ทราบเรื่อง ก็ไม่มีทางจะปรับปรุงแก้ไขเพื่อมิให้เกิดปัญหาเช่นนั้นขึ้นอีก ก็จะสั่งเช่นนั้นอยู่เรื่อยไป จึงไม่บังเกิดผลดีแก่ทางราชการและข้าราชการหรือผู้บังคับบัญชาแต่ประการใดเลย เป็นต้น

จึงสมควร

(๑) รวบรวมคำพิพากษาและคำสั่งศาลทหารสูงสุดที่แล้วมาและต่อไปอันสมควรให้ข้าราชการเหล่าพระธรรมนูญและข้าราชการหรือส่วนราชการอื่นที่เกี่ยวข้อง

ข้อทรงทราบ โดยมีย่อหัวเรื่อง และถ้าจำเป็นและสมควรก็ทำบันทึกหรือหมายเหตุ
ท้ายคำพิพากษาหรือคำสั่งเพื่อให้เข้าใจแจ่มแจ้งยิ่งขึ้น

(๒) จัดพิมพ์เป็นเล่มๆ ขึ้น เพื่อให้เป็นหลักฐานและสะดวกแก่การศึกษา
ค้นคว้า วิจัย และการปฏิบัติราชการยิ่งขึ้น

กรมพระธรรมนูญ จึงได้มีคำสั่งที่ ๑๕/๒๕๐๗ และที่ ๑๙/๒๕๐๗ เรื่อง
แต่งตั้งเจ้าหน้าที่จัดทำหนังสือคำพิพากษาและคำสั่งศาลทหารสูงสุดขึ้น โดยให้

๑. หัวหน้าตุลาการพระธรรมนูญฝ่ายศาลทหารสูงสุด เป็นประธาน
กรรมการ (ขณะนี้ พันเอก พัน สุทธิธินันท์ ดำรงตำแหน่ง)

๒. ตุลาการพระธรรมนูญฝ่ายศาลทหารสูงสุด เป็นกรรมการ (ขณะนี้
พันเอก สุนทร เข้มขจรณ์ และ พันเอก เข้ม วราศรัย ดำรงตำแหน่ง)

๓. หัวหน้ากองกลาง กรมพระธรรมนูญ เป็นกรรมการ (ขณะนี้
พันเอก จรัส เสี่ยงอรมณณ์ ดำรงตำแหน่ง)

๔. หัวหน้ากองกฤษฎีกาทหาร เป็นกรรมการ (ขณะนี้ พันเอก ประสิทธิ์
ใจชื่น ดำรงตำแหน่ง)

๕. นายทหารคนสนิทเจ้ากรมพระธรรมนูญ เป็นกรรมการและเลขานุการ
(ขณะนี้ ร้อยโท ประพนธ์ คงคากุล ดำรงตำแหน่ง)

คณะกรรมการมีหน้าที่จัดทำหนังสือคำพิพากษาและคำสั่งศาลทหารสูงสุด
ขึ้นเป็นเล่ม เพื่อให้เป็นไปตามคำสั่งของกรมพระธรรมนูญที่อ้างต่อไป

หวังว่า หนังสือฉบับนี้เป็นประโยชน์แก่ราชการกระทรวงกลาโหมและบรรดา
ข้าราชการเหล่าพระธรรมนูญตามความมุ่งหมายในการจัดทำหนังสือนี้ตาม
สมควร.

พลโท สำราญ กานต์ประภา

เจ้ากรมพระธรรมนูญ

สิงหาคม ๒๕๐๗

สารบัญคำพิพากษาและคำสั่งศาลทหารสูงสุด

	หน้า		หน้า
ประมวลกฎหมายอาญาทหาร		ธรรมนูญศาลทหาร	
หน้าราชการ	๒๐	ฎีกา	๓๑, ๕๑, ๙๑, ๙๓, ๑๐๑, ๑๐๓, ๑๐๗
กฎหมายลักษณะอาญา		อายุความฎีกา	๘๙, ๙๕
ความผิดหลายกระทง	๔๑	โอนคดี	๙๗, ๙๙
ฆ่าคน	๒๖, ๓๕, ๔๑, ๗๒	อำนาจศาลทหาร	๔๖, ๗๒, ๗๗
เจ้าพนักงานทุจริต	๗๗	วิธีพิจารณาความอาญา	
แจ้งความเท็จ	๒๐	การยื่นบัญชีระบุพยาน	๗๗
ประมาท	๘	ข้อเท็จจริงต่างกับฟ้อง	๑, ๙๑
ปล้นทรัพย์	๑๔	ปล่อยชั่วคราว	๑๐๕
รับดินบน	๖๔	ฟ้องคดีอุบคคุม	๕๔
ลักทรัพย์	๔๑	ฟ้องซ้ำ	๔๖
พระราชบัญญัติและกฎหมายอื่น		รับฟังพยาน	๒๖, ๕๑, ๖๔
อาวุธปืน ฯ	๑, ๖	วิธีพิจารณาความแพ่ง	
		อายุความฎีกา	๙๕

คำพิพากษาศาลทหารสูงสุด ที่ ๑/๒๔๙๙

พ.ร.บ. อาวุธปืน ระเบิดและกระสุนปืนของทางราชการทหาร

วิธีพิจารณาความอาญา ข้อเท็จจริงต่างกับฟ้อง

จำเลยมีอาวุธปืนและกระสุนปืนของกองทัพเรือที่หายไปไว้ในครอบครอง
ไม่ได้รับยกเว้นตาม พ.ร.บ. อาวุธปืน มาตรา ๕ (๑)

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยมีอาวุธปืนอัตโนมัติขนาด ๙ มม. และกระสุนปืน
๗ นัดไว้ในครอบครองโดยมิได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ ในชั้นพิจารณา
ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า อาวุธปืนและกระสุนปืนที่จำเลยครอบครองเป็นของ
กองทัพเรือที่หายไป ไม่ถือว่าข้อเท็จจริงในชั้นพิจารณาต่างกับฟ้อง เพราะปัญหา
ที่ว่าอาวุธปืนและกระสุนปืนที่จำเลยมีไว้ในครอบครองเป็นของใครมิใช่ประเด็นที่
ฟ้องโจทก์.

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๑/๒๔๙๙

ศาลทหารสูงสุด

๒๘ พฤษภาคม ๒๔๙๙

อัยการศาลทหารกรุงเทพ

โจทก์

ความอาญาระหว่าง

จำเอกสมจิตต์ กุลสวัสดิ์

จำเลย

เรื่อง มีอาวุธปืนและกระสุนปืนไว้ในครอบครอง โดยมิได้รับอนุญาต และพก
พาไปในที่ประชุมสาธารณสถาน

จำเลยฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลทหารกลาง ลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๔๙๘

คดีเรื่องนี้โจทก์ฟ้องว่า จำเลยเป็นนายทหารชั้นประทวนประจำการ สังกัด กองเรือยุทธการ กองทัพเรือ เมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๑๗ เวลาากลางคืน จำเลย ได้บังอาจมีอาวุธปืนโฮโตเมติก ขนาด ๙ มม. และกระสุนปืน ๗ นัดไว้ในครอบครองโดยมิได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนท้องถิ่น และจำเลยได้บังอาจพกพาอาวุธ และกระสุนปืนไปในที่ประชุมสาธารณสถานโดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานให้พาไปได้ เจ้าพนักงานจับจำเลยได้พร้อมด้วยอาวุธปืนและกระสุนของกลาง

เหตุเกิดที่ตำบลบางพลีใหญ่ อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ขอให้ ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พุทธศักราช ๒๕๑๐ มาตรา ๗, ๗๒ และตามพระราชบัญญัติ แก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๓๓๕ ข้อ ๒ มาตรา ๒

จำเลยให้การปฏิเสธ ต่อสู้ว่า เพิ่งเก็บอาวุธปืนและกระสุนปืนของกลาง ได้ในวันเกิดเหตุ ตั้งใจจะนำไปมอบคืนกองทัพเรือเพื่อเขารางวัลตามประกาศ ไม่มีเจตนาจะยึดถือไว้เป็นของตน และตั้งฟ้องว่า พระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯ ที่ โจทก์อ้างมิได้ใช้บังคับแก่ปืนและกระสุนปืนของกลางซึ่งเป็นปืนในราชการทหาร

ศาลทหารกรุงเทพทำการพิจารณาแล้วฟังว่า จำเลยมีอาวุธปืนและกระสุนปืนไว้ในครอบครอง และพกพาไปในที่ประชุมสาธารณสถานจริง และเนื่องจากจำเลยมิได้รับมอบหมายหรือมีหน้าที่ให้มีอาวุธปืนและกระสุนปืนของทางราชการทหาร และพกพาไปในหน้าที่ราชการ ซึ่งจำเลยควรได้รับความยกเว้นตาม ข้อต่อสู้ จำเลยจึงมีความผิด พิพากษาลงโทษจำเลยฐานมีอาวุธปืนและกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยมิได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พุทธศักราช ๒๕๑๐ มาตรา ๗, ๗๒ ให้ปรับ ๕๐๐ บาท และลงโทษฐานพกพาอาวุธไปในที่ประชุมสาธารณสถานตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๓๓๕ ข้อ ๒ มาตรา ๒ ให้ปรับ ๑๐ บาท รวม ๒ กระทงให้ปรับ ๕๑๐ บาท ถ้าไม่ใช้ค่าปรับ ให้จำแทนตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๑๗

จำเลยอุทธรณ์

ศาลทหารกลางพิพากษายืน

จำเลยฎีกา ในปัญหาข้อกฎหมายว่า

(๑) โจทก์ฟ้องว่าจำเลยมีอาวุธปืนและกระสุนปืนไว้ในครอบครอง โดยไม่ได้บรรยายไว้ว่าเป็นปืนและกระสุนของกองทัพเรือ ทำให้เข้าใจว่า เป็นอาวุธปืนและกระสุนปืนของจำเลยเองหรือของเอกชน ไม่ใช่ปืนของทางราชการทหาร เมื่อปรากฏในชั้นพิจารณาว่า เป็นปืนและกระสุนปืนของราชการทหาร ย่อมถือว่า ข้อเท็จจริงชั้นพิจารณาค้างฟ้อง ศาลต้องยกฟ้อง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

(๒) พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พุทธศักราช ๒๔๗๐ ไม่ใช่บังคับแก่ปืนและกระสุนปืนในราชการทหาร และจำเลยได้รับมอบหมายโดยปริยายจากกองทัพเรือให้ครอบครองอาวุธปืนและกระสุนปืนของกลางเพื่อนำส่งคืนกองทัพเรือตามประกาศการให้รางวัลของกองทัพเรือ จำเลยจึงไม่ผิด

(๓) จำเลยถูกฟ้องในศาลทหารกรุงเทพฐานลักทรัพย์ หรือรับของโจร เกี่ยวกับอาวุธปืนและกระสุนปืนของกลางในคดีเรื่อ^{นี้}อีกด้านหนึ่ง และศาลทหารกรุงเทพได้พิพากษายกฟ้องแล้ว แสดงว่าจำเลยไม่มีผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พุทธศักราช ๒๔๗๐ ตามฟ้อง

ศาลทหารสูงสุดได้ตรวจด้านวนและประชุมปรึกษาแล้ว

ข้อเท็จจริงคงพึงยุติได้ตามที่ศาลทหารกลางรับฟังมาว่า เมื่อวันที่ ๖

มิถุนายน ๒๔๗๗ เวลาากลางคืน จำเลยได้มีอาวุธปืนไฮโตเมติกขนาด ๘ มม.

๑ กระบอกและกระสุนปืน ๗ นัด ของกองทัพเรือซึ่งหายไปไว้ในครอบครอง

และเจ้าพนักงานตำรวจจับปืนและกระสุนปืนของกลางได้จากตัวจำเลยขณะพกพาไปในงานวัดบางพลีใหญ่ ตำบลบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

คดีจึงมีปัญหาที่จะพิจารณาเพียงว่า การที่จำเลยมีอาวุธปืนและกระสุนปืนไว้ในครอบครอง และพกพาไปในที่ประชุมชนสาธารณะสถานนั้น จำเลยไม่มีผิดตามที่จำเลยต่อสู้หรือไม่

ข้อต่อสู้ของจำเลยในประการแรกที่ว่า ข้อเท็จจริงในชั้นพิจารณาต่างฟ้องนั้น เห็นว่าข้อเท็จจริงในชั้นพิจารณาไม่ต่างฟ้อง เพราะโจทก์ฟ้องว่าจำเลยมีอาวุธปืนโคลด์ไอโคมेटิคขนาด ๘ มม. และกระสุนปืน ๗ นัด ไว้ในครอบครอง โดยมีได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนท้องถิ่น และในชั้นพิจารณาก็ปรากฏว่าจำเลยมีอาวุธปืนและกระสุนปืนดังกล่าวไว้ในครอบครอง โดยมีได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนท้องถิ่นที่จริง ปัญหาที่ว่าอาวุธปืนและกระสุนปืนที่จำเลยมีไว้นั้นเป็นของใครจึงมิใช่เป็นประเด็นแห่งฟ้อง

ข้อต่อสู้ของจำเลยในประการที่สองที่ว่า พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ ไม่ใช่บังคับแก่อาวุธปืนและกระสุนปืนในราชการทหารนั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๕ (๑) ซึ่งมีความว่า “พระราชบัญญัตินี้มิให้ใช้บังคับแก่อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืนของราชการทหารและตำรวจ” นั้น ย่อมมีความมุ่งหมายเพียงมิให้ทางราชการทหารและตำรวจต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขต่างๆ แห่งพระราชบัญญัตินี้เท่านั้น อาทิเช่น เกี่ยวแก่การขออนุญาตมีไว้ในครอบครอง ข้อ หรือจดทะเบียนอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน เป็นต้น เท่านั้น มิได้มีความหมายเลยไปถึงว่า ถ้าบุคคลอื่นมีสิ่งเหล่านี้ ซึ่งเป็นของราชการทหารหรือตำรวจแล้ว ผู้นั้นก็จะได้รับความยกเว้นตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๕(๑) ด้วยไม่

สำหรับข้อต่อสู้ในประการที่สามนั้น เห็นว่า การที่ศาลทหารกรุงเทพ พิพากษายกฟ้องคดีที่จำเลยต้องหาว่าเป็นคนร้ายลักทรัพย์หรือรับของโจร เกี่ยวกับอาชญากรรมและกระสุนปืนของกลางในคดีนั้น ย่อมไม่มีผลและกระทบกระเทือนต่อคดีเรื่องนี้แต่ประการใด เพราะเป็นข้อหาต่างเรื่องต่างกรณีกัน

ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น ศาลทหารกลางพิพากษาขอแล้ว จึงพิพากษายืน ให้ยกฎีกาจำเลย.

พล.อ.อ. เชิดวุฒากาศ	ประธานตุลาการ
พล.อ. ๙. สุทธิสารวรรณกร	ตุลาการ
พล.ต. อัมพร ศรีไชยยันต์	ตุลาการพระธรรมนูญ
พล.จ. อัมพร จินตถานนท์	ตุลาการพระธรรมนูญ
พล.จ. ศุภกาญจน์ นิตสิริ	ตุลาการพระธรรมนูญ

คำพิพากษาศาลทหารสูงสุด ที่ ๒/๒๔๙๙

พ.ร.บ. อาวุธปืนฯ ปลดออกกระสุนและหัวกระสุนปืนที่ใช้แล้ว

จำเลยมีปลอกกระสุนและหัวกระสุนปืนที่ใช้แล้วไว้ในครอบครอง ยังไม่
เป็นความผิดตาม พ.ร.บ. อาวุธปืนฯ เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่า จำเลยมีไว้โดยเจตนา
ประกอบเป็นกระสุนปืนเพื่อใช้ในการยิง.

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๒/๒๔๙๙

ศาลทหารสูงสุด

๒๗ พฤษภาคม ๒๔๙๙

อัยการศาลทหารกรุงเทพ

โจทก์

ความอาญาระหว่าง

จำอาภาคโทประพจน์ เพ็ชรเลิศ

จำเลย

เรื่อง มีเครื่องกระสุนปืนสำหรับใช้เฉพาะแต่ในการสงครามไว้ในครอบครอง

โจทก์ฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลทหารกลาง ลงวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๔๙๘

คดีนี้ โจทก์ฟ้องว่า เมื่อระหว่างวันที่ ๒๓ ถึง ๒๗ พฤศจิกายน ๒๔๙๗

เวลากลางวันและกลางคืน จำเลยซึ่งเป็นนายทหารชั้นประทวนประจำการ สังกัด

กองทัพอากาศ ได้บังอาจมีลูกกระสุนปืนกลอากาศ ขนาด ๒๐ มม. ๒ นิ้ว ขนาด .๕๐

นิ้ว ๕ นิ้ว รวม ๗ นิ้ว ปลดออกกระสุนขนาด ๒๐ มม. ๑ ปลอก ปลดออกกระสุนขนาด

.๕๐ นิ้ว ๑ ปลอก ปลดออกกระสุนปืนเล็กยาว ๓ ปลอก และหัวกระสุนชนิดต่างๆ

รวม ๕ หัว อันเป็นเครื่องอาวุธและกระสุนปืนสำหรับใช้เฉพาะแต่ในการสงคราม

ไว้ในครอบครองโดยมิชอบด้วยกฎหมาย เหตุเกิดที่ตำบลบางมด อำเภอบางขุนเทียน

จังหวัดธนบุรี ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุ

ระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๗๐ มาตรา ๕๕, ๗๗ และขอ

ให้ลงรับของกลาง

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลทหารกรุงเทพพิพากษาแล้วพิพากษาว่า จำเลยยังไม่มีความผิดตามฟ้อง ให้ยกฟ้องโจทก์ และสั่งคืนกระสุนปืนกลอากาศ ๗ นัดให้กับกองทัพอากาศ

โจทก์อุทธรณ์ ขอให้ศาลทหารกลางลงโทษจำเลยตามฟ้อง

ศาลทหารกลางพิพากษายืนตามศาลทหารกรุงเทพ

โจทก์ฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายข้อเดียวว่า การที่จำเลยมีปลอกกระสุนและหัวกระสุนปืนไว้ในความครอบครองนั้น จำเลยต้องมีความผิดตามฟ้องแล้วโดยโจทก์ไม่จำเป็นต้องนำสืบว่าจำเลยจะมีไว้โดยเจตนาเพื่อจะจัดทำเป็นลูกกระสุนขึ้นหรือไม่

ศาลทหารสูงสุดได้ตรวจสำนวนและประชุมปรึกษาแล้วเห็นว่า คำว่า “เครื่องหรือสิ่งสำหรับอัด ทำ หรือใช้ประกอบกระสุน” นั้น โดยปกติย่อมหมายถึงความถึง ปลอกกระสุนและหัวกระสุนด้วย แต่การมีปลอกกระสุนหรือหัวกระสุนที่ใส่แล้วนั้น จะยังถือไม่ได้ว่ามีเครื่องกระสุนปืนไว้อันจะเป็นความผิดต่อพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๘๐ เว้นแต่โจทก์จะนำสืบให้เห็นว่าจำเลยมีสิ่งเหล่านี้ไว้โดยเจตนาเพื่อประกอบเป็นกระสุน เมื่อโจทก์มิได้นำสืบให้เห็นว่าจำเลยได้มีปลอกและหัวกระสุนของกลางไว้โดยเจตนาประกอบเป็นกระสุนเพื่อใช้ในการยิงแล้ว จำเลยก็ยังไม่มีความผิดตามที่ศาลล่างพิพากษาให้ยกฟ้องโจทก์นั้นชอบแล้ว

จึงพิพากษายืน ให้ยกฎีกาของโจทก์.

พล.อ.อ. เข็ดดูตมาภาส

ประธานตุลาการ

พล.อ. ส. สุทธิสารวรรณกร

ตุลาการ

พล.ต. อัมพร ศรีไชยยันต์

ตุลาการพระธรรมนูญ

พล.จ. อัมพร จินตกานนท์

ตุลาการพระธรรมนูญ

พล.จ. ศุภกาญจน์ นิตสิริ

ตุลาการพระธรรมนูญ

คำพิพากษาศาลทหารสูงสุด ที่ ๓/๒๔๙๙

กฎหมายลักษณะอาญา ประมาท

ผู้เสียหายกับพวกยืนอยู่กลางถนน โดยผู้เสียหายถือไม้ค้ำแฉกอยู่ด้วย
 จำเลยขับรถยนต์ผ่านมา ผู้เสียหายกับพวกโบกมือขอโดยสาร จำเลยไม่ยอมหยุด
 รถรับ ผู้เสียหายกับพวกจึงแยกออกไปยืนอยู่ริมถนนสองข้าง พอรถจำเลยแล่น
 ผ่านเฉียดผู้เสียหาย ผู้เสียหายถลาเข้าไปใช้ไม้ค้ำแฉกตีรถ รถจึงชนผู้เสียหายขา
 หัก ดังนี้ ถือว่าไม่ใช่ความประมาทของจำเลย

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๓/๒๔๙๙

ศาลทหารสูงสุด

๔ มิถุนายน ๒๔๙๙

อัยการศาลทหารกรุงเทพ

โจทก์

ความอาญาระหว่าง

จำอากาศโทพิชัย เชื้อแพทย์

จำเลย

เรื่อง ขับรถยนต์โดยประมาทเป็นเหตุให้ชนคนบาดเจ็บสาหัส

จำเลยฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลทหารกลาง ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๔๙๘

คดีนี้โจทก์ฟ้องว่า จำเลยเป็นนายทหารชั้นประทวนประจำการ สังกัดกรม
 ยุทธศึกษาทหารอากาศ กองทัพอากาศ เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๔๙๗ เวลากลาง
 วัน จำเลยขับรถยนต์ของกองทัพอากาศโดยความประมาทปราศจากความระมัด
 ระวัง และฝ่าฝืนพระราชบัญญัติจราจรทางบก โดยขับรถชิดค่อนไปทางขวาและ
 ขับตรงไปทางที่สี่บริพัตร จำเลยขาด ยืนโบกมืออยู่ รถแล่นเฉียดและทับปลายเท้า
 ขวาสี่บริพัตร จำเลยขาด หัก เหตุเกิดที่ตำบลบ้านใหม่ อำเภอปากเกร็ด จังหวัด

นนทบุรี ขอให้ลงโทษตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๒๕๘ พระราชบัญญัติ
จรรยาทางบก พุทธศักราช ๒๔๗๗ มาตรา ๘, ๑๑, ๒๘ (๕), ๓๐, ๖๖, ๖๘

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลทหารกรุงเทพพิจารณาแล้วเห็นว่า โจทก์ไม่มีพยานนำมาสืบได้ว่า
จำเลยขับรถเร็วตามฟ้อง คงมีแต่นายชนซึ่งขับรถมานาน ๒๐ ปีผู้เดียวที่ให้การว่า
จำเลยขับรถเร็วประมาณ ๒๐ กม. ต่อชั่วโมง ซึ่งสมกับข้อต่อสู้ของจำเลย จึงฟัง
ไม่ได้ว่าจำเลยขับรถเป็นที่หวาดเสียวและอาจเกิดอันตรายแก่สาธารณชน ส่วนข้อ
ที่ว่ารถดับแล้วไม่ช่วยเหลือนั้น ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยไม่ทราบว่ารถดับ
ดับตรีพ้อย จึงพร้อมกันพิพากษาให้ยกฟ้องโจทก์ ปล่อยจำเลยไป

โจทก์อุทธรณ์ ขอให้ลงโทษจำเลยตามฟ้อง

ศาลทหารกลางตรวจสำนวนแล้วพิพากษาแก้คำพิพากษาศาลทหารกรุงเทพ
ว่า จำเลยมีความผิดฐานขับรถโดยประมาทค่อนข้างด้านขวา ตามพระราชบัญญัติ
จรรยาทางบก พุทธศักราช ๒๔๗๗ มาตรา ๘, ๒๘ (๕), ๖๖ ซึ่งได้แก้ไข และ
ฐานทำให้คนบาดเจ็บสาหัสโดยประมาท ตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๒๕๘
ให้ลงโทษตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๒๕๘ ซึ่งเป็นบทหนัก โดยให้จำคุก
& เดือน แต่ปรากฏว่าจำเลยต้องขังมาพอแก้ไขแล้วให้ปล่อยตัวไป

จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงว่า การที่รถดับดับตรีพ้อยนั้น เป็นเพราะ
ความผิดของดับตรีพ้อยที่ถลาเข้ามาตีรถของจำเลย และการที่ศาลล่างทั้งสองศาล
ฟังข้อเท็จจริงได้ความว่าจำเลยขับรถเร็วประมาณ ๑๗-๑๘ กม. ต่อชั่วโมงแล้ว
การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิดตามฟ้องโจทก์ ขอให้ยกฟ้อง

ศาลทหารสูงสุดได้ประชุมปรึกษาคดีเรื่องนี้แล้ว ทางพิจารณาได้ความตาม
คำพยานโจทก์และจำเลยร่วมกันว่า ในวันเกิดเหตุเวลาประมาณ ๑๕ นาฬิกา
ดับตรีพ้อย จำสอาด กับพวกประมาณ ๗-๘ คน ได้ก่ด้นจากไปช่วยงานตัดจุกที่
ตำบลบ้านใหม่ อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี มาคอยโดยสารรถอยู่ที่ถนนเพื่อ

จะไปปากเกร็ด มรดกศิลปเด็กของกรมยุทธศึกษาทหารอากาศ ซึ่งจำเลยเป็นผู้ขับ และมีทหารอากาศอื่นโดยสารมาด้วยแล่นมาทางที่พวกสิบตรีพ้อยคอยอยู่ พวกสิบตรีพ้อยยืนอยู่กลางถนนและชุมนุมขึ้นเป็นการแสดงว่าขอโดยสารรถคันนี้ด้วย ขณะนั้นรถยนต์ที่จำเลยขับยังอยู่ห่างจากพวกสิบตรีพ้อยประมาณ ๑๐๐ เมตร สิบตรีพ้อยมีไม้ถืออยู่ในมือ ๑ อัน ก่อนที่รถจะแล่นถึงพวกสิบตรีพ้อย จำเลยได้โบกมือปฏิเสธไม่ยอมให้โดยสาร รถแล่นในอัตราความเร็วประมาณ ๑๗-๑๘ กม. ต่อชั่วโมง พอรถใกล้เข้ามากลุ่มคนหมู่นั้นก็แยกออกไป ๒ ข้างทาง โดยสิบตรีพ้อยเดินมาอยู่ทางขวาของถนนแล้วเข้ามาจากแนวขอบถนนประมาณ ๑ ศอก คนนอกนั้นอยู่ทางซ้ายและเข้ามาในถนนประมาณ ๑ เมตร กลุ่มคนทางซ้ายและทางขวาอยู่ห่างกันในทางลึก ๕ เมตร ถนนนี้กว้าง ๕ เมตร และรถยนต์ที่จำเลยขับกว้าง ๑ เมตรครึ่ง จำเลยขับรถมากลางถนนแล้วหักหลักกลุ่มคนทางซ้าย ซึ่งทำให้รถกินมาทางขวาและเฉียดทางที่สิบตรีพ้อยยืนอยู่ ปรากฏว่ารถจำเลยได้เฉียดหรือชนสิบตรีพ้อยข้อเท้าหัก รักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล ๕ วัน แล้วมาพักรักษาอยู่ที่บ้านพักอีก ๒ เดือน ๒๘ วัน จึงหาย ฝ่ายจำเลยได้นำสืบต่อผู้ว่า สิบตรีพ้อยเมาสุราและมีรถยนต์จำเลยแล่นเลยตัวสิบตรีพ้อย สิบตรีพ้อยได้ฉกเข้ามาและใช้ไม้คมแฝดตีมาที่รถ จำเลยไม่ทราบว่ารถที่ชนสิบตรีพ้อย จึงมิได้หยุดช่วยเหลือแล้วจำเลยก็นำความไปแจ้งกับตำรวจที่บอมยามห้าแยกปากเกร็ดว่ามีคนตีรถจำเลย

ข้อเท็จจริงปรากฏดังนี้ ศาลทหารกรุงเทพพิพากษาว่า สิบตรีพ้อยคงจะโกรธแค้นที่รถไม่รับพวกตัว ประกอบกับความเมาจึงใช้ไม้คมแฝดฉกเข้าไปตีรถจำเลย จนเป็นเหตุให้ถูกรถของจำเลยชนเอาถึงขาหัก เมื่อเป็นเช่นนั้นจะถือว่าเป็นความผิดของจำเลยไม่ได้ จึงให้ยกฟ้องโจทก์ แต่ศาลทหารกลางพิจารณาเห็นว่าน่าเชื่อว่าสิบตรีพ้อยได้ถือไม้คมแฝดขณะขอโดยสารรถจริง ขณะเกิดเหตุได้ความว่าสิบตรีพ้อยได้ดื่มสุรามามากจากบ้านมิงงาน แต่ไม่ปรากฏว่าเมาสุราจนขาดสติ

ไม่มีเหตุผลที่จะเชื่อว่าสืบทวีพ้อยจะเสียด อันตรายเข้าไปหารถขณะรถขับเฉียดเข้ามา เพื่อใช้ไม้คัมแฝกตี ฟังได้ว่าจำเลยขับรถเฉียดเข้าไปใกล้สืบทวีพ้อยด้วยความประมาท จนรถถูกสืบทวีพ้อยได้รับบาดเจ็บสาหัส พิพากษาให้ลงโทษจำคุกจำเลย ๕ เดือน

ปัญหาที่ศาลทหารสูงสุดจะต้องพิจารณาในเรื่องนี้จึงมีแต่เพียงว่า ความบาดเจ็บของสืบทวีพ้อยนั้น จำเลยจะต้องรับผิดชอบหรือไม่ และศาลทหารสูงสุดจะได้ถือตามข้อเท็จจริงที่ศาลทหารทั้งสอง ได้รับฟังตอ้งกันมาแล้วเป็นข้อพิจารณาด้วย คือ สืบทวีพ้อยผู้เสียหายได้ล้มสุรามาแล้ว และในขณะที่ขอโดยสารรถจำเลยนั้นได้ถือไม้คัมแฝกอยู่ด้วย

ศาลทหารสูงสุดได้ระลึกถึงสามัญสำนึกของผู้ขับรถหรือผู้นั่งอยู่ในรถซึ่งแล่นอยู่ตามถนนโดยทั่วไปด้วยว่า ในสถานที่นอกชุมชนชุมชนหรือที่ห่างไกลหมู่บ้านราษฎรนั้น หากประสบกลุ่มคนจำนวนมากชุกชุมมีขอโดยสารรถซึ่งมิใช่รถรับจ้างรับส่งคนโดยสาร และมีกริยาอาการเมาสุรานั้น ผู้ขับรถหรือผู้อยู่ในรถซึ่งมีจำนวนน้อยจะมีความรู้สึกอย่างไร ฎีกุญชนก้อาจตอบได้ว่า ฟังหลักเสียงจากบุคคลประเภทนี้ เพราะอาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ตนเองหรือทรัพย์สินได้ สุานะของจำเลยในคดีนี้ก็เช่นเดียวกัน คือรถที่จำเลยขับมิใช่รถรับจ้างรับส่งคนโดยสารแต่เป็นรถใช้ในราชการ หากจำเลยจะรับผู้โดยสารอื่นก็เป็นแต่เพียงมารยาทอันดีหรือความเอื้อเฟื้อของจำเลยเองเท่านั้น หากใช้เป็นหน้าที่ของจำเลยไม่ และจำเลยจำต้องพิจารณาดูด้วยว่า ผู้ขอโดยสารนั้นอยู่ในสภาพที่จะทำความเรียบร้อยให้แก่จำเลยและผู้โดยสารมาก่อนแล้วเพียงไร รถของจำเลยมีที่ว่างเพียงพอแก่ผู้ที่จะขอโดยสารใหม่หรือไม่ ปรากฏตามทางพิจารณาของศาลชั้นต้นแล้วว่า รถที่จำเลยขับเป็นรถจี๊ปเล็กเพื่อไปซื้ออาหารมาประกอบเลี้ยงนักรเรียนนายเรือคาภาตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา มีพนัก้าอากาศเอกไฟโรจน์ ม่วงมณี เป็นผู้ควบคุม และมีแม่ครัวนั่งไปด้วยอีก ๒ คน รวมทั้งจำเลยเป็น ๕ คน ถ้าคิดเผื่อถึงเสบียงอาหารที่จะขอมาด้วยกัน จะพอดีสำหรับรถขนาดนี้ หากจำเลยจะรับพวกของสืบทวีพ้อย

จำนวน ๗-๘ คน ขึ้นมาบนรถอีกก็จะเกินขนาดที่รถจะบรรทุกได้หรือยึดเหยียดกันจนเกินไป อาจเกิดอันตรายแก่ผู้โดยสาร และตัวผู้โดยสารใหม่นั้นก็มีวิยาอาการไม่สู้เรียบร้อยด้วยแล้ว จำเลยก็น่าจะเป็นผู้รับผิดชอบยิ่งขึ้นถ้าเกิดภัยอันตรายแก่รถของราชการ หรือแก่คนโดยสารด้วยกันเอง อีกประการหนึ่งจำเลยต้องฟังคำสั่งหรือคำแนะนำของพนักงานอากาศเอกไฟโรจน์ ม่วงมณี ผู้ควบคุมรถด้วย

โดยที่ศาลทหารกรุงเทพได้วินิจฉัยว่า โจทก์จำเลยต่างก็มีพยานนำมาสืบสมด้วยกันทั้งคู่ ศาลทหารสูงสุดจึงต้องระมัดระวังในการที่จะเชื่อถ้อยคำของคำพยานฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง และต้องพิเคราะห์ถึงเหตุผลในคำพยานนั้นด้วย แต่อย่างไรก็ดีศาลทหารสูงสุดจะได้พิจารณาพิเคราะห์ถึงคำพยานที่เป็นเจ้าพนักงานก่อนบุคคลธรรมดา เพราะเป็นผู้ที่ไม่มีส่วนได้เสียในคดีโดยตรง คือ

๑. นายเวียง รัตมิต พนักงานสอบสวน ผู้สอบสวนคดีนี้และทำหน้าที่เกิดเหตุ ได้เบิกความว่า ไมค์มแฝกคงมีอยู่เป็นของกลางของพนักงานสอบสวน และได้ส่งมาพร้อมกับสำนวนการสอบสวน

๒. นายสืบตำรวจตรีเชย เสตะรุจิ ตำรวจประจำตู้ยามห้าแยกปากเกร็ด ในวันเกิดเหตุ ได้เบิกความว่า ชาย ๒ คนมาโดยรถจักรยานยนต์ แจ้งว่า เมื่อตะกนมีชายกลุ่มหนึ่งขอโดยสารรถของเขา เมื่อเขาไม่รับ ชายอีกคนหนึ่งใช้ไมค์มแฝกตีที่รถเขา พยานไปดูเห็นผ้าใบรถขาดประมาณ ๑ คืบ เป็นรอยขาดใหม่ๆ ผู้แจ้งความขอให้พยานไปจับกุมพวกนั้นเพราะเมาอะอะ พยานไปจับไม่ได้ เพราะขณะนั้นอยู่ยามคนเดียว และผู้แจ้งความก็ไม่บาดเจ็บอะไร

๓. นายมาต ดวงพัก กำนันเบิกความว่า งานโกนจุกบ้านนายเวียง เจ้าภาพได้เอาน้ำขาวและเหล้า ๒๘ ตกรึมาเลี้ยง รุสีกวีเสิบตรีพ่ายมีอาการเมาและส่งเสียงอะอะ

ถ้อยคำของเจ้าพนักงานทั้ง ๓ นายนี้ ก็ตรงกับข้อเท็จจริงที่ศาลทหารทั้งสองได้รับฟังมาแล้วว่า เสิบตรีพ่าย ผู้เสียหายได้ดื่มสุรามาแล้ว และในขณะ

ขอโดยสารรถจำเลยนั้นได้ถือไม้คมแฝกอยู่ด้วย เมื่อฟังประกอบกับคำให้การของ นายสิบตำรวจตรีเชย ที่รับแจ้งความจากจำเลยและได้ตรวจดูรถจักรยานเด็กเห็นประทุน ผ้าใบรถขาดประมาณ ๑ คืบ ก็ต้องฟังต่อไปว่า รอยขาดนั้นเกิดจากการตีของสิบตรี พ้อย ผู้ถือไม้คมแฝกอยู่ในมือขณะรถจำเลยแล่นเฉียดไป

ศาลทหารสูงสุดได้พิจารณาคำพยานหลักฐานประกอบเหตุผลต่าง ๆ ดัง กล่าวมาแล้วเห็นพ้องด้วยข้อวินิจฉัยของศาลทหารกรุงเทพ ที่ว่า สิบตรีพ้อยคงจะ โกรธที่รถไม่รับพวกตัว ประกอบกับความเมา จึงได้ใช้ไม้คมแฝกถลาเข้าไปตีรถ จำเลยจนเป็นเหตุให้ถูกรถจำเลยชนเอาขาหัก เมื่อเช่นนี้จึงถือว่าเป็นความผิดของ จำเลยยังไม่ได้ และกรณีทำนองเดียวกันนี้ ศาลฎีกาก็ได้เคยพิพากษาเป็นบรรทัด ฐานมาแล้ว ฎีกาที่ ๙๓๕/๒๔๗๒ จึงพิพากษาคลับคำพิพากษาศาลทหารกลางให้ ยกฟ้องโจทก์ ปล่อยตัวจำเลยไป.

พล.อ.อ. เข็ญฑูฆากาส	ประธานตุลาการ
พล.ต. อัมพร ศรีไชยยันต์	ตุลาการ
พล.จ. ลำราญ กานต์ประภา	ตุลาการพระธรรมมัญญ
พล.จ. อัมพร จินตกานนท์	ตุลาการพระธรรมมัญญ
พล.จ. ศุภกาญจน์ นิตสิริ	ตุลาการพระธรรมมัญญ

คำพิพากษาศาลทหารสูงสุด ที่ ๔/๒๔๙๙

กฎหมายลักษณะอาญา พยายามปล้นทรัพย์

จำเลยกับพวกรวม ๓ คน เข้าไปในบ้าน ถ. โดยจำเลยที่ ๑ มีปืนพกบรรจุกระสุนพร้อมเป็นอาวุธ จำเลยที่ ๒ แต่งกายปลอมเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ โดยจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ มีมีดเป็นอาวุธ จำเลยที่ ๑ กล่าวกับ ถ. ว่า ถ. เป็นคอมมิวนิสต์ผู้กำกับให้มาเอาตัวไป และให้ ถ. เอาเงิน ๓,๐๐๐ บาท ที่ชายหมู่ได้ไปด้วย ขณะพุดนี้ จำเลยที่ ๑ เขามีอกกุมต้ามปืนเป็นท่านองชูเชิญ ถ. มีความกลัวจึงหลบหนีออกจากบ้านไป หลังจากนั้น จำเลยที่ ๑ จึงชู น. ภริยา ถ. ให้นำเงิน ๓,๐๐๐ บาท มาให้จำเลยที่ ๑ พอดีมีพวกเจ้าทรัพย์กับผู้ใหญ่บ้านเข้ามาขัดขวางและจับจำเลยที่ ๑ กับพวกได้ ศาลวินิจฉัยว่า ในตอนแรกที่จำเลยที่ ๑ ชูจะจับ ถ. ยังไม่มีความผิดฐานพยายามปล้นทรัพย์ เพราะจำเลยยังมีได้ชูจะเอาเงินโดยตรง แต่ในตอนหลังที่จำเลยที่ ๑ ชู น. ภริยา ถ. นั้น เป็นการชูให้ น. ส่งเงินให้ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานพยายามปล้นทรัพย์

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๔/๒๔๙๙

ศาลทหารสูงสุด

๑๓ มิถุนายน ๒๔๙๙

อัยการศาลทหารกรุงเทพ

โจทก์

ความอาญาระหว่าง

พลทหารชลช ศรีสวัสดิ์ ที่ ๑

พลทหารช่อ ข้างเขียว ที่ ๒

พลทหารทง ดอนน้อย ที่ ๓

จำเลย

เรื่อง มีอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยมิได้รับอนุญาต พกพา
 สัตราวุธ สมคบกันพยายามปล้นทรัพย์ ปลอมตนเป็นเจ้าพนักงาน ใช้
 นามตำแหน่งยศโดยไม่มีสิทธิ ใช้เครื่องหมายยศสำหรับเจ้าพนักงาน
 จำเลยที่ ๒ ฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลทหารกลาง ลงวันที่ ๒๖
 สิงหาคม ๒๔๘๗

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทั้งสามซึ่งเป็นทหารกองประจำการ ได้สมคบกัน
 กระทำผิดกฎหมาย คือ

(๑) เมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๔๘๗ เวลากลางวันจำเลยที่ ๑ มีอาวุธปืน
 พก ๑ กระบอกและกระสุนปืน ๒ นัด ไว้โดยผิดกฎหมายและจำเลยที่ ๑ พกปืนและ
 กระสุนดังกล่าว จำเลยที่ ๒ และ ๓ พกสัตราวุธมีดคนละ ๑ เล่มไปในถนนหลวง
 โดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานโดยชอบด้วยกฎหมายให้พาไปได้

(๒) ตามวันเวลาดังกล่าวข้างต้น จำเลยทั้งสาม ซึ่งมีสัตราวุธปืน
 และมีดได้สมคบกันพยายามปล้นทรัพย์ของนายถนอม นางนิภา อยู่พะเนียด โดย
 จำเลยใช้สัตราวุธที่มีอยู่ขู่เชิญจะทำร้ายนายถนอม นางนิภา

(๓) ตามวันเวลาดังกล่าวแล้ว จำเลยที่ ๒ ได้แต่งกายปลอมเป็นเจ้า
 พนักงานตำรวจโดยไม่มีอำนาจโดยชอบด้วยกฎหมาย และได้แสดงตนแก่นายผิ
 อินสาลี กำนันตำบลพะเนียดและคนทั้งหลายว่าตนมียศเป็นนายสิบตำรวจตรี มา
 ทำการจับกุมคนร้าย โดยจำเลยที่ ๒ ประสงค์จะให้คนทั้งหลายเชื่อว่าจำเลยเป็น
 เจ้าพนักงานเช่นนั้น ซึ่งความจริงจำเลยเป็นพลทหาร

เจ้าพนักงานจับจำเลยทั้งสามได้ในขณะเกิดเหตุ พร้อมทั้งสัตราวุธปืน
 มีดและสิ่งของที่ใช้ในการกระทำผิดหลายอย่าง เหตุเกิดที่ตำบลพะเนียด อำเภอ
 นครชัยศรี จังหวัดนครปฐม ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระ
 สุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พุทธศักราช ๒๔๘๐ มาตรา
 ๗, ๗๒ พระราชบัญญัติแก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๑๒๗, ๑๒๘,
 ๓๐๑, ๒๐, ๒๓, ๗๓ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญา พุทธศักราช
 ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๔) มาตรา ๗ และขอให้ริบป็น กระสุนและมีดพกของกลาง

จำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณาจำเลยที่ ๓ หลบหนีจากที่คุมขัง ศาลส่งจำหน่ายคดีจำเลยที่ ๓ คงพิจารณาเฉพาะจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ต่ยมมา

ศาลทหารกรุงเทพพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยที่ ๑ มีความผิด ๒ กระหัง คือ ๑. ฐานมีและพกสาตราวุธปืนโดยมิได้รับอนุญาต ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พุทธศักราช ๒๔๘๐ มาตรา ๗, ๗๒ พระราชบัญญัติแก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๓๓๕(๒) มาตรา ๒ และลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน มาตรา ๗, ๗๒ ให้ปรับ ๓๐๐ บาท และ ๒. ฐานปลอมและอ้างตัวเป็นเจ้าของพนักงานตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๑๒๗, ๑๒๘ ให้จำคุก ๓ เดือน รวม ๒ กระหัง ให้จำคุกจำเลย ที่ ๑ ไว้ ๓ เดือน ปรับ ๓๐๐ บาท อาวุธปืนและกระสุนของกลางให้ริบ จำเลยที่ ๒ มีความผิดฐานพกสาตราวุธและปลอมตัวเป็นเจ้าของพนักงานตามพระราชบัญญัติแก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๓๓๕(๒) มาตรา ๒ และกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๑๒๗ ให้ลงโทษจำคุกจำเลยที่ ๒ ตามมาตรา ๑๒๗ อันมีบทหนักมีกำหนด ๓ เดือน เครื่องแบบตำรวจทั้งชุดและมีตของกลางให้ริบ การจำคุกให้นับตั้งแต่วันที่ ๒๓ กันยายน ๒๔๘๗ นอกนั้นพิพากษายก

โจทก์ฝ่ายเดียวอุทธรณ์ ขอให้ลงโทษจำเลยฐานพยายามปล้นทรัพย์

ศาลทหารกลางพิจารณาแล้วพิพากษาแก้คำพิพากษาศาลทหารกรุงเทพว่าจำเลยที่ ๑ มีความผิดฐานปลอมและอ้างตัวเป็นเจ้าของพนักงานตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๑๒๗, ๑๒๘ และฐานพยายามปล้นทรัพย์ตามมาตรา ๓๐๑ ซึ่งแก้ไขแล้ว และมาตรา ๖๐ ให้ลงโทษจำคุกตามมาตรา ๓๐๑ ซึ่งเป็นบทหนักมีกำหนด ๖ ปี ๘ เดือน (หกปีแปดเดือน) จำเลยที่ ๒ มีความผิดฐานพกสาตราวุธโดยมิได้รับอนุญาต ฐานปลอมตัวเป็นเจ้าของพนักงานและฐานพยายามปล้นทรัพย์ตามพระราชบัญญัติแก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๓๓๕ (๒) มาตรา ๒ กฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๑๒๗ และ ๓๐๑ ซึ่งแก้ไขแล้ว และ

มาตรา ๖๐ ให้ตั้งโทษจำคุกตามมาตรา ๖๐,๓๐๑ ซึ่งแก้ไขแล้วมีกำหนด ๖ ปี ๘ เดือน (หกปีแปดเดือน) นอกนั้นเช่น

จำเลยที่ ๒ ฎีกาขอให้พิพากษายืนตามศาลทหารกรุงเทพ ส่วนจำเลยที่ ๑ ยังไม่ได้ฟังคำพิพากษาโดยหลบหนี

ศาลทหารสูงสุด ได้ฟังคู่ความแถลงการณ์ด้วยวาจาและประชุมปรึกษาแล้ว ปัญหาที่มาสืบศาลชั้นต้นประเด็นเดียว คือ จำเลยที่ ๒ ได้กระทำความผิดฐานพยายามปล้นทรัพย์หรือไม่ ในเรื่องข้อเท็จจริงคงฟังได้ตามที่ศาลล่างรับฟังมาว่า ในวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๔๙๗ เวลาประมาณ ๑๙ นาฬิกาเศษ จำเลยที่ ๒ กับพวกรวม ๓ คน ได้เข้าไปในบ้านนายถนอม อยู่พะเนียด จำเลยที่ ๑ มีอาวุธปืนบรรจุกระสุน ๒ นัด อยู่ในกระเป๋ากางเกง ๑ กระบอก จำเลยที่ ๒ แต่งเครื่องแบบตำรวจ มีดาบปลายปืนที่เอว ๑ เล่ม และจำเลยที่ ๓ มีมีดพกปลายแหลมที่เอว ๑ เล่ม จำเลยที่ ๑ อ้างตัวเป็นตำรวจกองปราบสามยอด และได้พูดกับนายถนอม อยู่พะเนียด ขณะจำเลยที่ ๑ ใช้มีดข่มขู่ตามปืนว่า นายถนอมเป็นคอมมิวนิสต์ ผู้กำกับให้มาเอาตัวนายถนอมไป และให้เอาเงิน ๓,๐๐๐ บาทที่ชายหมู่ได้ไปด้วย นายถนอม อยู่พะเนียด ถลึงจึงหนีจากบ้านไป คงอยู่แต่นางนิภาคนเดียว นางนิภาว่าขณะอยู่คนเดียว จำเลยที่ ๑ ได้เอามีดข่มขู่ตามปืนพูดขู่อีกว่า อ่าหนีนะ ให้เอาเงิน ๓,๐๐๐ บาทที่ชายหมู่ได้มาให้จำเลย นางนิภายังไม่ทันหยิบเงินให้จำเลยก็พอดีนายหวานมา โดยมีปืนพกลูกซองมาด้วย ๑ กระบอก และในระยะใกล้เคียงกันก็มีผู้ใหญ่บ้านและพวกมาร่วมอีก พวกจำเลยจึงถูกจับ

ข้อเท็จจริงในประเด็นที่ควรพิจารณามีอยู่ ๒ ตอน คือตอนจำเลยขู่จะจับนายถนอมฐานเป็นคอมมิวนิสต์ และให้นำเงินค่าชายหมู่ ๓,๐๐๐ บาทไปด้วย ตอนหนึ่ง และตอนนางนิภาอ้างว่าจำเลยขู่จะเอาเงินค่าชายหมู่ ๓,๐๐๐ บาท หลังจากนายถนอมหนีไปแล้วอีกตอนหนึ่ง

สำหรับในตอนแรก แม้จะปรากฏว่า จำเลยที่ ๑ ได้พูดขณะจำเลยเอา มือกุมด้ามปืนในกระเป๋ากว่า จะจับตัวนายถนอมในฐานะเป็นคอมมิวนิสต์ ตามคำสั่ง ของผู้กำกับกร และให้นายถนอมเอาเงินค่าขายหมูไปด้วย ๓,๐๐๐ บาท ก็ตาม ก็เห็นว่าจำเลยยังหา มีความผิดฐานพยายามปล้นทรัพย์ไม่ เพราะถึงแม้จะรับฟังได้ ว่า การเอามือกุมด้ามปืนไว้ขณะพูดนั้น เข้าลักษณะของการขู่ว่าจะทำร้ายได้แล้ว ก็ดี แต่ก็ปรากฏว่าจำเลยมิได้ขู่เพื่อประสงค์จะให้นายถนอมส่งเงิน ๓,๐๐๐ บาท ให้ แก่จำเลยในขณะนั้น เป็นการขู่เพียงเพื่อให้ นายถนอมยอมให้พวกจำเลยจับกุม และให้นายถนอมยอมที่จะนำเงิน ๓,๐๐๐ บาทติดตัวไปด้วยเท่านั้น

ส่วนในตอนนี้นางนิภาอ้างว่าจำเลยที่ ๑ ได้พูดขู่ให้นางนิภานำเงิน ๓,๐๐๐ บาทมาให้จำเลย โดยอาการใช้มือกุมด้ามปืนเช่นเดียวกับที่จำเลยพูดกับ นายถนอมนั้น แม้จะมีแต่คำของนางนิภาผู้เดียวยืนยันในชั้นนี้ก็ตาม แต่ก็เห็นว่า มีเหตุผลเพียงพอที่จะรับฟังเป็นจริงได้ เพราะการกระทำของพวกจำเลยแต่ต้นตั้งแต่ สมคบกันปลอมตัวเป็นเจ้าพนักงาน โดยมีศาสตราจารย์ติดตัวมาเข้าทำการขู่เชิญนาย ถนอมยอมแสดงอยู่ชัดแล้วว่า พวกจำเลยมุ่งประสงค์คือเงิน ๓,๐๐๐ บาทที่พวก จำเลยอ้างว่านายถนอมขายหมูได้นั้นเอง และการที่พวกจำเลยจะจับนายถนอม และสั่งให้นายถนอมเอาเงินจำนวนนี้ไปด้วย ก็ย่อมแสดงให้เห็นความมุ่งหมาย ล่วงหน้าได้ว่า จำเลยจะเอาเงินจำนวนนี้หลังจากที่ได้นำตัวนายถนอมไปจากบ้าน สมประสงค์แล้ว แต่เมื่อนายถนอมซึ่งจำเลยกล่าวหาโดยระบุว่าเป็นคอมมิวนิสต์ แต่ผู้เดียว ได้หลบหนีไปเสียแล้ว จำเลยย่อมรู้สึกอย่างวิญญูชนว่าไม่มีทางจะนำ นายถนอมพร้อมด้วยเงินไปได้เสียแล้ว จึงจำเป็นต้องบังคับเอาเงินจำนวนนี้จาก นางนิภาซึ่งเป็นภรรยาของนายถนอมให้ได้ และจากคำของนายหวนก็ปรากฏว่าเมื่อ มาถึงที่เกิดเหตุได้เห็นพวกจำเลยยังกุมตัวนางนิภาอยู่ เป็นหลักฐานประกอบคำ ของนางนิภา ทั้งนางนิภาที่ว่ายังไม่ทันจะหยิบเงินให้จำเลย ก็พอดีนายหวนนำ ปืนยาวมาขู่พวกจำเลย แสดงว่านางนิภา มีความกลัวพวกจำเลย โดยเฉพาะจาก

อาการชู้ของจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้พูดให้นำเงินมาให้ขณะใช้มีอกุมต่ามป็นไว้บนเอง นางนิภาจึงจะยอมนำเงินมาให้จำเลย การกระทำของจำเลยจึงเข้าเกณฑ์ความผิดฐานพยายามปล้นทรัพย์ ตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๓๐๑ และ ๒๐ ฎีกาของจำเลยที่ ๒ พังไม่ขึ้น

จึงพิพากษายืนตามศาลทหารกลาง ให้ยกฎีกาจำเลยที่ ๒ เสีย.

พล.อ.อ. เชิดวุฒากาศ	ประธานตุลาการ
พล.ต. อัมพร ศรีไชยยันต์	ตุลาการ
พล.ร.ต. ประดิษฐ์ ใบเงิน ร.น.	ตุลาการพระธรรมนูญ
พล.จ. ตำราญ กานต์ประภา	ตุลาการพระธรรมนูญ
พล.จ. ศุภกาญจน์ นิตติวิ	ตุลาการพระธรรมนูญ

คำพิพากษาศาลทหารสูงสุด ที่ ๕/๒๔๙๗

ป. อาญาทหาร หนีราชการ

กฎหมายลักษณะอาญา แจ้งความเท็จ

จำเลยเป็นทหารกองประจำการ สังกัดกองพันที่ ๕ กรมทหารราบที่ ๑๑ รักษาพระองค์ฯ ได้ไปสมัครสอบคัดเลือกเป็นนักเรียนนายสิบที่มณฑลทหารบกที่ ๑ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้บังคับบัญชา ตามระเบียบการรับนักเรียนนายสิบ ทางราชการไม่รับทหารกองประจำการ แต่เนื่องจากจำเลยแจ้งในใบสมัครว่าเป็นพลเรือนไม่ได้หลบหนีจากหน้าที่อันใดอันหนึ่งซึ่งมีกรณีผูกพันอยู่ด้วย มณฑลทหารบกที่ ๑ จึงรับสมัคร และเมื่อจำเลยสอบคัดเลือกได้ กองทัพบกได้มีคำสั่งให้จำเลยเป็นนักเรียนนายสิบ และชันทะเบียนกองประจำการซ้ำ เมื่อจำเลยสำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนนายสิบแล้ว กองทัพบกได้มีคำสั่งบรรจุจำเลยเข้ารับราชการสังกัดกองพันทหารปืนใหญ่ต่อสู้อากาศยานที่ ๓ และแต่งตั้งยศเป็นสิบตรี ต่อมาจำเลยได้รายงานความจริงให้ผู้บังคับบัญชาทราบ ศาลวินิจฉัยว่า จำเลยมีความผิดฐานหนีราชการ และแจ้งความเท็จ.

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๕/๒๔๙๗

ศาลทหารสูงสุด

๑๓ มิถุนายน ๒๔๙๗

อัยการศาลทหารกรุงเทพ

โจทก์

ความอาญาระหว่าง

สิบตรี บุญส่ง คุณนิกร

จำเลย

เรื่อง หนีราชการและแจ้งความเท็จ

จำเลยฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลทหารกลาง ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๔๙๗

โจทก์ฟ้องและยื่นคำร้องเพิ่มเติมฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๒ เวลาใดไม่ปรากฏ จำเลยซึ่งขณะกระทำความผิดเป็นทหารกองประจำการสังกัดกองพันที่ ๕ กรมทหารราบที่ ๑๑ รักษาพระองค์ ฯ ได้หนีราชการไปจากต้นสังกัด เจ้าพนักงานจับจำเลยได้เมื่อวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๕๔ รวมหนีราชการ ๑ ปี ๙ เดือน ๒๘ วัน เป็นการหนีราชการครั้งที่ ๑ เหตุเกิดที่ตำบลคลองกระแชง อำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี และเมื่อวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๕๒ จำเลยได้นำความซึ่งจำเลยรู้อยู่แล้วว่าเป็นเท็จมาแจ้งแสดงต่อเจ้าสิบโทสิทธิศักดิ์ เพิ่มชาติ ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานและมีตำแหน่งหน้าที่รับสมัครนักเรียนนายสิบ ตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา เพื่อให้เจ้าสิบโท สิทธิศักดิ์ เพิ่มชาติ หลงเชื่อว่าเป็นบุคคลพลเรือนและมีได้หลบหนีจากหน้าที่อื่นใดซึ่งมีกรณีผูกพันอยู่จริง เพื่อให้ทางการรับสมัครเข้าเป็นนักเรียนนายสิบทหารม้า ซึ่งความจริงปรากฏว่าจำเลยยังเป็นทหารกองประจำการ มีชื่อผูกพันจะต้องรับราชการทหารในกองทัพบกอยู่ จนทางราชการได้รับตัวจำเลยไว้เป็นนักเรียนนายสิบ อันเป็นการกระทำที่สามารถอาจเกิดความเสียหายแก่เจ้าสิบโทสิทธิศักดิ์ เพิ่มชาติและกองทัพบกได้ เหตุเกิดที่ตำบลดุสิต อำเภอดุสิต จังหวัดพระนคร ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญาทหาร มาตรา ๔๖ (๕) กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๑๑๘

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลทหารกรุงเทพ พิจารณาแล้วพิพากษาให้ยกฟ้องโจทก์

โจทก์อุทธรณ์ ขอให้ลงโทษจำเลยตามฟ้อง

ศาลทหารกลางพิพากษาลับคำพิพากษาศาลทหารกรุงเทพ ให้ลงโทษจำคุกจำเลยฐานหนีราชการตามประมวลกฎหมายอาญาทหาร มาตรา ๔๖ (๕) มีกำหนด ๒ เดือน และลงโทษจำคุกจำเลยฐานแจ้งความเท็จต่อเจ้าพนักงานตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๑๑๘ มีกำหนด ๒ เดือน การจำคุกให้นับแต่วันต้องควบคุม

จำเลยฎีกา

ศาลทหารสูงสุดได้ฟังคำแถลงการณ์ของคู่ความและตรวจสำนวนแล้ว
 ได้ความจากคำพยานโจทก์ว่า จำเลยเป็นทหารกองประจำการสังกัดกองพันที่ ๔
 กรมทหารราบที่ ๑๑ รักษาพระองค์ฯ ตั้งแต่เดือนเมษายน ๒๔๙๖ เมื่อวันที่ ๖
 มิถุนายน ๒๔๙๖ จำเลยได้ขาดราชการไป ทางต้นสังกัดจำหน่ายจำเลยหนีราชการ
 เมื่อวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๔๙๖ ต่อมาในเดือนกุมภาพันธ์ ๒๔๙๘ กองพันที่ ๔
 กรมทหารราบที่ ๑๑ รักษาพระองค์ฯ ได้รับหนังสือจากกองพันทหารปืนใหญ่ต่อสู้อากาศยานที่ ๓ ความว่า จำเลยได้รายงานว่า จำเลยได้หนีราชการไปจากกองพัน
 ที่ ๔ กรมทหารราบที่ ๑๑ รักษาพระองค์ฯ แล้วไปสมัครเป็นนักเรียนนายสิบ
 ที่มณฑลทหารบกที่ ๑ จังหวัดพระนคร และได้มีคำสั่ง ทบ. พิเศษที่ ๔๓๕ ลง ๒๑
 ธ.ค. ๙๖ ให้จำเลยเป็นนักเรียนนายสิบ เหล่า ป. เมื่อจำเลยสำเร็จการศึกษาจาก
 โรงเรียนนายสิบแล้ว จำเลยถูกบรรจุเข้ารับราชการในกองพันทหารปืนใหญ่ต่อสู้อากาศยานที่ ๓ และได้รับยศเป็นสิบตรีตามคำสั่ง ทบ. (เฉพาะ) ที่ ๓๔๑ ลง
 ๒๔ ส.ค. ๙๗ ส่วนเกี่ยวกับข้อหาฐานแจ้งความเท็จต่อเจ้าพนักงานนั้น ได้ความจาก
 จำเลยเองอีกคดีหนึ่งเพิ่มชาติ เจ้าหน้าที่ผู้รับใบสมัครว่า จำเลยนำใบสมัครมา
 ยื่นพร้อมด้วยใบสุทธิและสำเนาสำมะโนครัวตามเอกสารที่โจทก์ส่งศาล โดยจำเลย
 ไม่ได้แจ้งให้ทราบจำเลยเป็นทหารกองประจำการ ถ้าจำเลยแจ้งให้ทราบก็รับ
 จำเลยไว้เป็นนักเรียนนายสิบไม่ได้ เพราะผิดระเบียบ เมื่อปรากฏว่าจำเลยเป็นทหาร
 กองประจำการ ย่อมทำให้ทางราชการทหารเสียหาย เพราะจะต้องส่งตัวจำเลย
 คืนต้นสังกัด ทำให้ขาดอัตรานักเรียนนายสิบ

ฝ่ายจำเลยนำสืบต่อผู้ว่า เมื่อวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๔๙๖ จำเลยได้ลากิจ
 ต่อผู้บังคับบัญชา มา ๗ วัน และได้มาสมัครเป็นนักเรียนนายสิบที่มณฑลทหารบก
 ที่ ๑ เมื่อวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๔๙๖ เจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นเจ้านายสิบได้ให้ใบสมัครและ
 ระเบียบการต่าง ๆ และว่าในตอนสมัคร เจ้าหน้าที่ไม่ได้ถามจำเลยว่าเป็นทหาร

กองประจำการหรือเปล่า และจำเลยก็ไม่ได้บอกว่าเป็นทหารกองประจำการ ต่อมา
 ในปลายเดือนพฤษภาคม ๒๔๙๖ จำเลยได้ขออนุญาตลา ๒๔ ชั่วโมง และมาสอบ
 คัดเลือกที่มณฑลทหารบกที่ ๓ อยู่ ๒ วัน เมื่อสอบคัดเลือกเข้าได้แล้ว จำเลยถูก
 ชนทะเบียนกองประจำการซ้ำอีกครั้งหนึ่ง เพราะเจ้าหน้าที่ไม่ได้ถามจำเลยว่าเคย
 ชนทะเบียนกองประจำการแล้วหรือยัง จำเลยถูกบรรจุเข้าเป็นนักเรียนนายสิบตาม
 คำสั่งของกองทัพบกเมื่อวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๔๙๖ เมื่อเรียนสำเร็จแล้วก็ได้รับการ
 การแต่งตั้งยศสิบตรี ดังกติกองพันต่อสู้อากาศยานที่ ๓ ศูนย์การทหารปืนใหญ่
 จำเลยรับราชการทหารติดต่อกันในกองทัพบกเรื่อยมา มิได้หนีราชการแต่ประการ
 ใด

ประเด็นข้อหาฐานหนีราชการนั้น มีปัญหาที่จะต้องพิจารณาเป็นประการ
 แรกก็คือ การที่จำเลยไปเสียจากกองพันที่ ๔ กรมทหารราบที่ ๑๑ รักษาพระองค์
 นั้น จำเลยได้รับอนุญาตจากผู้บังคับบัญชาแล้วหรือไม่ ในข้อนี้โจทก์นำสืบได้ว่า
 จำเลยมิได้รับอนุญาตและผู้บังคับบัญชาได้มีหลักฐานราชการ แสดงว่าจำเลยหนี
 ราชการไปตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๔๙๖ จำเลยนำสืบได้เพียงว่า ได้ลาผู้บังคับ
 บัญชามาสอบคัดเลือกในปลายเดือนพฤษภาคม ๒๔๙๖ โดยลา ๒๔ ชั่วโมง แต่ต้อง
 สอบอยู่ถึง ๒ วัน เมื่อสอบได้แล้วก็ถูกบรรจุเข้าเป็นนักเรียนนายสิบตามคำสั่งของ
 กองทัพบก เริ่มเข้ารายงานตัวที่โรงเรียนนายสิบ ในวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๔๙๖
 ข้อนำสืบของจำเลยไม่อาจแสดงให้เห็นได้ว่า การมาจากสังกัดเดิมของจำเลยนั้น
 จำเลยได้รับอนุญาตแล้ว ข้อที่จะต้องพิจารณาต่อไปก็คือ การที่กองทัพบกซึ่งเป็น
 หน่วยงานนี้มีคำสั่งให้บรรจุจำเลยเข้ารับราชการเป็นนักเรียนนายสิบนั้น จะถือคือว่า
 เป็นการส่งย้ายสังกัดของจำเลยโดยชอบและเป็นผลให้จำเลยไม่ต้องมีความผิดฐาน
 หนีราชการหรือไม่ ในเรื่องนี้ ปราบกฏว่า จำเลยได้ใช้อุบายหลอกลวงเข้ามาสมัคร
 เป็นนักเรียนนายสิบโดยจำเลยไม่มีสิทธิ ซึ่งจะปรากฏข้อวินิจฉัยในข้อหาฐานแจ้ง
 ความเท็จต่อเจ้าพนักงาน คำสั่งของกองทัพบกที่ส่งบรรจุจำเลยเข้าเป็นนักเรียน
 นายสิบเกิดจากความสำคัญผิดเพราะการหลอกลวงของจำเลย จำเลยจึงไม่ได้รับ

ความคุ้มครองจากคำสั่งนี้ เมื่อจำเลยไปเสียจากหน้าที่ราชการในกองพันที่ ๕ กรมทหารราบที่ ๑๑ รักษาพระองค์ฯ โดยมีได้รับอนุญาตจากผู้บังคับบัญชาโดยชอบ จำเลยก็ต้องมีความผิดฐานหนีราชการ ตามหลักฐานที่โจทก์นำสืบมา และโดยเหตุที่จำเลยเป็นผู้รายงานถึงเรื่องการหนีราชการนี้แก่ผู้บังคับบัญชาเอง จึงถือได้เสมือนหนึ่งว่าจำเลยได้กลับมารับราชการเองมิใช่เป็นการถูกจับลง

ในข้อหาฐานแจ้งความเท็จ มีปัญหาที่จะพึงวินิจฉัยในเบื้องต้นแรกก่อนว่าเป็นฟ้องเคลือบคลุมตามที่จำเลยต่อสู้หรือไม่ เห็นว่า ในฟ้องได้กล่าวไว้ชัดเจนพอที่จะเข้าใจได้อยู่แล้วว่าจำเลยเป็นทหารกองประจำการ แต่ไปแจ้งแก่เจ้าสิบโทสิทธิศักดิ์ เพิ่มชาติ โดยการยื่นใบสมัครเข้าเป็นนักเรียนนายสิบแสดงว่าจำเลยเป็นบุคคลพลเรือน และมีได้หลบหนีจากหน้าที่อื่นใด ซึ่งมีกรณีผูกพันอยู่ ทั้งจำเลยก็มีได้หลงข้อต่อสู้และได้นำสืบมาตรงตามประเด็นอยู่แล้ว จึงหาเป็นฟ้องเคลือบคลุมไม่

สำหรับข้อหาฐานแจ้งความเท็จต่อเจ้าพนักงานนั้น โจทก์นำสืบว่าตามระเบียบทหารกองประจำการปีที่ ๑ สมัครเข้าเป็นนักเรียนนายสิบไม่ได้ ทหารกองประจำการปีที่ ๒ จะเข้าเป็นนักเรียนนายสิบได้ก็ต้องให้ผู้บังคับบัญชาส่งไป และเจ้าสิบเอกสิทธิศักดิ์ เพิ่มชาติ เจ้าหน้าที่ผู้รับสมัครให้การว่า ถ้าได้ทราบว่าจำเลยเป็นทหารกองประจำการขณะรับสมัครก็จะไม่รับใบสมัครจำเลยไว้เพราะผิดด้วยระเบียบ การที่จำเลยเป็นทหารกองประจำการหรือไม่จึงเป็นสาระสำคัญอย่างหนึ่งเกี่ยวแก่การรับสมัครนักเรียนนายสิบ ฉะนั้น เมื่อโจทก์นำสืบได้ว่าจำเลยมิได้แสดงตัวในขณะยื่นใบสมัครว่าเป็นทหารกองประจำการ ทั้งได้กรอกคำนำชื่อของจำเลยในใบสมัครว่า "นาย" เป็นการแสดงตัวในฐานะบุคคลพลเรือน และในใบสมัครนั้นเองในข้อ ๕ ก็มีข้อความที่จะต้องให้ผู้สมัครรับรองว่า ผู้สมัครไม่ได้หลบหนีจากหน้าที่อื่นใดอันหนึ่งซึ่งมีกรณีผูกพันอยู่ด้วย ซึ่งจำเลยก็ได้รับรองในข้อนี้เป็นการขัดต่อความจริงในข้อที่จำเลยยังมีชื่อผูกพันและหน้าที่ที่จะต้องรับราชการ

ทหารในกองประจำการอยู่ และจำเลยได้หนีราชการมา ตั้งได้วินิจฉัยไว้ในตอนต้นแล้ว อีกประการหนึ่งปรากฏว่าในการเข้าเป็นนักเรียนนายสิบนั้น จำเลยได้ถูกนำขึ้นทะเบียนทหารกองประจำการอีกครั้งหนึ่ง และจำเลยก็เคยเสียมิได้บอกความจริงแก่เจ้าหน้าที่ทั้งก่อนหรือหลังการขึ้นทะเบียนทหารกองประจำการครั้งหลังว่า จำเลยได้ขึ้นทะเบียนทหารกองประจำการไว้แล้ว ข้อนี้ย่อมสนับสนุนให้เห็นว่าจำเลยจงใจจะปกปิดการเป็นทหารกองประจำการของจำเลยอยู่เสมอ จนจนได้รับยศสิบตรีแล้วจึงยอมเปิดเผยความจริง การกระทำของจำเลยย่อมก่อให้เกิดความเสียหายแก่เจ้าสิบเอกสิทธิศักดิ์ เพิ่มชาติ และกองทัพบกอย่างชัดแจ้ง จำเลยจึงมีความผิดฐานแจ้งความเท็จต่อเจ้าพนักงานตามฟ้อง ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น

จึงพิพากษายืนตามศาลทหารกลาง ให้ยกฎีกาของจำเลย.

พล.อ.อ. เข็ญตุมภาส	ประธานตุลาการ
พล.ต. อัมพร ศรีไชยันต์	ตุลาการ
พล.ร.ต. ประสิทธิ์ ไบเงิน ร.น.	ตุลาการพระธรรมนูญ
พล.จ. ตำราญ กานต์ประภา	ตุลาการพระธรรมนูญ
พล.จ. ศุภกาญจน์ นิตินิวิ	ตุลาการพระธรรมนูญ

คำพิพากษาศาลทหารสูงสุด ที่ ๖/๒๔๙๙

กฎหมายลักษณะอาญา ชำคนโดยเจตนา

วิธีพิจารณาความอาญา รัชพังพยาน

จำเลยที่ ๑ ใช้ดัชนีขวานตีท้ายทอยนายสุข สอนราช ๑ ที แล้วจำเลยที่ ๒ ใช้ไม้ตะพืดตีถูกหน้านายสุข สอนราช อีก ๑ ที นายสุข สอนราช ถึงแก่ความตายในเวลาต่อมาเพราะกระดูกก้านคอกับกระดูกสันหลังต่อกันหัก ศาลวินิจฉัยว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดฐานสมคบกันฆ่าคนโดยเจตนา แม้ทางพิจารณาจะปรากฏว่า ผู้ตายมีบาดแผลมากกว่าจำนวนครั้งที่พยานใจทักเห็นจำเลยทำร้าย ก็หาใช้ประเด็นสำคัญไม่ เพราะผู้ตายอาจได้รับบาดเจ็บมาจากที่อื่นมาก่อนบ้างแล้ว จึงมาถูกทำร้ายถึงแก่ความตาย ตั้งลักษณะบาดแผลที่พยานใจทักเห็นจำเลยทำร้ายก็ได้.

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๖/๒๔๙๙

ศาลทหารสูงสุด

๑๘ มิถุนายน ๒๔๙๙

อัยการศาลมณฑลทหารบกที่ ๒

ใจทัก

ความชาญระหว่ง

พลทหารรักษ์ บำรุงกิจ ที่ ๑

จำเลย

พลทหารบุญธรรม พวงทอง ที่ ๒

เรื่อง หนีราชการ และฆ่าคนตายโดยเจตนา

จำเลยฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลทหารกลาง ลงวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๔๙๘

คดีนี้ โจทก์ฟ้องและยื่นคำร้องเพิ่มเติมฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ เวลาากลางคืน จำเลยทั้งสองสมคบกันทำร้ายและฆ่านายสุข สอนราช โดยเจตนา โดยจำเลยที่ ๑ ใช้หัวขวานตีนายสุข สอนราชถูกที่ศีรษะมีบาดแผลตรงท้ายทอย ทำให้กระดูกก้านคอกับกระดูกศีรษะต่อกันหัก กลางกระหม่อมซ้ายวมกับศีรษะด้านซ้ายบวม และจำเลยที่ ๒ ได้ใช้ไม้ตะพดตีนายสุข สอนราช ซ้ำ ถูกที่ใบหน้ามีบาดแผลที่ขอบตาข้างซ้ายและแก้มข้างขวาบวมฟกช้ำ และนายสุข สอนราชได้ถึงแก่ความตายเพราะการกระทำของจำเลย เหตุเกิดที่ตำบลบ้านพริก อำเภอบ้านนา จังหวัดนครนายก ขอให้ลงโทษตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๒๕๘, ๒๓ และจำเลยที่ ๒ ได้กระทำความผิดฐานหนีราชการ เมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๕ เวลาใดไม่ปรากฏ เหตุเกิดที่ตำบลดงพระราม อำเภอเมืองปราจีนบุรี จังหวัดปราจีนบุรี ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญาทหารมาตรา ๕๖ (๕) อีกฐานหนึ่ง

จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธฟ้องในข้อหาสมคบกันฆ่าคนตายและจำเลยที่ ๒ รับสารภาพในข้อหาฐานหนีราชการ

ศาลสมณฑลทหารบกที่ ๒ พิจารณาแล้วพิพากษาให้ลงโทษจำคุกจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ฐานสมคบกันฆ่าคนตายโดยเจตนา ตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๒๕๘ คนละ ๑๘ ปี และให้ลงโทษจำคุกจำเลยที่ ๒ ฐานหนีราชการ ตามประมวลกฎหมายอาญาทหารมาตรา ๕๖ (๕) อีก ๗ เดือน รวมโทษจำคุกจำเลยที่ ๒ เป็น ๑๘ ปี ๗ เดือน นับแต่วันต้องควบคุมตัว

จำเลยทั้งสองอุทธรณ์เฉพาะข้อหาฐานสมคบกันฆ่าคนตาย

ศาลทหารกลางพิพากษายืน

จำเลยทั้งสองฎีกา

ปัญหาที่มาสู่ศาลทหารสูงสุดจึงมีแต่ข้อหาเรื่องฆ่าคนตายปัญหาเดียว

ศาลทหารสูงสุดได้ฟังคำแถลงการณ์ของจำเลยและประชุมปรึกษาแล้วทางพิจารณาได้ความตามคำพยานโจทก์ว่า เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๕

ตรงกับวันขึ้น ๓ ค่ำ เดือนอ้าย พ.ศ. ๒๔๘๕ เวลากลางวัน ที่วัดหนองชุมพุก ตำบลบ้านพริก อำเภอบ้านนา จังหวัดนครนายก มีลิเกเนื่องจากงานทอดผ้าป่า ที่โรงลิเกมีไฟนอนเปิดสว่างและมีตะเกียงเจ้าพายุแขวนให้สว่างอยู่บนต้นไม้ใกล้ๆ โรงลิเกอีกด้วย เมื่อเวลาประมาณ ๒๕ นาฬิกาลิเกลาโรงแล้ว นายสุข สอนราช ผู้ตายซึ่งเสพสุรามีนเมาอยู่บ้าง ได้เดินไปข้างโรงลิเกกับนายหล่อ เพื่อจะถามว่าใครสั่งให้ลิเกเลิก ขณะนั้นมีจำเลยที่ ๑-๒ กับพวก ๓-๔ คนยืนอยู่ตรงมุมโรงลิเก พอนายสุข สอนราช เดินผ่านจำเลยที่ ๑ ไปในระยะใกล้ จำเลยที่ ๑ ได้ใช้ขวานยาวทิ่มต้ามประมาณ ๑ ศอกเศษที่ท้ายทอยนายสุข สอนราช ด้วยสันขวาน ๑ ที นายสุข สอนราช ล้มคะมำเอามือเท้าติด พอนายสุขเงยหน้าขึ้นดู จำเลยที่ ๒ ได้ใช้ไม้ตะพดตีถูกหน้านายสุข สอนราช ๑ ที แล้วจำเลยทั้งสองพากันหลบหนีไป นายพุ่ม นายตา และนายบุญ ได้ช่วยกันหามนายสุข สอนราชขึ้นไปบนศาลาและแจ้งเหตุให้นางบุญมาริยานายสุข สอนราช ทราบและมาพบนายสุข นายสุขได้บอกนางบุญว่า จำเลยที่ ๑ เป็นผู้ทำร้าย รุ่งขึ้นเวลาประมาณ ๑๘ นาฬิกา นายสุข สอนราช ก็ถึงแก่กรรม ตามใบขึ้นสูตราบดแผลของนายแพทย์ปรากฏว่า นายสุข สอนราช มีบาดเจ็บหลายแห่ง คือชอบตาซ้ายพลิกเข้ามุมแก้มขวาบวมพลิกเข้า หน้าแข้งทั้งสองข้างถลอก และบนศีรษะบวม ๓ แห่ง คือ (๑) ตรงท้ายทอยตีนผมกระดูกก้านคอกับกระดูกสันหลังติดต่อกันหัก (๒) กลางกระดูกอ้อมซ้ายบวม และ (๓) บนศีรษะด้านซ้ายบวม โดยถูกของแข็งไม่มีคมกระทบอย่างแรงและถึงแก่ความตายเพราะกระดูกก้านคอกับกระดูกสันหลังต่อกันหัก

ได้ความตามคำพยานจำเลยซึ่งอ้างตัวเองเป็นพยานว่า ขณะเกิดเหตุ จำเลยทั้งสองไม่ได้อยู่ในที่เกิดเหตุ แต่ยืนอยู่ห่างประมาณ ๑ เส้นเศษ มองเห็นกลุ่มคนตีกัน และเห็นคนหนึ่งล้มลง นายหล่อขึ้นক্র่อม พร้อมกับแกว่งมีดไปมา และว่านายหล่อ เป็นลูกน้องนายนาค กำนัน ซึ่งไม่ชอบจำเลยที่ ๑ และชอบหาเหตุทางอาญาใส่จำเลย นายพุ่ม นายหล่อ และนายสุข มีสาเหตุโกรธเคืองกัน โดยนายสุข โกงนายพุ่ม นายหล่อ ในการเล่นการพนัน

ได้พิเคราะห์คำพยานโจทก์ จำเลยแล้ว เห็นว่า โจทก์มีนายพุ่ม สุวรรณวัฒน์เบิกความเป็นประจักษ์พยาน เห็นจำเลยที่ ๑ ใช้สันขวานตีท้ายทอยนายสุข สอนราช ๑ ที่ นายสุข สอนราช คม่าไป โดยมีนายจ๋อง ล้อมวงศ์ ให้การเป็นประจักษ์พยานรับรองและตรงกันกับบาดแผลในใบชั้นสูตรบาดแผล ซึ่งนายมาก สะอาดจิตต์ แพทย์ประจำตำบลได้ทำไว้ และมาเบิกความรับรองประกอบ นอกจากนี้ นายพุ่ม สุวรรณวัฒน์ ยังเบิกความต่อไปว่า พอนายสุข สอนราช ถูกตี คม่าไป นายสุข สอนราชได้หนีวหลังผู้ตี จำเลยที่ ๒ จึงเอาไม้ตะพดตีถูกหน้านายสุข สอนราช อีก ๑ ที่ ซึ่งในใบชั้นสูตรบาดแผลดังกล่าวข้างต้นก็มีปรากฏเป็นการสนับสนุนคำนายพุ่ม สุวรรณวัฒน์ ว่า นายสุข สอนราช มีบาดแผลช้ำ บวมที่แก้มข้างขวาด้วย อันหนึ่งตรงที่เกิดเหตุก็ปรากฏว่ามีแสงไฟนีออนและแสงตะเกียงเจ้าพายุส่องสว่าง พยานโจทก์และจำเลยก็รู้จักกันดีและไม่มีสาเหตุกันมาก่อน ตรงกันข้ามกลับปรากฏจากคำจำเลยที่ ๑ เองว่า นายพุ่มพยานโจทก์นั้นเคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับนายสุข สอนราช ผู้ตายมาก่อนด้วยซ้ำจึงทำให้เชื่อได้สนิทว่า พยานโจทก์เบิกความตามความจริง มิได้แกเล้งปรักปรำจำเลยหรืออาจจำตัวจำเลย ผิดได้ อีกประการหนึ่ง ก่อนนายสุข สอนราช ตาย ก็ยังได้ระบูกับนางบุญมา สอนราช ภริยาว่า จำเลยที่ ๑ เป็นผู้ทำร้าย ข้อที่จำเลยแย้งว่า เมื่อนายสุข สอนราช ถูกจำเลยที่ ๑ ตีด้วยขวานถึงคอหักแล้วไม่น่าจะหนีวหลังมาผู้ตีได้นั้น ก็ไม่ปรากฏจากคำพยานฝ่ายใดว่า อากาของนายสุข สอนราช ขณะนั้นถึงไม่สามารถจะหนีวหลังได้ในเมื่อถูกตีครั้งแรกแล้ว ตรงกันข้ามกลับปรากฏว่าเมื่อนายสุขถูกตีแล้ว นายสุขได้หนีวหลังมาผู้ตีและขณะนายสุข สอนราชหนีว มาผู้ตีตนเอง จำเลยที่ ๒ จึงใช้ไม้ตีที่หน้านายสุข สอนราช อีก ๑ ที่ นายสุข สอนราช จึงพับลงไป แสดงให้เห็นว่า เมื่อนายสุข สอนราช ถูกจำเลยที่ ๑ ตี นั้น กระตุกคออาจยังไม่ถึงหักออกจากกันจึงสามารถหนีวหลังได้ แต่ครั้นถูก จำเลยที่ ๒ ใช้ไม้ตีย้อนจากด้านหลังมาข้างหลังอีก ๑ ที่จึงทำให้กระตุกกันคอหัก จากกันถึงพับ ส่วนในข้อที่จำเลยอ้างว่า นายสุข สอนราช มีบาดแผลมากกว่าจำ-

นวนครั้งที่พยานโจทก์เห็นจำเลยทำร้าย แสดงว่าพยานโจทก์มิได้เห็นเหตุการณ์จริง
 นั้น ได้พิจารณาแล้ว ปรากฏว่าทั้งฝ่ายโจทก์และจำเลยก็รับว่านายสุข สอนราช
 นั้นเสพสุรามีนเมาและอุ้มวางอยู่ถึงกับไปหาตัวผู้สั่งให้ตีเกลียดโดยตนไม่มีหน้าที่ใน
 เวลาที่อาจกล่าวได้ว่าเป็นเวลาเดียวกับที่นายสุข สอนราช ถูกทำร้ายถึงตายนั้น
 เอง ฉะนั้นจึงมีทางเห็นได้ว่านายสุข สอนราช อาจได้รับบาดเจ็บมาจากที่อื่นด้วย
 สาเหตุทำนองเดียวกันมาก่อน เพราะความยุ่งไม่เข้าเรื่องของตน อย่างไรก็ตาม
 จำนวนบาดแผลที่นายสุขได้รับเกินกว่าที่โจทก์นำสืบ ก็หาใช่ประเด็นสำคัญในคดี
 นี้ อาศัยเหตุผลตั้งได้วินิจฉัยขึ้นมาเห็นว่า ฎีกาของจำเลยยังไม่มีน้ำหนักพอจะลบล้าง
 พยานหลักฐานของโจทก์ได้

จึงพิพากษายืน ให้ยกฎีกาจำเลย.

พล.อ.อ. เข็ดดูตมาทาส

ประธานตุลาการ

พล.ต. อัมพร ศวีไชยยันต์

ตุลาการ

พล.ร.ต. ประสิทธิ์ ไบเงิน ร.น.

ตุลาการพระธรรมนูญ

พล.จ. ดำราญ กานต์ประภา

ตุลาการพระธรรมนูญ

พล.จ. ศุภกาญจน์ นิตติศิริ

ตุลาการพระธรรมนูญ

คำพิพากษาศาลทหารสูงสุดที่ ๗/๒๕๙๙

พ.ร.บ. ธรรมนูญศาลทหาร ฎีกา

ฎีกาอ้างเหตุผลว่าพยานโจทก์ปรักปรำจำเลย โดยไม่ปรากฏว่ามีข้อเท็จจริงอยู่ในสำนวนเลยนั้น เป็นการกล่าวอ้างลอย ๆ ศาลไม่จำต้องวินิจฉัย.

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๗/๒๕๙๙

ศาลทหารสูงสุด

๑๘ มิถุนายน ๒๕๙๙

อัยการศาลมณฑลทหารบกที่ ๒

โจทก์

ความอาญาระหว่าง

พลทหารคำ ฉัตรทอง ที่ ๑

พลทหารและ สุขเสีตา ที่ ๒

จำเลย

พลทหารชั้น ขมภู ที่ ๓

พลทหารสังเวียน นิลจินดา ที่ ๔

เรื่อง สมคบกันปล้นทรัพย์

จำเลยฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลทหารกลาง ลงวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๙๘

คดีนี้โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๙๖ เวลากลางวัน จำเลยทั้งสี่คนได้มีเจตนาทุจริต สมคบกันเป็นกรรไกรใช้อาวุธมีดและไม่เข้าทำการปล้นทรัพย์ของนายจันทร์ เรียงนนท์ ได้เงินสดและสิ่งของต่างๆ ไปรวม ๑,๘๗๐ บาท ปรากฏตามบัญชีท้ายฟ้อง โดยจำเลยได้สมคบกันแสดงตนเป็นเจ้าพนักงานตำรวจชู้บังคับควบคุมนายจันทร์ เรียงนนท์ เจ้าทรัพย์แล้วค้นเอาทรัพย์ไป อันเป็นการให้ความสะดวกในการที่จำเลยจะเอาทรัพย์ และเพื่อให้ส่งทรัพย์ให้แก่จำเลย ต่อมาเมื่อ

วันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๒ เจ้าพนักงานจับจำเลยทั้งสี่ได้ เหตุเกิดที่ตำบลบ้าน
พระ อำเภอเมืองปราจีนบุรี จังหวัดปราจีนบุรี ขอให้ลงโทษตามกฎหมายลักษณะ
อาญามาตรา ๒๓,๓๐๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญา พุทธ
ศักราช ๒๕๗๗ (ฉบับที่ ๕) มาตรา ๗

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลมณฑลทหารบกที่ ๒ พิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยทั้งสี่มีความ
ผิดฐานปล้นทรัพย์ตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๒๓,๓๐๑ และพระราชบัญญัติ
แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญา พุทธศักราช ๒๕๗๗ (ฉบับที่ ๕) มาตรา ๗
ให้จำคุกจำเลยที่ ๑-๒-๓-๔ ไว้ มีกำหนดคนละ ๑๒ ปี นับแต่วันต้องควบคุม

จำเลยทั้งสี่อุทธรณ์ขอให้ยกฟ้อง

ศาลทหารกลางพิจารณาแล้วพิพากษายืนตามศาลมณฑลทหารบกที่ ๒
จำเลยทั้งสี่ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงให้ยกฟ้อง

ศาลทหารสูงสุดได้ฟังคำแถลงการณ์ของจำเลยและตรวจสำนวนประชุม
ปรึกษาแล้ว เห็นว่าข้อเท็จจริงตามคำพยานโจทก์รับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม
๒๕๕๒ เวลาบ่ายประมาณ ๒ โมง นายจันทร์ เรียงนนท์ ได้นำผ้าไหมและเข็มขัด
ทองวิทยาศาสตร์ ไปไว้ขายที่บ้านนายช่วย ชูศรี ตำบลบ้านพระ อำเภอเมือง จัง
หวัดปราจีนบุรี นายช่วย ชูศรี ไม่ได้ซื้อ แต่ได้ซื้อรับเอาผ้าชิ้นใหม่ ๒ ผืน ผ้าขาว
ม้าใหม่ ๑ ผืน และเข็มขัดทองวิทยาศาสตร์ ๑ สาย ไปช่วยขายให้ นายจันทร์ เรียง
นนท์ คงรออยู่ที่บ้านนายช่วย ชูศรี ซึ่งมีนายธงไชยและนางวงศ์ บุตรของนาย
ช่วย ชูศรี อยู่ด้วย เมื่อขายของไม่ได้นายช่วย ชูศรี ก็กลับบ้าน ระหว่างทางพบ
จำเลยทั้งสี่ได้ทักทายกัน และเมื่อจำเลยทั้งสี่ได้สอบถามและทราบจากนายช่วย
ชูศรี ว่ามีนายจันทร์ เรียงนนท์ นำของมาขายและพักอยู่ที่บ้านนายช่วย ชูศรี พวก
จำเลยก็ตามนายช่วย ชูศรี ไป โดยจำเลยที่ ๑ ถือมีดตาม ๑ เล่ม จำเลยที่ ๒ และ
๓ ถือมีดพกปลายแหลม และจำเลยที่ ๔ ถือไม้ตะพด เมื่อนายช่วย ชูศรี มาถึงบ้าน
ได้เรื้อนยังไม่ทันขึ้นบ้าน พวกจำเลยก็กระชุนไปบนเรือน ขณะนี้เป็นเวลาประมาณ

๑๘ นาฬิกา บนเรือนมีตะเกียงกระเบื้องจุดอยู่ ๑ ดวง พวกจำเลยได้พูดกับนาย
จันทร์ความว่า นายจันทร์เห็นความผิดมาจากจังหวัดนครนายก พวกจำเลยเป็น
ตำรวจจะมาจับตัว และพูดให้นายจันทร์ส่งห่อผ้าสำหรับขายให้จำเลย นายจันทร์
ก็ส่งให้ นายช่วย ชูศรี ซึ่งขึ้นมาบนเรือนภายหลังได้เห็นเหตุการณ์และบอกห้าม
พวกจำเลย ในที่สุดพวกจำเลยได้คุมตัวนายจันทร์ไปพร้อมด้วยห่อผ้า เมื่อพวก
จำเลยพานายจันทร์จากบ้านนายช่วยไปไกลประมาณ ๓-๕ กิโลเมตร พวกจำเลย
ก็ช่วยกันจับแขนนายจันทร์แล้วกันเอาเงินไปจากตัว ๑,๒๐๐ บาท สร้อยทองวิทยา
ศาสตร์ ๑ เส้น แล้วพากันหนีไปพร้อมด้วยห่อผ้าที่นำมาขาย รวมราคาประมาณ
๑,๒๐๐ บาท นายจันทร์จึงเข้าหาหมู่บ้านและแจ้งเหตุให้ผู้ใหญ่บ้านทราบ

จำเลยทั้งสี่นำสืบว่าในวันเกิดเหตุแต่ละคนอยู่ประจำที่หน่วยต้นสังกัดของตน
ได้พิเคราะห์พยานหลักฐานฝ่ายโจทก์และจำเลยแล้ว ปรากฏว่าฝ่ายโจทก์
มีนายช่วย ชูศรี และนางวงศ์ ชูศรี ประจักษ์พยาน ซึ่งรู้จักคุ้นเคยกับพวกจำเลย
มาก่อน ยืนยันว่าจำเลยเป็นคนร้าย และมีนายจันทร์ เรียงนนท์ เจ้าทรัพย์ซึ่งแม่
จะจำหน่ายจำเลยไม่ได้ แต่ก็ได้เบิกความให้ข้อเท็จจริงสอดคล้องและรับกับคำของ
นายช่วย ชูศรี และนางวงศ์ ชูศรี เกี่ยวกับการกระทำของพวกคนร้าย สมด้วย
เหตุผลทุกประการ จึงนับว่าโจทก์มีพยานหลักฐานพอรับฟังได้ว่า พวกจำเลยเป็น
คนร้ายปล้นทรัพย์นายจันทร์ เรียงนนท์ ไปจริงตามฟ้อง มีข้อที่ควรจะวินิจฉัยตาม
ข้อโต้แย้งของจำเลยก็คือ พยานโจทก์เหล่านี้แกลังปรักปรำให้ร้ายจำเลยตามที่
จำเลยกล่าวอ้างหรือไม่ ในข้อนี้ปรากฏว่าพวกจำเลยเคยไปเที่ยวที่บ้านนายช่วย
ชูศรี หลายครั้ง และไม่ปรากฏว่าเคยมีเหตุบาดหมางอย่างใดต่อกัน จึงต้องถือว่า
การไปมาหาสู่กันนั้นแสดงให้เห็นว่ามีความคุ้นเคยชอบพอกัน เมื่อเป็นเช่นนี้จะฟังว่า
นายช่วย ชูศรี และนางวงศ์ ชูศรี แกลังปรักปรำจำเลยจึงไม่มีเหตุผล เหตุอีกประ
การหนึ่งที่จำเลยอ้างว่า พยานโจทก์ให้การปรักปรำว่าจำเลยก็คือการที่นายช่วยและ
นางวงศ์พยานโจทก์เคยถูกจับเป็นผู้ต้องหาในคดีนี้มาก่อน นายช่วยและนางวงศ์จึง

พากันขัดทอตพวกจำเลยเพื่อให้ตนเองพ้นผิด ซึ่งในกรณีที่จำเลยกล่าวอ้างนี้ไม่ปรากฏว่ามีข้อเท็จจริงอยู่ในสำนวนเลย จึงเป็นการกล่าวอ้างลอย ๆ ปรากฏจากข้อเท็จจริงสนับสนุน จึงไม่ต้องวินิจฉัย

ในด้านการนำสืบต่อสู้อ้างฐานะที่อยู่ของจำเลยนั้น เห็นว่า เป็นการนำสืบวิธีปฏิบัติประจำวันของหน่วย ซึ่งยังไม่มีน้ำหนักหลักฐานพอที่จะรับฟังได้แน่นอนว่าจำเลยได้อยู่ ณ ที่นั้นๆ จริงตามวันเวลาเกิดเหตุ ดังเหตุผลซึ่งศาลล่างได้วินิจฉัยมา และไม่มีน้ำหนักพอจะหักล้างหลักฐานของโจทก์ได้

จึงพิพากษายืน ให้ยกฎีกาจำเลย.

พล.อ.อ. เข็ดดุตมาทาส

ประธานตุลาการ

พล.ต. อัมพร ศรีไชยยันต์

ตุลาการ

พล.ร.ต. ประสิทธิ์ ไบเงิน ร.น.

ตุลาการพระธรรมมุนญ

พล.จ. ดำราญ กานต์ประภา

ตุลาการพระธรรมมุนญ

พล.จ. ศุภกาญจน์ นิตติวิ

ตุลาการพระธรรมมุนญ

คำพิพากษาศาลทหารสูงสุดที่ ๘/๒๔๙๙

กฎหมายลักษณะอาญา พยายามฆ่าคน

จำเลยใช้ปืนลูกซองของพกยิงในระยะใกล้ขีดเพียง ๒ วาถูกที่บริเวณหน้าอก และศีรษะ อันเป็นอวัยวะสำคัญของผู้อยู่เสีย หากแต่กระสุนปืนไปถูกส่วนที่มีกระดูกบดบังกันอวัยวะสำคัญภายใน กระสุนปืนเพียงแต่ฝังในไม่อาจทะลุทะลวงไปได้ ย่อมนับได้ว่ามีเหตุสุดวิสัยมาขัดขวางเป็นเหตุให้ไม่ถึงแก่ความตาย การกระทำของจำเลยเข้าเกณฑ์ความผิดฐานพยายามฆ่าคนโดยเจตนา.

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๘/๒๔๙๙

ศาลทหารสูงสุด

๒ กรกฎาคม ๒๔๙๙

ชัยกรศาลทหารกรุงเทพ

โจทก์

ความอาญาระหว่าง

พลทหารเบ้ม ตองอ่อน

จำเลย

เรื่อง พยายามฆ่าคนตายโดยเจตนา

จำเลยฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลทหารกลาง ลงวันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๔๙๘ คัดนี้ โจทก์ฟ้องว่า จำเลยเป็นทหารกองประจำการ ตั้งกตของสารวัตรทหารอากาศ เมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๔๙๗ เวลากลางวัน จำเลยได้บังอาจใช้ปืนเป็นอาวุธยิงทำร้ายร่างกายนายเบ้ม อยู่แก่ต. ๓ นัต มีบาดเจ็บถึงสาหัส ทุพพลภาพจนไม่สามารถจะประกอบการทำงานเลี้ยงชีพได้โดยปกติเกินกว่า ๒๐ วัน

ปรากฏบาดแผลตามใบชั้นสูตรบาดแผลของแพทย์ท้ายห้อง โดยจำเลยเจตนาจะฆ่านายเบ้ม อยู่เกตุ ให้ถึงแก่ความตาย แต่มีเหตุสุดวิสัยของจำเลยจะป้องกันได้ มาขัดขวางโดยกระสุนที่จำเลยยิงไปไม่ถูกที่สำคัญ นายเบ้ม อยู่เกตุ จึงไม่ตาย เหตุเกิดที่ตำบลบ้านปทุม อำเภอสามโคก จังหวัดปทุมธานี ขอให้ลงโทษตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๒๕๘, ๖๐, ๒๕๖

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลทหารกรุงเทพพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยกระทำความผิดฐานพยายามฆ่าคนตายโดยเจตนา ตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๒๕๘.๖๐ ให้จำคุก ๑๒ ปี นับแต่วันต้องควบคุมตัว

จำเลยอุทธรณ์

ศาลทหารกลางพิจารณาแล้วพิพากษายืน

จำเลยฎีกาขอให้ยกฟ้องและว่าถ้าฟังว่าจำเลยกระทำความผิดจริง จำเลยก็ควรมีความผิดเพียงฐานทำร้ายร่างกายบาดเจ็บเท่านั้น

ศาลทหารสูงสุดได้ตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ได้ความตามคำพยานโจทก์ว่า เมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๓๗ เวลาประมาณบ่าย ๑ โมง นายเบ้ม อยู่เกตุ ได้ไปชอซิมพ้อไก่อที่บ้านนายช้อน ซึ่งอยู่ห่างบ้านนายเบ้ม อยู่เกตุ ประมาณ ๒๐ เส้น แต่ไม่พบนายช้อน จึงไปอยู่บ้านนายช้อนซึ่งอยู่ห่างบ้านนายช้อน ประมาณ ๒ เส้น พอเวลาประมาณ ๔ โมงเย็น นายเบ้ม อยู่เกตุ จึงไปหานายช้อนอีก เมื่อพบนายช้อนแล้ว นายเบ้ม อยู่เกตุ ก็พูดชอซิมพ้อไก่อไปทำพันธุ์ ขณะนั้นนายช้อนและนายเบ้ม อยู่เกตุ เห็นนายโต๊ะถือขวดเหล้าเดินมาตามทางรถไฟกับจำเลย และพากันเข้าไปในบ้านจำเลย ซึ่งอยู่ติดกับบ้านนายช้อน นายช้อนจับไก่อลายพ้อพันธุ์มาให้ นายเบ้ม อยู่เกตุ นายเบ้ม อยู่เกตุ ก็จะไปกลับบ้าน จำเลยร้องเรียกให้นายเบ้ม อยู่เกตุ ตามสุราด้วย แต่นายเบ้ม อยู่เกตุ ปฏิเสธบอกว่าจะรีบกลับแล้วเดินออกจากบ้านไปตามทางรถไฟ จำเลยจึงขึ้นไปบนเรือน ถีบขึ้นพกลูกของลงมาด้วย ขณะนั่งกินเหล้ากันอยู่ใต้ถุนเรือน จำเลยหักล้ากลองปืนเสียงดังเข็ชะชะๆ แล้วจำ-

เลยเอาปืนเหน็บไว้ที่เอว ใช้ชายเสื้อเช็ดสีเทาแขนสั้นที่จำเลยได้มัดทับปืนไว้แล้ว จำเลยก็ออกจากบ้านไป ส่วนนายเบ้ม อยู่เกตู เมื่ออ้อมไก่ออกจากบ้านนายช้อน ไปแล้ว ก็มุ่งหน้ากลับบ้านไปตามทางรถไฟ และระหว่างทางได้พบนายเหล็ยม แผน บ้านสร้าง กำลังตายหญาอยู่และได้ทักทายกัน เมื่อนายเบ้ม อยู่เกตู เดินผ่านนาย เหล็ยมไปถึงริมคลองเปรม ก็พบจำเลยออกมาจากแถวต้นตาลริมคลอง จำเลยพูด ถามนายเบ้ม อยู่เกตูว่า จะเอาไก่ไปทำไม นายเบ้ม อยู่เกตู ตอบว่าจะเอาไป ทำพ้อไก่ ทันใดนั้นจำเลยก็จับปืนจากเอวยิงนายเบ้ม อยู่เกตู ๑ นัด มีบาดแผล รวม ๑๒ แห่ง ปรากฏตามใบชันสูตรบาดแผล นายเบ้ม อยู่เกตู ล้มลงจำเลยเข้าไป ใช้เท้ากระทืบและใช้ปืนตีนายเบ้ม อยู่เกตู อีกหลายที ต่อเมื่อนายเบ้ม อยู่เกตู ร้องเรียกให้นายเหล็ยมช่วย และเมื่อนายเหล็ยมเข้ามาใกล้ประมาณ ๓ วา จำเลย จึงวิ่งหนีไป นายเหล็ยมได้อุ้มนายเบ้ม อยู่เกตู กลับบ้าน ส่วนนายช้อนกับนาย ชนเมื่อได้ยินเสียงปืนต่างก็ออกจากบ้านเดินตามทางรถไฟมุ่งไปทางเสด็จขึ้น ได้ เห็นจำเลยถือปืนวิ่งผ่านกลับมาห่างกันประมาณ ๑๐ วา แล้วทั้งสองคนก็ไปที่ชาย คลองเปรม จึงเห็นมีโลหิตเป็นอนที่ตื้นและหญา และมีไก่ตัวที่นายช้อนให้นายเบ้ม ยืมยื่นอยู่ เมื่อพากันไปถึงบ้านนายเบ้ม อยู่เกตู ได้เห็นนายเบ้ม อยู่เกตู นอนอยู่ในเรือสำปั้น มีโลหิตเป็นอนที่หน้าและแขน ได้สอบถามนายเบ้ม นายเบ้มบอกว่า จำเลยยิง

จำเลยนำสืบต่อผู้ว่าในวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๔๙๗ เวลา ๒๑ นาฬิกาจำเลย ทำหน้าที่เวรเฝ้าเครื่องบินนายทหารต่างประเทศที่สนามบินดอนเมืองและหลับไป จึง ถูกผู้บังคับบัญชาสั่งลงทัณฑ์กักฐานหลับยาม ๓ วัน ตั้งแต่วันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๔๙๗ เวลา ๑๙ นาฬิกา ถึงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๔๙๗ เวลา ๑๘ นาฬิกา ระหว่างถูกกัก เมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๔๙๗ จำอากาศโทอบ พลพิมพ์ ได้พาจำเลยไปหาเครื่อง นอนที่บ้านพัก วันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๔๙๗ เวลา ๑๘ นาฬิกาจำเลยพ้นทัณฑ์และ เข้ารับหน้าที่เวรรักษาการณ์อีกในวันนั้น

ได้พิจารณาหลักฐานของโจทก์และจำเลยแล้วเห็นว่า โจทก์มีนายเบ้ม อยู่เกตู ผู้ถูกทำร้ายเบิกความว่าจำเลยเป็นผู้ใช้อาวุธปืนพกซึ่งจำเลยซุกซ่อนไว้ที่

เหวอชิงตง ๑ นาที ในระยะห่างเพียง ๒ วา และเมื่อถูกยิงล้มลงแล้ว จำเลยยังใช้
 เข็มกระแทบและใช้มีดตีอีกหลายครั้ง โดยมีนายเหลียม แฉนบ้านสร้าง ให้การ
 ประกอบสอดคล้องรับกันว่า เมื่อนายเบ้ม อยู่เกตุ ผ่านนายเหลียม ไปประมาณ
 ๓-๔ นาที ก็ได้ยินเสียงปืน ๑ นัด ทางทิศที่นายเบ้มเดินไป เมื่อมองดูก็เห็นคนคน
 หนึ่งยืน อีกคนหนึ่งนอน และได้ยินเสียงแว่วๆ คล้ายเรียกพยานให้ช่วยเหลือ
 สังเกตคล้ายคล้ายคลิดว่าคนยืนคือจำเลย และเห็นคนยืนใช้เท้ากระแทบคนนอน
 ด้วย พยานจึงรีบวิ่งบ้างเดินบ้างไปยังที่เกิดเหตุ พออีกประมาณ ๓ วาจะถึง ก็
 เห็นจำเลยวิ่งผลัดออกจากคนนอน คือนายเบ้ม อยู่เกตุ ไปทางรถไฟ มีปืนยาว
 ประมาณ ๑ คืบถืออยู่ในมือ นอกจากนั้นยังมีนายช้อกับนายซัน ซึ่งเป็นเพื่อนบ้าน
 กับจำเลยและได้ออกจากบ้านมาทางเสียงปืนเพื่อดูว่าเกิดเหตุอะไรขึ้นก็ให้การว่า
 ก่อนถึงที่เกิดเหตุได้เห็นจำเลยถือปืนวิ่งผ่านไปทางบ้านจำเลย ซึ่งเป็นเวลากระชั้น
 ชิดกับเวลาเกิดเหตุ นอกจากนั้นยังปรากฏมูลเหตุและเหตุผลประกอบก่อนเกิดเหตุ
 อีกว่า จำเลยมีข้อบาดหมางกับนายเบ้ม อยู่เกตุ เพราะจำเลยเคยกล่าวหาว่า
 นายเบ้ม อยู่เกตุ เป็นผู้ร้ายลักเรือและเมื่อจำเลยพบนายเบ้ม อยู่เกตุ ในวันเกิดเหตุ
 และจำเลยเรียกให้นายเบ้มกินเหล้าด้วยที่บ้านจำเลย นายเบ้ม อยู่เกตุ ก็ปฏิเสธ
 เสียอีก ซึ่งย่อมเป็นเหตุจริงใจให้จำเลยเกิดความไม่พอใจนายเบ้มยิ่งขึ้น ทั้งปรากฏ
 จากคำให้การของนายช้อที่ว่า พอนายเบ้มออกจากบ้านไป จำเลยก็ขึ้นไปเอาปืน
 มาจากบ้านชั้นบนมาหกล่ากลองระหว่งกินเหล้า แล้วก็เอาปืนเหน็บเขวออกจาก
 บ้านไป สักครู่หนึ่งจึงมีเสียงปืน ๑ นัดดังขึ้น รวมความว่า โจทก์มีทั้งประจักษ์
 พยานและพยานประพฤติเหตุแวดล้อมกรณีทั้งในขณะเกิดเหตุ ก่อนและหลังเกิด
 เหตุ บ่งให้เห็นว่าจำเลยเป็นคนร้ายรายนี้ เพราะพยานเหล่านี้ล้วนเป็นเพื่อนบ้าน
 จำเลย รู้จักจำเลยดีทุกคน ไม่มีทางที่จะจำจำเลยผิดได้ ทั้งพยานอื่นนอกจาก
 นายเบ้ม อยู่เกตุ ก็ไม่ปรากฏว่ามีข้อบาดหมางต่อกันแต่อย่างใด

ส่วนพยานหลักฐานของจำเลยนั้น ยังไม่มีหลักฐานและเหตุผลที่จะรับประกัน
เป็นความจริงเพื่อหักล้างคำพยานโจทก์ได้ ตามเหตุผลซึ่งศาลล่างได้วินิจฉัยไว้
ละเอียดแล้ว

ปัญหาที่จะต้องพิจารณาคือต่อไป ก็คือการกระทำของจำเลยจะเป็นผิดฐาน
พยายามฆ่าคนตายโดยเจตนาตามฟ้องของโจทก์หรือควรจะเป็นผิดเพียงฐานทำร้าย
ร่างกายตามฎีกาของจำเลยเท่านั้น

ในปัญหานี้ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่จำเลยนำเอาอาวุธปืนบรรจุ
กระสุนลูกซองไปดักยิงนายเบ้ม อยู่เกตู ในที่เปลี่ยว และได้เข้าไปยิงนายเบ้ม
อยู่เกตู ในระยะใกล้ขีดเพียง ๒ วาเท่านั้น ย่อมแสดงให้เห็นว่าจำเลยมีเจตนาจะ
ฆ่านายเบ้ม อยู่เกตู ให้ตายอย่างชัดแจ้งเพราะโดยปกติกระสุนลูกปลายซึ่งบรรจุ
อยู่ในปลอกกระสุนลูกซองย่อมมีอำนาจทะลุทะลวงร่างกายได้ และเมื่อไปถูก
อวัยวะส่วนสำคัญภายในก็ทำให้ถึงตายได้เสมอ จากบาดแผลที่นายเบ้ม อยู่เกตู
ได้รับแสดงอยู่ชัดแจ้งว่าจำเลยเล็งยิงนายเบ้ม อยู่เกตู ที่ส่วนสำคัญของร่างกาย
คือบริเวณหน้าอกและศีรษะ ซึ่งอาจทำให้ถึงแก่ความตายได้ง่ายกว่าบริเวณอื่น
แต่เมื่อบังเอิญกระสุนลูกปลายไม่ถูกร่างกายส่วนที่มีกระดูกป้องกันอวัยวะสำคัญ
ภายใน กระสุนปืนจึงฝังในไม่อาจทะลุทะลวงไปได้ เป็นเหตุให้นายเบ้ม อยู่เกตู ไม่
ถึงแก่ความตาย เช่นนี้ ย่อมนับได้ว่ามีเหตุสุดวิสัยมาขัดขวางเจตนาของจำเลย
ได้ การกระทำของจำเลยเข้าเกณฑ์ความผิดฐานพยายามฆ่าคนตายโดยเจตนา
แล้ว อนึ่งยังปรากฏข้อเท็จจริงสนับสนุนเพิ่มเติมให้เห็นเจตนาของจำเลยอีกว่า เมื่อ
จำเลยยิงนายเบ้ม อยู่เกตู ล้มลงแล้ว จำเลยยังได้ใช้เท้ากระทืบและใช้ปืนตีทำ
ร้ายนายเบ้ม อยู่เกตู อีกหลายครั้งเพื่อให้ตายตามเจตนา หากแต่นายเหลี่ยมมา
ช่วยทันเวลา จำเลยจึงหลบหนีไปเสียก่อน ปัญหาที่จำเลยยกขึ้นมาขอให้ศาล
วินิจฉัยว่าเมื่อนายเบ้ม อยู่เกตู ได้รับบาดเจ็บไม่ถึงสาหัส ผู้ยิงก็ควรมีผิดเพียง
ฐานทำร้ายร่างกายบาดเจ็บเท่านั้น นั้นเห็นว่า การที่นายเบ้ม จะได้รับบาดเจ็บ

มากนัก้อยเพียงใดหรือไม่ ทำให้เป็นประเด็นสำคัญเกี่ยวกับการวินิจฉัยเจตนาของ
จำเลยในคดีนี้ไม่ ที่ศาลล่างทั้งสองศาลพิพากษาลงโทษจำเลยฐานพยายามฆ่าคน
ตายโดยเจตนาอันชอบแล้ว

จึงพิพากษายืน ให้ยกฎีกาจำเลย.

พล.อ.อ. เข็ดดูมภาส

ประธานตุลาการ

พล.ต. อัมพร ศรีไชยยันต์

ตุลาการ

พล.ร.ต. ประสิทธิ์ ไบเงิน ร.น.

ตุลาการพระธรรมนุญ

พล.จ. ดำราญ กานต์ประภา

ตุลาการพระธรรมนุญ

พล.จ. ศุภกาญจน์ นิตติวิ

ตุลาการพระธรรมนุญ

คำพิพากษาศาลทหารสูงสุด ที่ ๙/๒๔๙๙

กฎหมายลักษณะอาญา ชำคนโดยเจตนา ลักทรัพย์ ความผิดหลายกระทง

ผู้ตายชื่อจักรยาน ๒ ล้อมาถึงจำเลย จำเลยบอกให้หยุดและจับรถไว้ ผู้ตายกระโดดลงจากรถวิ่งหนี จำเลยห้ามไม่ให้วิ่งและใช้ปืนยิงผู้ตาย ๑ นัด ถูกผู้ตายล้มลง แล้วจำเลยบังเกิดความโลภเอาทรัพย์ของผู้ตายไปด้วย ดังนี้ ไม่เป็นความผิดฐานชำคนโดยเจตนา เพื่อให้เป็นความสะดวกในการลักทรัพย์ เพราะความผิดฐานลักทรัพย์ได้ขาดตอนจากเหตุที่เกิดขึ้นในตอนแรกแล้ว ถือว่าเป็นการกระทำผิดต่างกรรมต่างวาระกัน อันเป็นความผิดฐานชำคนโดยเจตนากระทงหนึ่ง และฐานลักทรัพย์อีกกระทงหนึ่ง

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๙/๒๔๙๙

ศาลทหารสูงสุด

๖ สิงหาคม ๒๔๙๙

อัยการศาลมณฑลทหารบกที่ ๕

โจทก์

ความอาญาระหว่าง

พลทหารน้อย คร้ามมี

จำเลย

เรื่อง ชิงทรัพย์และชำคนตายโดยเจตนา

โจทก์และจำเลยมีภูมิลำเนาจำพิพากษาศาลทหารกลาง ลงวันที่ ๑๓

มกราคม ๒๔๙๙

คดีนี้โจทก์ฟ้องว่า จำเลยเป็นทหารกองประจำการ สังกัดกรมทหารราบที่ ๕ เมื่อวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๔๙๙ เวลากลางวัน จำเลยซึ่งมีปืนลูกซองพกติดตัว ๑ กระบอก เป็นสัตว์ราวุ่ได้มีเจตนาทุจริต บังอาจเป็นคนร้ายลักนำพิกา

ข้อมือ ๑ เรือน และรถจักรยาน ๑ คัน รวมราคา ๒,๐๐๐ บาทของพลตำรวจชลอ
 ดิชน้อยไปโดยจำเลยใช้อำนาจบังคับกล่าวอ้างทำร้ายพลตำรวจชลอ ดิชน้อย ๑ นัด
 โดยเจตนาจะฆ่าให้ตาย ทั้งนี้เพื่อเป็นความสะดวกในการที่จำเลยจะเอาทรัพย์สิน
 พลตำรวจชลอ ดิชน้อย ได้ถึงแก่ความตายเพราะพิษบาดแผลที่จำเลยยังทำร้าย
 ในเวลาต่อมา เจ้าพนักงานจับจำเลยได้ และได้กระสุนปืนลูกของพลชั้นขนาด
 ๑๒ เบอร์ ๑ หนึ่งลูก กระตาศษุออกหน้ากระสุนปืนลูกของ ๑ ชั้น นาฬิกาข้อมือ
 ๑ เรือน และรถจักรยาน ๒ ล้อ ๑ คัน เป็นของกลาง เหตุเกิดที่ตำบลพลายชุมพล
 อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก และจำเลยเคยต้องคำพิพากษาของศาลจังหวัด
 ทหารบกพิษณุโลกให้จำคุกและปรับมาแล้ว พันโทชมายังไม่เกิน ๕ ปี ขอให้ลงโทษ
 จำเลยตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๗๐, ๗๒, ๒๕๘, ๒๕๐, ๒๕๗, ๒๕๘ และ ๓๐๐
 กับขอให้ริบกระสุนปืนและกระตาศษุออกหน้ากระสุนปืน

จำเลยให้การปฏิเสธ และคัดฟ้องว่าฟ้องของโจทก์เคลือบคลุม

ศาลมณฑลทหารบกที่ ๕ พิจารณาแล้วพิพากษาว่า ฟ้องของโจทก์ไม่
 เคลือบคลุม และจำเลยมีความผิดฐานฆ่าคนตายโดยเจตนาเพื่อให้เป็นความสะดวก
 ในการลักทรัพย์ตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๒๕๐ (๕) ให้ประหารชีวิต
 จำเลย ส่วนข้อที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษฐานไม่เข็ดหลาบ ศาลไม่เพิ่มให้เพราะโทษ
 ประหารชีวิตเป็นโทษสถานหนักที่สุดอยู่แล้ว และลงริบกระสุนปืน ๑ นัด และ
 กระตาศษุออกหน้ากระสุนปืน

จำเลยอุทธรณ์

ศาลทหารกลางพิจารณาแล้วพิพากษาแก้ว่า จำเลยมีความผิดฐานลัก
 ทรัพย์ และฆ่าคนตายโดยเจตนา ตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๒๕๓ และ
 ๒๕๘ ให้จำคุกจำเลยตามมาตรา ๒๕๘ ซึ่งเป็นบทหนักไว้ตลอดชีวิตและไม่เพิ่ม
 โทษ เพราะโทษที่ศาลวางหนักอยู่แล้ว ให้ยกอุทธรณ์จำเลย

โจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษตามคำพิพากษาศาลมณฑลทหารบกที่ ๕ และ
 จำเลยฎีกาขอให้ยกฟ้อง

ศาลทหารสูงสุดได้ฟังคำแถลงของคู่ความและตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ปัญหาที่มีมาสู่ศาลทหารสูงสุด คือ ถ้าจำเลยได้กระทำความผิดตามฟ้อง จำเลยควรมีความผิดตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๒๕๐ (๕) หรือมาตรา ๒๔๘, ๒๕๓ จากการนำสืบของโจทก์ฟังข้อเท็จจริงได้ว่า เมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๔๘๗ เวลาประมาณ ๑๗ นาฬิกา พลทหารสวัสดิ์ ไทยเจริญ พลทหารหวด กู้สอาด พลทหารสวิง พัดแหวด และจำเลยได้ชวนกันออกจากค่ายทหารจังหวัดพิษณุโลก โดยแต่งตัวนอกเครื่องแบบ เพื่อไปเที่ยวดูลิเกและร้องที่บ้านจอมทองและไปคอยชั้นรถยนต์โดยสารที่บ้านคลอง เมื่อรถยนต์โดยสารยังไม่มาจำเลยกับพวกก็พากันไปที่บ้านพลทหารแก้ว สงแจ้ง ซึ่งอยู่ริมถนนสิงหนวัฒน์ หรือถนนสาย ๘ เพื่อรอรถต่อไป ระหว่างรอรถได้สังสุวาระแฉ่มาากันกัน จนถึงเวลา ๑๘ นาฬิกา ก็ยังไม่มีรถโดยสารมา จึงชวนกันกลับค่ายโดยเดินมาตามถนนสิงหนวัฒน์ ระหว่างทางได้คุยและร้องเพลงกันมาเอะอะ และจำเลยเดินอยู่ท้ายสุด พอออกเดินมาจากบ้านพลทหารแก้วได้สักครู่ จำเลยก็พูดขึ้นว่า วันนี้จะตั้งยิงคนสักคนหนึ่ง แล้วก็ชักปืนลูกซองของพลทหารหวดออกจากกระเป๋ามาถือไว้ พลทหารสวิงพูดห้ามไม่ให้จำเลยยิงคนเล่น เพราะกลัวชาวบ้านจะจำเสียงได้ จำเลยกลับพูดว่าเป็นเรื่องเล็กไม่สำคัญ พอเดินห่างบ้านพลทหารแก้วมาประมาณ ๓ เส้นเศษ ก็มีพลตำรวจชดอ ดิษน้อย ผู้ตายซึ่งจักรยาน ๒ ล้อแล่นตามมาจากข้างหลัง และเปิดไฟฉายหน้ารถสว่าง เมื่อผู้ตายมาถึงจำเลย จำเลยบอกให้หยุดและจับรถไว้ ผู้ตายจึงโดดลงจากรถแล้ววิ่งหนีไป จำเลยห้ามไม่ให้วิ่ง และใช้ปืนยิงผู้ตาย ๑ นัด ถูกผู้ตาย ผู้ตายล้มลง พลทหารสวิงได้ต่อว่าจำเลยที่ห้ามไม่ฟังแล้วพลทหารสวิงกับพวกก็แยกทางกับจำเลย มุ่งตัดทุ่ง กลับค่ายทหาร คงเหลือจำเลยผู้เดียว เมื่อพลทหารสวิงกับพวก เดินแยกจากจำเลยมาสักครู่หนึ่ง จำเลยได้วางรถจักรยานลงกับถนนแล้วเดินไปที่ผู้ตาย ก็มีตัวลงข้างๆ ผู้ตาย สักครู่ก็กลับมาที่รถจักรยานแล้วถีบจักรยานโคมหน้าไปทางจังหวัดสุโขทัย สิ่งของของผู้ตายที่หายไป คือ จักรยาน ๒ ล้อ ๑ คัน นาฬิกาข้อมือ ๑ เรือนรวมราคาประมาณ ๒,๐๐๐ บาท ต่อมาได้รถจักรยานคืนจากบ่อข้างถนนสิงหนวัฒน์ไม่ไกลจากที่เกิดเหตุ และได้นาฬิกาคืนจากพลตำรวจสวัสดิ์ โดยจำเลยนำไปแลกกับพระเครื่อง

จำเลยอ้างตัวเองแต่ผู้เดียวเป็นพยาน นำสืบว่าในวันเกิดเหตุได้พากันไปกินสุรakerแช่ที่บ้านพลทหารแก้วจริง แต่เมื่อตอนชากลับนั้นจำเลยผู้เดียวได้แยกกับพวกกลับไปค้าอาหารและไปนอนค้างอยู่บ้านผู้บังคับกองพัน จำเลยไม่ได้กระทำความผิดตามฟ้อง

ได้พิจารณาพยานหลักฐานของโจทก์แล้ว เห็นว่ามีหลักฐานและเหตุผลรับฟังได้ว่า จำเลยได้ใช้ปืนยิงพลตำรวจชลอ ดิษน้อย ถึงแก่ความตาย และจำเลยได้ลักรถจักรยาน ๒ ล้อ และนาฬิกาข้อมือของพลตำรวจชลอไปด้วยจริง ตามเหตุผลที่ศาลล่างได้วินิจฉัยมา ข้อต่อสู้ของจำเลยไม่สามารถหักล้างหลักฐานของโจทก์ได้ ส่วนปัญหาที่ว่าจำเลยควรจะมีผิดตามบทกฎหมายมาตราใดนั้น จะได้วินิจฉัยต่อไป

จากคำพยานโจทก์ไม่ปรากฏว่าเมื่อจำเลยใช้ปืนยิงผู้ตายล้มลงแล้วจำเลยได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินสิ่งใดของพลตำรวจชลอ ดิษน้อยในทันทีทันใดนั้นเลย นอกจากรถจักรยาน ซึ่งจำเลยถือไว้ตั้งแต่ตอนต้นเท่านั้น ตรงกันข้ามพยานโจทก์เบิกความเพียงว่าเมื่อจำเลยใช้ปืนยิงผู้ตายล้มลงแล้ว พยานโจทก์ก็ยังต่อว่าต่อขานจำเลยที่ห้ามไม่ฟังอีก และต่อจากนั้นก็ตกลงแยกพวกกันโดยพวกพยานไปพวกหนึ่งปล่อยให้จำเลยผู้เดียววงยืนอยู่ ณ ที่เดิม ต่อเมื่อพวกพยานเดินแยกลงจากถนนเพื่อลัดทุ่งกลับค้าอาหารไปห่างที่เกิดเหตุสักครู่หนึ่งแล้วจึงได้ปรากฏว่าจำเลยเพิ่งจะได้เคลื่อนจากที่ที่ยืนอยู่เดิมไปค้นเอาทรัพย์สิน คือนาฬิกาข้อมือจากผู้ตายและกลับมาใช้รถจักรยานชิ้นนี้ไป พฤติการณ์ที่จำเลยแสดงออกมาในการไปเอานาฬิกามาเช่นนี้ย่อมแสดงให้เห็นว่า จำเลยมิได้มุ่งประสงค์ต่อทรัพย์สินมาก่อน และเพิ่งจะมาคิดเอาทรัพย์สินในตอนหลัง เมื่อเห็นเป็นโอกาสเข้า เพราะเหลือตัวเองคนเดียวอยู่ในที่เกิดเหตุเท่านั้น

ส่วนที่เกี่ยวกับรถจักรยานซึ่งจำเลยจับและถือไว้ตั้งแต่ก่อนใช้ปืนยิงผู้ตายและจำเลยได้ลักเอาไปด้วยนั้น ก็ปรากฏว่าจำเลยนำไปทิ้งไว้ใกล้ ๆ ที่เกิดเหตุ นั้นเองมิได้นำไปด้วย แสดงให้เห็นว่าจำเลยมิได้มีเจตนาที่จะลักเอารถจักรยานนี้

มาตั้งแต่แรกเช่นเดียวกัน การที่จำเลยจับจำกรยานไว้ย่อมแสดงให้เห็นเพียงว่า จำเลยมีเจตนาจะให้ผู้ตายหยุด โดยความคะนองของจำเลยเท่านั้น เมื่อผู้ตายหนีลงจากรถไปรถจึงยังคงอยู่ในมือจำเลย ทั้งในเวลาต่อมาแม้จำเลยจะเหารถไปด้วยจำเลยก็เพียงเอาขีไปทิ้งไว้ไม่ไกลที่เกิดเหตุเท่านั้น ฉะนั้นจึงเห็นได้ว่า ในการที่จำเลยใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายนั้น จำเลยมิได้ยิงผู้ตายโดยมีเจตนาที่จะชิงทรัพย์ผู้ตายหรือยิงเพื่อประโยชน์ที่จะเตรียมการ หรือเพื่อให้เป็นความสะดวกในการที่จำเลยจะเอาทรัพย์ของผู้ตายแต่ประการใด เป็นการยิงโดยความคึกคะนองด้วยฤทธิสุราเห็นได้ชัด แต่เมื่อจำเลยบังเกิดความโลภขึ้นในภายหลัง ในเมื่อการยิงได้ผ่านพ้นไปแล้ว และเมื่อพรรคพวกได้พากันแยกทางไปแล้วชั่วระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งนับว่าเป็นการขาดตอนจากเหตุที่เกิดขึ้นในตอนแรกไปได้แล้วเช่นนั้น การกระทำของจำเลยจึงถือได้ว่าเป็นการกระทำผิดต่างกรรมและวาระกัน อันเป็นความผิดหลายกระทง คือฐานใช้ปืนยิงพลตำรวจลอบ ดิษน้อย ถึงแก่ความตายโดยเจตนา กระทงหนึ่ง และฐานลักทรัพย์ของผู้พลตำรวจลอบ ดิษน้อย อีกกระทงหนึ่ง

จึงพิพากษาแก้คำพิพากษาศาล ทหาร กลาง ให้รวม กระทง ลง โทษ จำคุก จำเลยฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา ตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๒๔๘ และฐานลักทรัพย์ตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๒๕๓ ไว้ตลอดชีวิต นอกนั้นยื่นฎีกาของโจทก์จำเลยฟังไม่ขึ้น ให้ยกเสีย.

พล.อ.อ. เขิดจุมภาส

ประธานตุลาการ

พล.อ. ส. สุกฤษีธรรมกร

ตุลาการ

พล.ต. อัมพร ศรีไชยยันต์

ตุลาการพระธรรมนูญ

พล.ร.ต. ประสิทธิ์ ไบเงิน ร.น.

ตุลาการพระธรรมนูญ

พล.จ. ศุภกาญจน์ นิตสิริ

ตุลาการพระธรรมนูญ

คำพิพากษาศาลทหารสูงสุดที่ ๑๐/๒๔๙๙

พ.ร.บ. ธรรมนูญศาลทหาร อำนาจศาลทหาร
วิธีพิจารณาคriminal พ้องซ้ำ

ศาลทหารกรุงเทพ (ใช้กฎ ๓๐ ม.ย. ๙๕) มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดี
ที่เหตุเกิดนอกเวลาใช้กฎอัยการศึก ซึ่งอยู่ในอำนาจของศาลทหารกรุงเทพด้วย

ศาลทหารกรุงเทพ (ใช้กฎ ๓๐ ม.ย. ๙๕) พิพากษายกฟ้องโจทก์ เพราะ
ไม่ปรากฏว่าเหตุเกิดระหว่างใช้กฎอัยการศึก โจทก์ยอมมีสิทธิอุทธรณ์ แต่โจทก์
ไม่อุทธรณ์ กลับนำคดีมาฟ้องต่อศาลทหารกรุงเทพใหม่ จึงเป็นการฟ้องซ้ำ.

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๓๐/๒๔๙๙

ศาลทหารสูงสุด

๖ สิงหาคม ๒๔๙๙

อัยการศาลทหารกรุงเทพ

โจทก์

ความอาญาระหว่าง

จำเอนสมจิตต์ กุลสวัสดิ์

จำเลย

เรื่อง รับขงโจร

โจทก์ฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลทหารกลาง ลงวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๔๙๙
คดีนี้โจทก์ฟ้องว่า จำเลยเป็นนายทหารชั้นประทวนประจำการ สังกัดกอง
ทัพเรือ เมื่อระหว่างวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๔๙๕ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๔๙๕ เวลา
ใดไม่ปรากฏชัด ได้มีคนร้ายมีเจตนาทุจริต บังอาจลักปืนพกยี่ห้อ โคลด์ไฮโตเมติก
ขนาด ๙ มม. หมายเลข ๑๙๒๑๕๐ หนึ่งกระบอกและกระสุน ๗ นัด รวมราคา ๑,๔๓๕
บาท อันเป็นทรัพย์สินของทางราชการกองทัพเรือ ซึ่งอยู่ในความครอบครองของเรือโท
เปี่ยม รอดบุญแรง ไป ต่อมาเมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๔๙๖ เวลากลางคืน เจ้า
พนักงานจับจำเลยได้พร้อมด้วยปืนและกระสุนปืน อันเป็นทรัพย์สินที่ถูกคนร้ายลักไป

ดังกล่าวเป็นชอกรกลาง ทั้งนี้โดยภายหลังวันเวลาที่คนร้ายลักทรัพย์รายนี้ไป จน
ถึงวันเวลาที่เจ้าพนักงานจับจำเลยได้ จำเลยมีเจตนาทุจริตบงอาจรบทรัพย์รายนี้
ไว้โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นทรัพย์ที่ได้มาโดยการกระทำผิดกฎหมาย เหตุเกิดที่ตำบล
บางพลีใหญ่ อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ขอให้ลงโทษตามกฎหมาย
ลักษณะอาญามาตรา ๓๒๑

จำเลยให้การปฏิเสธ และตัดฟ้องว่า โจทก์ได้ฟ้องจำเลยต่อศาลทหาร
กรุงเทพ (ใช้กฎ ๓๐ มี.ย. ๕๕) และศาลได้พิพากษาเสร็จเด็ดขาดไปแล้วตามคดี
แดงที่ ๓ ก./๒๕๕๕ โจทก์นำคดีมาฟ้องซ้ำ ไม่ชอบด้วยประมวลวิธีพิจารณา
ความอาญามาตรา ๓๕

ศาลทหารกรุงเทพพิจารณาแล้วพิพากษาว่า โจทก์นำคดีมาฟ้องซ้ำ
สมข้อต่อสู้จำเลยและศาลยังได้วินิจฉัยต่อไปว่า พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมา
ยังไม่พอพียงลงโทษจำเลยได้ จึงพิพากษายกฟ้องโจทก์

โจทก์อุทธรณ์ขอให้ลงโทษจำเลย

ศาลทหารกลางพิจารณาแล้วพิพากษายืนว่า เป็นการฟ้องซ้ำ จึงไม่วินิจฉัย
ข้อเท็จจริง

โจทก์ฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายว่า ไม่เป็นการฟ้องซ้ำ และขอให้ศาล
ทหารสูงสุดวินิจฉัยข้อเท็จจริง ลงโทษจำเลยตามฟ้อง

ศาลทหารสูงสุดได้ฟังคำแถลงของคู่ความตรวจจำนวนและปรึกษาแล้ว ข้อ
เท็จจริงตามทางพิจารณาคงรับฟังได้ว่า ก่อนถูกฟ้องคดีนี้ จำเลยเคยถูกฟ้องใน
ศาลทหารกรุงเทพ (ใช้กฎ ๓๐ มี.ย. ๕๕) มาครั้งหนึ่งในข้อหาว่าจำเลยได้ทำการ
ลักทรัพย์ คืออาวุธปืนและกระสุนปืนตามฟ้องนี้ไป เมื่อระหว่างวันที่ ๑ กรกฎาคม
๒๕๕๕ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๕ วันเวลาใดไม่ปรากฏชัด ซึ่งอยู่ระหว่างทาง
ราชการประกาศใช้กฎอัยการศึก หรือมิฉะนั้น จำเลยได้รับปืนและกระสุนนี้ไว้
โดยรู้รู้ว่าเป็นปืนและกระสุนปืนที่ได้มาโดยผิดกฎหมายระหว่างวันที่ ๑ กรกฎาคม
๒๕๕๕ ถึงวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๗ วันเวลาใดไม่ปรากฏชัด เหตุเกิดที่ตำบลทุ่ง

มหาเมฆ อำเภอยานนาวา จังหวัดพระนคร และที่ตำบลบางพลีใหญ่ อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ขอให้ลงโทษตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๙๓ และ ๓๒๑ ซึ่งศาลทหารกรุงเทพ (ใช้กฎ ๓๐ ม.ย. ๙๔) พิพากษายกฟ้อง โจทก์ในข้อหาฐานลักทรัพย์โดยอาศัยข้อเท็จจริงและพิพากษาว่า สำหรับความผิดฐานรับของโจรนั้น ไม่ปรากฏว่าเหตุเกิดระหว่างใช้กฎอัยการศึก ศาลทหารกรุงเทพ (ใช้กฎ ๓๐ ม.ย. ๙๔) จึงไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษา จึงพิพากษายกฟ้อง คดีถึงที่สุดแล้ว

เหตุผลที่โจทก์ยกมากล่าวอ้างว่าไม่เป็นการฟ้องซ้ำในความผิดฐานรับของโจร ก็คือศาลทหารกรุงเทพ (ใช้กฎ ๓๐ ม.ย. ๙๔) ยังมีได้วินิจฉัยชี้ขาดข้อเท็จจริง เพียงแต่พิพากษายกฟ้อง เพราะเหตุที่คดีไม่อยู่ในอำนาจศาล โจทก์จึงมีอำนาจนำคดีมาฟ้องใหม่ในศาลที่มีอำนาจได้โดยไม่เป็นการฟ้องซ้ำ

ศาลเห็นด้วยว่า ในกรณีศาลที่ไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีได้พิพากษายกฟ้องคดีใดนั้น โจทก์ย่อมนำคดีนั้นไปฟ้องใหม่ต่อศาลที่มีอำนาจได้สำหรับในคดีนี้จึงสมควรพิจารณาว่า ศาลทหารกรุงเทพ (ใช้กฎ ๓๐ ม.ย. ๙๔) มีอำนาจพิจารณาพิพากษาข้อหาฐานรับของโจรซึ่งโจทก์ได้นำมาฟ้องใหม่นี้ด้วยหรือไม่ ตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๗ ซึ่งใช้อยู่ในขณะนั้น มาตรา ๕๘ บัญญัติไว้ว่า “ในเวลาที่มีการสงครามหรือเวลาประกาศใช้กฎอัยการศึกให้ศาลทหารซึ่งมีอยู่แล้วในเวลาปกติมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีได้ตามอำนาจ.....” มาตรา ๗๐ บัญญัติไว้ว่า “ในท้องถิ่นที่ทหารกำลังกระทำสงครามหรือในเขตที่ประกาศใช้กฎอัยการศึก ศาลทหารควรมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีได้อย่างปกติ.....” และมาตรา ๗๓ ได้บัญญัติกำหนดอำนาจของศาลทหารกลาง ศาลมณฑลทหาร ศาลจังหวัดทหารและศาลทหารกรุงเทพ ซึ่งอยู่ในท้องถิ่นประกาศใช้กฎอัยการศึกได้เป็นอย่างดีเกี่ยวกับอำนาจศาลทหารเหล่านี้ในเวลาปกติตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๓, ๔๔ และ ๔๕ แสดงให้เห็นว่าศาลทหารซึ่งมีชื่อเรียกอยู่ในเวลาปกติอย่างไร ในเมื่อศาลเหล่านี้อยู่ใน

ท้องถิ่นประกาศใช้กฎอัยการศึกก็คงเรียกชื่ออย่างเดียวกัน คงเป็นศาลเดียวกันและมีอำนาจเหมือนกัน เช่น ศาลทหารกรุงเทพ ก็คงเป็น ศาลทหารกรุงเทพอยู่นั่นเอง เพราะฉะนั้นศาลทหารกรุงเทพ (ใช้กฎ ๓๐ มี.ย. ๕๕) หรือศาลทหารกรุงเทพก็เป็นศาลทหารเดียว ศาลทหารกรุงเทพ จะมีความในวงเล็บหรือไม่ก็มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีในอำนาจศาลทหารได้เท่ากัน ความในวงเล็บที่เขียนว่า “(ใช้กฎ ๓๐ มี.ย. ๕๕)” ย่อมเป็นเพียงเครื่องหมายพิเศษในทางธุรการ เช่นเพื่อประโยชน์ในการเก็บสถิติคดี เป็นต้น มีสิ่งที่แตกต่างกันอยู่อย่างหนึ่งซึ่งเป็นเหตุจูงใจให้เข้าใจผิดกันไปว่าศาลทหารกรุงเทพ (ใช้กฎ ๓๐ มี.ย. ๕๕) และศาลทหารกรุงเทพเป็นคนละศาลก็คือความเข้าใจที่ว่า ถ้าศาลทหารกรุงเทพซึ่งมีความในวงเล็บต่อท้ายว่า “(ใช้กฎ ๓๐ มี.ย. ๕๕)” นั้น พิพากษาคดีใดแล้ว คดีนั้นก็จะมีอุทธรณ์ฎีกาต่อไปไม่ได้ เป็นการต้องห้ามตามบทบัญญัติมาตรา ๗๕ แต่ถ้าศาลทหารกรุงเทพ ซึ่งไม่มีความในวงเล็บ “(ใช้กฎ ๓๐ มี.ย. ๕๕)” ต่อท้าย พิพากษาแล้วย่อม อุทธรณ์ ฎีกาได้ตามบทบัญญัติมาตรา ๔๖, ๔๘ ซึ่งความจริงการอุทธรณ์ ฎีกาได้หรือไม่นั้นหาใช่เป็นเรื่องเกี่ยวกับชื่อศาลที่เขียนไว้ไม่เหมือนกันไม่ หากแต่ความแตกต่างแห่งผลของคำพิพากษาดังกล่าวนั้น เกิดจากกาลเวลาและสถานที่ที่ความผิดได้เกิดขึ้นเท่านั้น กล่าวคือ ถ้าความผิดเกิดในเขตและในเวลาใช้กฎอัยการศึกแล้วไม่ว่าศาลทหารที่พิจารณาพิพากษานั้นจะอยู่ในเขตประกาศใช้กฎอัยการศึกและในขณะยังประกาศใช้กฎอัยการศึกหรือไม่ ผลของคำพิพากษาคดีดังกล่าวนั้นก็จะต้องเด็ดขาด และจะอุทธรณ์ฎีกาไม่ได้เสมอไป แต่ถ้าเป็นความผิดที่เกิดขึ้นนอกเขตใช้กฎอัยการศึกหรือนอกเวลาประกาศใช้กฎอัยการศึกแล้วก็ย่อมจะมีสิทธิอุทธรณ์ฎีกาได้เสมอ อนึ่งตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหารพุทธศักราช ๒๔๗๗ ก็บัญญัติไว้ความว่า ศาลทหารมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีอาญาที่การกระทำผิดอยู่ในอำนาจศาลทหาร ซึ่งค้างอยู่ในศาล หรือยังมีได้ฟ้องเมื่อเลิกใช้กฎอัยการศึกและมาตรา ๓๖ วรรคสองบัญญัติว่า เมื่อเลิกการรบหรือเลิกการสงครามหรือเลิกใช้กฎอัยการศึก ศาลทหารยังคงมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่ค้างอยู่ในศาลหรือยังไม่ได้ฟ้อง ศาลทหาร

กรุงเทพจึงมีอำนาจพิจารณาพิพากษาได้ทั้งคดีที่เกิดขึ้นระหว่างใช้กฎอัยการศึก และนอกเวลาใช้กฎอัยการศึก ฉะนั้นการที่ศาลทหารกรุงเทพ ซึ่งมีความในวงเล็บต่อท้ายว่า (ใช้กฎ ๓๐ มี.ย. ๒๕) ได้พิพากษาคดีที่ ๓ ก./๒๕๒๗ ว่า ความผิดฐานรับของโจรไม่อยู่ในอำนาจของศาลที่จะพิจารณาพิพากษา เพราะเหตุเกิดในเวลาปกตินั้น จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย หน้าที่ของโจทก์ที่ไม่เห็นพ้องด้วยคำพิพากษาก็คือจักต้องฟ้องอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาในส่วนที่เกี่ยวกับความผิดฐานนี้ต่อศาลทหารกลาง ตามสิทธิที่มีอยู่ตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๗ มาตรา ๕๖ แต่เมื่อโจทก์ไม่อุทธรณ์และปล่อยให้คดีถึงที่สุดแล้ว โจทก์จึงจะนำข้อหาในมูลกรณีเดียวกันนั้นมาฟ้องใหม่อีกย่อมไม่ได้ เป็นการฟ้องซ้ำ ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๘ (๕) จึงพิพากษาขึ้น

ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น ให้ยกเสีย.

พล.อ.อ. เชิดวุฒากาศ	ประธานตุลาการ
พล.อ. ส. สุทธิสารวรรณกร	ตุลาการ
พล.ต. อัมพร ศรีไชยยันต์	ตุลาการพระธรรมนูญ
พล.ร.ต. ประสิทธิ์ ไบเงิน ร.น.	ตุลาการพระธรรมนูญ
พล.จ. ศุภกาญจน์ นิตสิริ	ตุลาการพระธรรมนูญ

หมายเหตุ คดีนี้ศาลทหารสูงสุดพิพากษาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ประกอบกับพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๗ ซึ่งได้ถูกยกเลิกไปโดยพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. ๒๔๘๘ แต่พระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. ๒๔๘๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๓ ก็ได้บัญญัติไว้ทำนองเดียวกันว่า

“มาตรา ๓๖ ในเวลาไม่ปกติ คือ ในเวลาที่มีการรบหรือสถานะสงครามหรือได้ประกาศใช้กฎอัยการศึก ศาลทหารซึ่งมีอยู่แล้วในเวลาปกติคงพิจารณาพิพากษาคดีอาญาได้ตามอำนาจ ฯลฯ” ฉะนั้น คำพิพากษาดังนี้จึงยังคงเป็นบรรทัดฐานอยู่.

คำพิพากษาศาลทหารสูงสุด ที่ ๑๑/๒๕๙๘

พ.ร.บ. ธรรมนูญศาลทหาร ฎีกา

วินิจฉัยพิจารณาความอาญา รับฟังพยาน

คดีที่ศาลทหารชั้นต้นพิพากษาให้จำคุกจำเลย ๓ ปี ศาลทหารกลางพิพากษา ยืนโดยฟังข้อเท็จจริงร่วมกับศาลทหารชั้นต้น จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงไม่ได้ ต้องห้ามตามธรรมนูญศาลทหาร

การที่ศาลรับฟังว่า พยานโจทก์รู้จักจำเลยมาก่อน หรือรู้จักเพราะเหตุที่ ตลาดที่เกิดเหตุไม่สู้จะกว้างขวางนั้น เป็นการใช้ดุลพินิจและเหตุผลของศาลซึ่งได้ มาจากคำพยานที่มีอยู่ในสำนวน จึงเป็นปัญหาข้อเท็จจริง ทั้งศาลก็ได้ใช้ข้อเท็จจริงที่จำเลยยกขึ้นอ้างนี้ เป็นเหตุวินิจฉัยว่าจำเลยกระทำความผิด จึงเป็นฎีกา ข้อเท็จจริงที่ห่างไกลกับประเด็นในคดีอีกด้วย.

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๑๑/๒๕๙๘

ศาลทหารสูงสุด

๒๐ สิงหาคม ๒๕๙๘

อัยการศาลมณฑลทหารบกที่ ๒

โจทก์

ความอาญาระหว่าง

สืบโท ขวลิศ ถาวรวงษ์

จำเลย

เรื่อง ทำร้ายร่างกายบาดเจ็บสาหัส

จำเลยฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลทหารกลาง ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๙๘

คดีนี้ โจทก์ฟ้องว่า จำเลยเป็นนายทหารชั้นประทวนประจำการ สังกัดกอง พันที่ ๓ กรมทหารราบที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๙๖ เวลากลางวัน จำเลยได้ บังอาจใช้ขวานเป็นอาวุธทุบทำร้ายร่างกายพลตำรวจสมัครสมัย ศรีวิเชียร ถึง

บาดเจ็บสาหัส มีอาการประกอบด้วยทุกขเวทนากล้า และไม่สามารรถประกอบการ
เลี้ยงชีพได้โดยปกติ เพราะความทุพพลภาพเกินกว่ายี่สิบวัน ปรากฏตามใบขึ้นสูตร
บาดเจ็บของแพทย์ท้ายห้อง เหตุเกิดที่ตำบลอรัญประเทศ อำเภออรัญประเทศ
จังหวัดปราจีนบุรี ขอให้ตั้งโทษจำเลยตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๕๖

จำเลยให้การปฏิเสธ อ้างฐานที่อยู่

ศาลมณฑลทหารบกที่ ๒ พิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิด
ฐานทำร้ายร่างกายบาดเจ็บสาหัส ตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๕๖ ให้
จำคุกจำเลย ๓ ปี

จำเลยอุทธรณ์

ศาลทหารกลางพิจารณาแล้วพิพากษายืน โดยฟังข้อเท็จจริงร่วมกับศาล
มณฑลทหารบกที่ ๒ ว่า เมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๔๙๖ เวลาประมาณ ๑๙ นาฬิกาเศษ
พลตำรวจสมัครสมัย ศรีวิเชียร ผู้เสียหายและนายสิบตำรวจตรีบุญยัง แต่งกาย
นอกเครื่องแบบได้พากันไปในตลาดอรัญประเทศ เพื่อซื้อขนมที่ร้านขายขนมหน้า
บ้านนายเพชร เมื่อเดินไปถึงบริเวณนั้น มีคนประมาณ ๓๐-๔๐ คนยืนจับกลุ่มอยู่
หน้าร้านขายขนมนั้น พลตำรวจสมัครสมัยกับนายสิบตำรวจตรีบุญยังเดินเข้า
ไปเพื่อจะซื้อขนม จำเลยก็เรียกพลตำรวจสมัครสมัย และขอคูปูหรีโดยยื่นมือซ้าย
ออกมาจับหรีของพลตำรวจสมัครสมัย ส่วนหรีของจำเลยคาบอยู่ที่ปาก มือขวาของ
จำเลยไขว้อยู่ด้านหลัง ทันใดที่จำเลยจับหรีจากพลตำรวจสมัครสมัย จำเลยได้ใช้
ขวานโตประมาณ ๓ นิ้วมือ ยาวทั้งด้ามประมาณ ๑ ศอก ซึ่งจำเลยถืออยู่ในมือ
ขวามือขวานถูกพลตำรวจสมัครสมัยที่ศีรษะด้านซ้าย ๑ ที่ เป็นบาดแผลโลหิตไหล และ
พยเงือจะพันซ้ำ พลตำรวจสมัครสมัยก็ออกวิ่งหนีไปล้มที่หน้าตลาด นายสิบ
ตำรวจตรีผ่อง ผักแคเล็ก ได้ช่วยเหลือนำพลตำรวจสมัครสมัยส่งสถานitäรวจภูธร
อรัญประเทศ ผลที่พลตำรวจสมัครสมัยถูกทำร้ายกว้าง ๖ เซนติเมตรครึ่ง ลึก
จกกระโหลกศีรษะ รักษา ๒๔ วันหาย เป็นบาดเจ็บสาหัส

จำเลยฎีกาในรูปของปัญหาข้อกฎหมายว่า ศาลมณฑลทหารบกที่ ๒ และ
ศาลทหารกลางฟังเอาสาเหตุที่ผู้เสียหายและพยานโจทก์รู้จักจำเลยมาก่อน เป็น

ข้อสำคัญในการจำคนร้ายและพิพากษาลงโทษจำเลยว่าเป็นคนร้ายโดยศาลทั้งสอง
ฟังข้อเท็จจริงผิดจากสำนวนดังนี้

๑. ถ้าศาลฟังโดยอาศัยคำพยานโจทก์ในสำนวนแล้ว จะเห็นว่าพยาน
โจทก์ไม่มีทางรู้จักจำเลยได้ และจำเลยไม่ใช่ผู้ร้าย

๒. ศาลฟังว่า ตลาตอรัญประเทศไม่กว้างขวาง ซึ่งในสำนวนไม่ปรากฏ
ความข้อนี้

ศาลทหารสูงสุดได้ตรวจสำนวน ประชุมปรึกษาแล้วเห็นว่า การ ที่ศาล
มณฑล ทหาร บกที่ ๒ และ ศาล ทหาร กลาง ฟัง ว่าพยานโจทก์รู้จักจำเลยนั้นก็โดย
อาศัยข้อเท็จจริงจากคำของพลตำรวจสมัครสมัย และนายสิบตำรวจตรีผ่อง ซึ่งมี
อยู่ในสำนวน และรับฟังโดยอาศัยการใช้ดุลพินิจและเหตุผลของศาล ทั้งข้อเท็จ
จริงเหล่านี้ก็มีไขประเด็น ฎีกาของจำเลยในชั้นนี้จึงเป็นการเถียงในปัญหาข้อเท็จจริง
ส่วนที่จำเลยว่าในสำนวนไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ตลาตอรัญประเทศไม่กว้างขวาง
แต่ศาลล่างทั้งสองศาลฟังว่า ตลาตอรัญประเทศไม่กว้างขวางนัก จึงเป็นเหตุให้
พยานโจทก์และจำเลยรู้จักกันได้นั้น เห็นว่า แม้จะฟังว่าข้อความที่กล่าวนี้ไม่มีอยู่ใน
สำนวนก็ตาม ก็เห็นว่าเป็นข้อเท็จจริงที่ห่างไกลกับประเด็นในคดีนี้มาก ทั้งศาล
ไม่ได้วินิจฉัยว่า จำเลยได้กระทำผิดเพราะเหตุที่ตลาตอรัญประเทศแคบหรือกว้าง
ปัญหาที่จำเลยยกมากล่าวอ้างนี้จึงล้วนเป็นปัญหาข้อเท็จจริงทั้งสิ้น ต้องห้ามมิให้
ฎีกาตามกฎหมายว่าด้วยธรรมนูญศาลทหาร

จึงพิพากษาให้ยกฎีกาจำเลย.

พล.อ. ส. สุทธิสารบรรณกร	ประธานตุลาการ
พล.ต. อัมพร ศรีไชยยันต์	ตุลาการ
พล.ร.ต. ประสิทธิ์ ไบเงิน ร.น.	ตุลาการพระธรรมนูญ
พล.จ. อัมพร จินตกานนท์	ตุลาการพระธรรมนูญ
พล.จ. ศุภกาญจน์ นิตติวิ	ตุลาการพระธรรมนูญ

เรื่อง ปลอมหนังสือ

จำเลยฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลทหารกลาง ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๗

คดีนี้โจทก์ฟ้องว่า จำเลยเป็นนายทหารสัญญาบัตรประจำการ สังกัด มณฑลทหารบกที่ ๕ เป็นเจ้าพนักงานมีตำแหน่งเป็นสัสดีจังหวัดสงขลา มีหน้าที่ ทำหลักฐานบัญชีเรียกคนเข้ากองประจำการ (แบบ ส.ต. ๑๖) อันใช้เป็นหลักฐาน ราชการของหน่วยสัสดีจังหวัดสงขลา เมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ถึง ๓๐ เมษายน ๒๕๕๗ วันเวลาใดไม่ปรากฏชัด จำเลยมีเจตนาทุจริตบังอาจเอาเนื้อความซึ่งรู้ยู่ว่าเป็นเท็จมาจดลงในบัญชีเรียกคนเข้ากองประจำการ (แบบ ส.ต. ๑๖) ในบรรทัด ชื่อ นายกลาย บุญยิ่ง ว่า "ยกเว้นตามมาตรา ๑๕(๓) ยกเว้น ร.ต." ในบรรทัดชื่อ นายเฉลย สมจิตต์ ว่า "ผ่อนผันตามมาตรา ๒๕(๓) นิสิต" ในบรรทัดชื่อ นายโสภณ นพรัตน์ ว่า "ยกเว้นตามมาตรา ๑๕(๓) ยกเว้น ร.ต." และในบรรทัดชื่อ นายรัชนี้ โชติมณี ว่า "ยกเว้นตามมาตรา ๑๕(๓) ผู้ศึกษาทหาร" ซึ่งหมายความว่า บุคคลดังกล่าว ได้รับยกเว้นหรือผ่อนผันในการเข้ารับการตรวจเลือกเป็นทหาร กองประจำการ แต่ความจริงนายกลาย บุญยิ่ง นายเฉลย สมจิตต์ นายโสภณ นพรัตน์ และนายรัชนี้ โชติมณี หากได้รับยกเว้นหรือผ่อนผันเช่นนั้นไม่ การกระทำ ของจำเลยมุ่งหมายจะให้ผู้อื่นหลงเชื่อไปในทางที่เป็นเท็จ อันสามารถอาจเกิดความ เสียหายแก่ มณฑลทหารบกที่ ๕ กองทัพบกและสาธารณชนได้ เหตุเกิดที่ตำบล บ่อข่าง อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา ขอให้สั่งโทษตามกฎหมายลักษณะ อาญา มาตรา ๒๒๕, ๒๓๐

จำเลยให้การปฏิเสธและตัดฟ้องว่า ฟ้องของโจทก์เคลือบคลุม

ศาล มณฑลทหารบกที่ ๕ พิจารณาแล้วพิพากษาว่า ฟ้องของโจทก์ไม่ เคลือบคลุม และจำเลยมีผิดตามฟ้อง ให้สั่งโทษจำคุกจำเลยตามกฎหมายลักษณะ อาญา มาตรา ๒๓๐ มีกำหนด ๖ ปี นับแต่วันตั้งอภัยคุก

จำเลยอุทธรณ์ ศาลทหารกลางพิจารณาแล้วพิพากษายืนตามศาลมณฑลทหารบกที่ ๕

จำเลยฎีกาว่าฟ้องของโจทก์เคลือบคลุม โจทก์นำสืบไม่ได้ว่าจำเลยกระทำผิดเมื่อใด และจำเลยไม่มีเจตนากระทำผิด และศาลล่างทั้งสองศาลวินิจฉัยรับฟังคำพยานผิดวิธีพิจารณา

ศาลทหารสูงสุดได้ฟังคำแถลงของคู่ความและตรวจสำนวนปรึกษาแล้ว ในปัญหาว่าฟ้องของโจทก์เคลือบคลุมหรือไม่นี้ เห็นว่าฟ้องของโจทก์ไม่เคลือบคลุม เพราะโจทก์ได้กล่าวบรรยายข้อเท็จจริงซึ่งหาว่าจำเลยได้กระทำผิดไว้พอที่จะให้จำเลยเข้าใจได้ตามหลักกฎหมายอยู่แล้ว และก็ปรากฏว่าจำเลยได้ต่อสู้คดีตรงตามประเด็นและหลักฐานที่โจทก์กล่าว ระบุไว้ในฟ้อง โดยจำเลยมิได้หลง ข้อต่อสู้แต่ประการใด ในส่วนเกี่ยวกับปัญหาว่าจำเลยได้กระทำผิดฐานปลอมหนังสือหรือไม่นั้น ปรากฏข้อเท็จจริงจากพยานโจทก์ว่า ในระหว่างที่จำเลยเป็นสัสดีจังหวัดสงขลา มีหน้าที่ทำหลักฐานเรียกคนเข้ากองประจำการนั้น นายกลาย บุญยิ่ง นายฉลวย สมจิตต์ นายโสภณ นพรัตน์ และนายรัชนี้ โชติมณี ได้รับหมายเรียกทหาร กองเกิน เข้ารับราชการ กองประจำการจากเจ้าพนักงานอำเภอเมืองสงขลา ประมาณเดือนกุมภาพันธ์ ๒๔๙๗ ให้ไปรับการตรวจคัดเลือกเข้าเป็นทหารกองประจำการในวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๔๙๗ ที่บริเวณศาลากลางหลังเก่า จังหวัดสงขลา ครั้นถึงวันตรวจคัดเลือกบุคคลเหล่านั้นวันนายกลาย บุญยิ่ง ได้ไปยังสถานที่ตรวจคัดเลือกตามนัด แต่เจ้าหน้าที่ตรวจคัดเลือกไม่ได้เรียกชื่อ จนหมดเวลาตรวจคัดเลือกแล้ว จึงต่างก็กลับไป และทุกคนไม่เคยได้รับหมายเรียกให้เข้ารับการตรวจคัดเลือกอีกเลย จนบัดนี้ จากพยานเอกสารเกี่ยวกับการเรียกคนเข้ากองประจำการ ปี พ.ศ. ๒๔๙๗ ที่โจทก์นำส่งปรากฏว่า ในบัญชีเรียกคนเข้ากองประจำการ แบบ ส.ต. ๑๖ (เอกสารหมายเลข ๓) มีหมายเหตุไว้ว่า นายกลาย ยกเว้น มาตรา ๓๔ (๓) ยกเว้น ร.ต., นายฉลวยผ่อนผันตามมาตรา ๒๕ (๓) นิสิต, นายโสภณ ยกเว้นมาตรา ๓๔ (๓) ยกเว้น

ร.ด. และนายรัชเมียมกเว้นตามมาตรา ๑๔ (๓) ฝึกวิชาทหาร ข้อความในช่องหมายเหตุ
 นายพันตำรวจตรีไสวรินทร์ เลขาวิช ผู้ชำนาญการพิสูจน์ลายมือซึ่งได้ทำการตรวจ
 พิสูจน์ตามเอกสารหมายเลข ๑ และ ๒ ให้การว่า มีลักษณะการเขียน การลากเส้น
 กดปากกาและรูปร่างลักษณะของตัวอักษรเป็นอย่างเดียวกับลายมือของจำเลย และ
 เชื่อได้ว่าเป็นลายมือของคนคนเดียวกัน และร้อยเอก สว่าง ณ สงขลา ซึ่งรู้จักลายมือ
 จำเลยดียืนยันว่าข้อความดังกล่าวเป็นลายมือของจำเลย อนึ่งเกี่ยวกับการยกเว้น
 ดังกล่าว บุคคลผู้ถูกหมายเหตุว่าได้รับการยกเว้นทุกคนให้การว่า ตนมิได้รับการ
 ยกเว้น และมีได้มีคุณสมบัติตามประเภทที่หมายเหตุยกเว้นไว้นั้น ในการเรียกคน
 เข้าตรวจคัดเลือกลงเพื่อเข้ากองประจำการ เจ้าหน้าที่จะต้องทำบัญชีเรียกคนเข้ากอง
 ประจำการ แบบ ส.ต. ๑๖ ไว้ก่อน บัญชีนี้คัดลอกมาจากบัญชีทหารกองเกิน แบบ
 ส.ต. ๒๗ ถ้าทหารกองเกินคนใดมีหมายเหตุไว้ว่าเป็นผู้ได้รับการยกเว้นก็ไม่ต้องคัด
 ชื่อนั้นมา แต่สำหรับบุคคลที่ได้รับผ่อนผัน ซึ่งมีหมายเหตุไว้ในบัญชีทหารกองเกิน
 แบบ ส.ต. ๒๗ จะต้องคัดลอกลงในบัญชีเรียกคนเข้ากองประจำการ แบบ ส.ต. ๑๖
 แต่คัดแยกไว้ต่างหากเพื่อเรียกภายหลังเมื่อเสร็จจากการเรียกคนอื่นแล้ว และจะ
 เรียกก็ต่อเมื่อมีคนไม่พอเข้ากองประจำการเท่านั้น การยกเว้นประเภทที่ ๑ คือ สำหรับ
 นักศึกษา ส่วนนักศึกษาจะต้องส่งรายชื่อขอยกเว้นต่อกระทรวงกลาโหม เมื่อตรวจ
 สอบแล้วกระทรวงกลาโหมก็แยกส่งชื่อไปยังมณฑลทหารบกต่างๆ ตามภูมิลำเนา
 ทหารของผู้รับการยกเว้น เมื่อมณฑลทหารบกตรวจสอบแล้วก็แยกส่งไปยังจังหวัด
 ภูมิลำเนาทหารของผู้รับการยกเว้น โดยวิธีการกรอรายชื่อลงในแบบ ส.ต. ๑๙ ส่วน
 ทางมณฑลทหารบก ก็นำชื่อผู้รับการยกเว้นเหล่านั้นลงไว้ในแบบ ส.ต. ๒๐ เป็นหลัก
 ฐานเก็บไว้ ในด้านจังหวัดภูมิลำเนาทหารของผู้รับการยกเว้นเมื่อได้รับแบบ ส.ต. ๑๙
 จากมณฑลทหารบกแล้ว ก็นำรายชื่อผู้รับยกเว้นลงไว้ในแบบ ส.ต. ๒๐ ของจังหวัด
 เพื่อเก็บไว้เป็นหลักฐาน แล้วแยกรายชื่อผู้รับการยกเว้นลงในแบบ ส.ต. ๑๙ ของจังหว
 ัดเพื่อแยกส่งไปให้อำเภอภูมิลำเนาทหารของผู้รับการยกเว้น ในการนี้จังหวัดจะ
 ต้องนำหลักฐานการยกเว้น ของแต่ละคนไปลงในบัญชีทหารกองเกิน แบบ ส.ต.๒๗

เพียงเหลือบตาก็มี ต่อมาอีกประมาณ ๗ วัน นายเพ็ญก็ถูกไล่ออกจากราชการฐาน
ทุจริต จำเลยเพิ่งมารู้ว่าที่จำเลยเขียนหมายเหตุยกเว้นไว้ั้นเป็นความเท็จเมื่อได้รับ
ดำเนินฟ้องคดีนี้ จำเลยเคยไปขอคุ้มครองในบัญชี แบบ ศ.ต. ๒๐ ที่สี่สี่จังหวัดสงขลา
ภายหลัง ก็ไม่มีชื่อบุคคลทั้งสี่อยู่ในบัญชี และก็จำไม่ได้ว่าในวันคดีข้อนี้ให้การ
มานั้นจะมีชื่อคนทั้งสี่อยู่ในบัญชี แบบ ศ.ต. ๒๐ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามที่โจทก์และจำเลยสืบมาจึงฟังร่วมกันได้ว่า จำเลยเป็น
สี่สี่จังหวัดสงขลา มีหน้าที่รับผิดชอบงานในหน้าที่สี่สี่จังหวัด จำเลยได้เขียน
หมายเหตุไว้ในบัญชีเรียกคนเข้ากองประจำการ แบบ ศ.ต. ๑๖ ในบรรทัดชื่อ
นายกลาย บุญยั้ง ว่า “ยกเว้นมาตรา ๑๕ (๓) ยกเว้น ร.ต.” ในบรรทัดชื่อ
นายชลวย สมจิตต์ ว่า “ผ่อนผันตามมาตรา ๒๕ (๓) นิสิต” ในบรรทัดชื่อ
นายโสภณ นพรัตน์ ว่า “ยกเว้นมาตรา ๑๕ (๓) ยกเว้น ร.ต.” และในบรรทัด
ชื่อนายวัชรี โชติมนี ว่า “ยกเว้นตามมาตรา ๑๕ (๓) ผูกวิชาทหาร” ปัญหา
ที่จะพิจารณาต่อไปก็คือ การที่จำเลยเขียนหมายเหตุยกเว้นไว้เช่นนั้น บุคคล
เหล่านั้นได้รับการยกเว้นผ่อนผันจริงตามนั้นหรือไม่ ถ้าบุคคลเหล่านั้นไม่ได้รับการ
ยกเว้นผ่อนผันจริง จำเลยได้เขียนหมายเหตุว่ายกเว้นผ่อนผันไปโดยรู้อยู่แล้วว่าเป็น
เท็จหรือไม่

สำหรับปัญหาที่ว่าบุคคลเหล่านั้นได้รับการยกเว้นผ่อนผันจริงหรือไม่
ปรากฏว่าตัวบุคคลผู้ถูกระบุว่าได้รับการยกเว้นผ่อนผันในฟ้องเองก็เบิกความว่าแต่
ละคนมิได้รับการยกเว้นผ่อนผันตามนั้น เพราะขาดคุณสมบัติและคุณสมบัติตามกฎหมาย
ทั้งไม่มีหลักฐานหรือพยานเอกสารอย่างใดแสดงว่าได้รับการยกเว้นผ่อนผันเช่นนั้น
ด้วย จึงต้องฟังว่า บุคคลเหล่านั้นไม่ได้รับการยกเว้นผ่อนผัน ดังนั้นข้อความที่
จำเลยจดหมายเหตุไว้ั้นจึงเป็นความเท็จ

ปัญหาต่อไปคือ การที่จำเลยจดข้อความเท็จดังกล่าวลงไว้ในวันจำเลยได้
เจตนาจดลงโดยรู้ยู่ว่าเป็นความเท็จหรือไม่ ในเรื่องนี้จำเลยให้การต่อสู้ว่านายเพ็ญ
เสมียนสี่สี่ในบังคับบัญชาของจำเลย ทำงานจำหน่ายบุคคลประเภทยกเว้นผ่อนผัน

ไม่ทัน จำเลยจึงช่วยเขียนหมายเหตุให้ตามคำบอกของนายเพ็ญ โดยนายเพ็ญอาศัยหลักฐานในบัญชียกเว้นผ่อนผัน แบบ ศ.ต. ๒๐ ของจังหวัด จำเลยเข้าใจว่านายเพ็ญบอกตามความจริง และจำเลยได้ดูหลักฐานด้วยบ้างเหมือนกัน ส่วนโจทก์นำสืบว่า การยกเว้นผ่อนผันผู้ฝึกวิชาทหารและนิสิตมหาวิทยาลัยนั้น โดยปกติกระทรวงกลาโหมแจ้งการยกเว้นผ่อนผันไปให้มณฑลทหารบกทราบล่วงหน้า มณฑลทหารบกก็แจ้งต่อไปให้จังหวัดภูมิลำเนาทหารของผู้รับการยกเว้นผ่อนผัน ส่วนจังหวัดก็แจ้งต่อไปให้อำเภอภูมิลำเนาทหารของผู้รับการยกเว้นผ่อนผันทราบ อีกต่อหนึ่ง การแจ้งชี้แจงตามบัญชี แบบ ศ.ต. ๑๘ และนำรายชื่อผู้รับการยกเว้นผ่อนผันลงบัญชียกเว้นผ่อนผัน แบบ ศ.ต. ๒๐ ไว้ เมื่อจังหวัดแจ้งให้อำเภอทราบแล้ว จังหวัดก็หมายเหตุการแจ้งไว้ในบัญชีทหารกองเกิน แบบ ศ.ต. ๒๗ ให้ปรากฏ เมื่อจะมีการตรวจคัดเลือกคนเข้ากองประจำการ เจ้าหน้าที่สี่สี่จะต้องทำบัญชีเรียกคนเข้ากองประจำการ แบบ ศ.ต. ๑๖ โดยคัดจากบัญชีทหารกองเกิน แบบ ศ.ต. ๒๗ แต่ไม่ให้คัดชื่อผู้ได้รับการยกเว้นตามที่หมายเหตุไว้แล้วมาลงด้วย สำหรับบุคคลที่หมายเหตุไว้ว่าผ่อนผัน ต้องนำรายชื่อมาลงบัญชีเรียกคนเข้ากองประจำการ แบบ ศ.ต. ๑๖ ด้วย แต่คัดแยกไว้ต่างหาก ไม่รวมกับคนอื่นๆ เพราะจะเรียกเมื่อคนไม่พอเท่านั้น

ในการวินิจฉัยเจตนาของจำเลยเกี่ยวกับการเจตนาหมายเหตุการยกเว้นผ่อนผันอันเป็นที่โจทก์นั้น จำต้องอาศัยพฤติการณ์ต่างๆ ประกอบด้วยเหตุผลตามสามัญสำนึก โดยยึดหลักกฎหมายที่ว่า "กรรมเป็นเครื่องชี้เจตนา" จำเลยรับว่าได้บันทึกหลักฐานการยกเว้นผ่อนผันการเข้ารับราชการทหารตามฟ้องไว้จริง แต่กล่าวแก้ว่ามีได้เขียนโดยมีเจตนาทุจริตเท่านั้น โจทก์นำสืบได้ว่าระเบียบการทำบัญชีแบบ ศ.ต. ๑๖ นั้น จะต้องคัดลอกมาจากบัญชี แบบ ศ.ต. ๒๗ และจะต้องคัดมาเฉพาะบุคคลผู้ได้รับการยกเว้นในขณะนั้นเท่านั้น ถ้ามีผู้รับการผ่อนผันก็คัดมาลงบัญชี แบบ ศ.ต. ๑๖ ด้วย แต่ต้องแยกไว้ต่างหาก ผู้รับการยกเว้นที่ปรากฏในบัญชีแบบ ศ.ต. ๒๗ นั้น มีแยกอยู่ในบัญชี แบบ ศ.ต. ๒๐ ต่างหาก ฉะนั้น ผู้ที่ปรากฏ

อยู่จริง จึงต้องถือว่าไม่มี ข้อแก้ของจำเลยจึงรับฟังไม่ได้ อนึ่งการที่จำเลยกำหนดหน้าที่การหมายเหตุการยกเว้นผ่อนผันให้เป็นหน้าที่ของนายเพ็ญผู้ที่อยู่ในบังคับบัญชาของจำเลยเขียน ก็มีได้หมายความว่าจำเลยจะหลุดพ้นจากหน้าที่เกี่ยวกับงานสถิติที่จำเลยแบ่งให้ผู้อยู่ในบังคับบัญชาทำไม จำเลยยังคงมีอำนาจและหน้าที่ในการปฏิบัติงานด้านสถิติจังหวัดทุกอย่างอยู่โดยตรง เห็นผู้อยู่ในบังคับบัญชาของจำเลยทุกคน การเขียนเช่นนี้ก็อยู่ในหน้าที่ของจำเลยในฐานะเป็นสถิติจังหวัดนั่นเอง โดยหลักการแล้วแม้จำเลยจะมีอำนาจทำหน้าที่ของเสมียนแต่ละคนได้เองก็ตาม เมื่อจำเลยแบ่งแยกหน้าที่ให้มิเสมียนปฏิบัติงานแต่ละอย่างแทนตัวจำเลยไว้แล้ว จำเลยก็ควรควบคุมอำนาจการมากกว่าจะปฏิบัติตามคำบอกของเสมียนเมื่อจำเลยมาทำหน้าที่บันทึกการยกเว้นผ่อนผันแทนนายเพ็ญเสียเอง ทั้งข้อความที่ได้บันทึกไว้นั้นเป็นความเท็จ ผิดความจริงผิดระเบียบ และขาดหลักฐานอ้างอิงประกอบเช่นนี้ ก็เป็นเหตุผลอีกส่วนหนึ่งที่แสดงให้เห็นความไม่สุจริตของจำเลยได้อีกทางหนึ่ง การนำสืบของจำเลยในข้อแก้ว่าจำเลยได้เขียนหมายเหตุที่เขียนเท็จไว้โดยสุจริตตามคำบอกของนายเพ็ญ ก็ไม่มีหลักฐานและเหตุผลพอจะรับฟังเป็นจริงได้ โดยเหตุผลและหลักฐานจึงแสดงชัดว่าจำเลยได้เขียนข้อความเหล่านั้นไว้เองโดยพลการ และโดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นความเท็จ เมื่อปรากฏว่าบรรดาบุคคลซึ่งจำเลยเขียนหมายเหตุไว้ว่าเป็นผู้ได้รับการยกเว้นผ่อนผันตามฟ้องนั้น ไม่ต้องเข้ารับการคัดเลือกเป็นทหารของประจำการ การกระทำของจำเลยย่อมก่อให้เกิดความไม่ยุติธรรมและเกิดความเสียหายแก่ทางราชการกองทัพและสาธารณชนอย่างเห็นได้ชัด

สำหรับปัญหาเกี่ยวกับวันกระทำผิดของจำเลย ซึ่งจำเลยกล่าวว่ามีใจทักสืบไม่ได้ว่า จำเลยได้กระทำผิดระหว่างวันเวลาที่ปรากฏในฟ้อง แต่จำเลยนำสืบว่าจำเลยเขียนหมายเหตุการยกเว้นผ่อนผันตามฟ้องในวันที่ ๒๔-๒๕ ธันวาคม ๒๔๘๗ ศาลต้องยกฟ้องนั้น ในเรื่องนี้ปรากฏว่าใจทักสืบได้ว่า การเรียกคนเข้ากองประจำการนั้นกระทำในวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๔๘๗ และนายกลาย นายชลวย นายโสภณ

ได้รับหมายเรียกล่วงหน้าประมาณ ๓ เดือน คือเมื่อประมาณเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ก่อนออกหมายเรียก อำเภอก็จะต้องได้รับบัญชี แบบ ส.ต. ๑๖ ของจังหวัดมาคัดลอกก่อน แล้วออกหมายเรียกไปตามบัญชี การที่อำเภอออกหมายเรียกบุคคลเหล่านี้ไม่ แสดงว่าบัญชี แบบ ส.ต. ๑๖ ซึ่งจังหวัดส่งไปให้อำเภอนั้นยังไม่ปรากฏหมายเหตุการยกเว้นผู้ต้องหาบุคคลเหล่านี้ ทางอำเภอจึงได้ออกหมายเรียกไป ซึ่งเป็นการเห็นได้ชัดว่าโจทก์สืบได้ว่าการกระทำผิดของจำเลยเกิดขึ้นภายหลังการออกหมายเรียกคือในเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ และก่อนวันตรวจคดีเลือกคือวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๕๗ คือเกิดระหว่างวันเวลาที่โจทก์ฟ้องนี้เอง อันเป็นการนำสืบของจำเลยเองก็เป็นการรับรองอยู่แล้วว่าจำเลยได้ส่งบัญชี แบบ ส.ต. ๑๖ ไปให้อำเภอเพื่อคัดลอกเมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๖ และได้รับคืนมาเมื่อวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๗ ซึ่งมีระยะหนึ่งอยู่ในระหว่างระยะเวลาที่โจทก์ฟ้องเช่นเดียวกัน ปรากฏตามเอกสารหมาย ล. ๑๘ และ ล. ๑๙

อาศัยข้อเท็จจริงและเหตุผลดังได้วินิจฉัยมา เห็นว่าโจทก์สืบได้ความชัดว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริงตามฟ้อง จำเลยไม่สามารถนำสืบหักล้างหลักฐานของโจทก์ได้ ตามที่ศาลล่างพิพากษาลงโทษจำเลยนั้นชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น

จึงพิพากษายืน ให้ยกฎีกาจำเลย.

พล.อ. ส. สุทธิสารวรรณกร

ประธานตุลาการ

พล.ต. อัมพร ศรีไชยยันต์

ตุลาการ

พล.ร.ต. ประสิทธิ์ ไบเงิน ร.น.

ตุลาการพระธรรมนูญ

พล.จ. อัมพร จินตกานนท์

ตุลาการพระธรรมนูญ

พล.จ. ศุภกาญจน์ นิตสิริ

ตุลาการพระธรรมนูญ

คำพิพากษาศาลทหารสูงสุด ที่ ๑๓/๒๔๙๙

กฎหมายลักษณะอาญา รับสินบน

วิธีพิจารณาความอาญา รับฟังพยาน

โจทก์มี ด. เป็นพยานปากเดียวเบิกความว่า ได้นำเงินสินบนไปมอบให้แก่จำเลย เป็นการยืนยันกับปากต่อปากกับจำเลยซึ่งให้การปฏิเสธ คดีไม่มีหลักฐานพอจะลงโทษจำเลยได้.

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๑๓/๒๔๙๙

ศาลทหารสูงสุด

๑๗ กันยายน ๒๔๙๙

อัยการศาลมณฑลทหารบกที่ ๕

โจทก์

ความอาญาระหว่าง

ร้อยเอกเทพ ธนพิทักษ์ ที่ ๑

จำเลยโท โสติ ทงทอง ที่ ๒

สิบเอกจ่านงค์ อุเทนพันธ์ ที่ ๓

สิบเอกปาน ธรรมรัตน์ ที่ ๔

จำเลย

เรื่อง ทุจริตต่อหน้าที่ ปลดมหนังสือ

โจทก์และจำเลยทั้งสี่ผู้ถูกคัดค้านคำพิพากษาศาลทหารกลาง ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๙

คดีนี้โจทก์ฟ้องและร้องเพิ่มเติมฟ้องว่า จำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานมีตำแหน่งเป็นสัสดีจังหวัดสงขลา มีหน้าที่ตรวจเลือกทหารกองเกินเข้ารับราชการเป็นทหารกองประจำการ จำเลยที่ ๒ เป็นเจ้าพนักงานมีตำแหน่งเป็นสัสดีอำเภอเมืองสงขลา จำเลยที่ ๓-๔ เป็นเจ้าพนักงานมีตำแหน่งเป็นเสมียนหน้าช่วยสัสดี

จังหวัดสงขลา จำเลยทั้งสี่มีหน้าที่ทำหลักฐานบัญชีเรียกคนเข้ากองประจำการ ได้
สมคบกันกระทำผิดกฎหมายหลายบทหลายกระทงต่างกรรมต่างวาระกัน คือ

ก. เมื่อระหว่างวันที่ ๑ มีนาคม ๒๔๙๗ ถึงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๔๙๗
เวลาใดไม่ปรากฏ จำเลยที่ ๑ ได้บังอาจใช้อำนาจในตำแหน่งหน้าที่ในทางทุจริต
รับเงินของนายหมัด หีมโชติ นายประสิทธิ์ ชัยโชติ และนายเหม ปิ่นรัตน์แก้ว
ซึ่งเป็นทหารกองเกิน คนละ ๕๐๐ บาท โดยจำเลยให้นายลำภู คุณเฮนท เป็นผู้
รวบรวมเงินมาให้จำเลย จำเลยได้รับเงินดังกล่าวไว้เป็นอาณานิคมส่วนตัว
โดยมิควรได้ตามกฎหมาย เพื่อที่จำเลยจะให้คุณแก่นายหมัด หีมโชติ นาย
ประสิทธิ์ ชัยโชติ และนายเหม ปิ่นรัตน์แก้ว มิให้ถูกตรวจเลือกเข้ารับราชการ
ทหารกองประจำการ เหตุเกิดที่ตำบลบ่อยาง อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา

ข. เมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๒๔๙๗ ถึงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๔๙๗ เวลาใดไม่
ปรากฏ จำเลยทั้งสี่ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ทำบัญชีเรียกคนเข้ากองประจำการ
(แบบ ส.ต. ๑๖) อันใช้เป็นหลักฐานราชการของแผนกสถิติจังหวัดสงขลา จำเลย
บังอาจสมคบกันเอาเนื้อความซึ่งรู้อยู่ว่าเป็นเท็จมาจดลงในบัญชีเรียกคนเข้ากอง
ประจำการ (แบบ ส.ต. ๑๖) ว่า นายหมัด หีมโชติ มา ตี ๑ ขนาดสูง ๑๗๑ รอบตัว
๗๗/๘๐. นายประสิทธิ์ ชัยโชติ มา ตี ๑ ขนาดสูง ๑๗๐ รอบตัว ๘๘/๘๑. และนาย
เหม ปิ่นรัตน์แก้ว มา ตี ๑ สูง ๑๗๒ รอบตัว ๘๒/๘๕ ซึ่งเป็นความเท็จ ความ
จริง นายหมัด หีมโชติ นายประสิทธิ์ ชัยโชติ และนายเหม ปิ่นรัตน์แก้ว ไม่
ได้มารับการตรวจเลือก วัดขนาดสูง และรอบตัวแต่อย่างใด การกระทำของจำเลย
ดังกล่าว ก็เพื่อมุ่งหมายจะให้ผู้อื่นหลงเชื่อไปในทางที่เป็นเท็จ อันสามารถก่อให้เกิด
เกิดความเสียหายแก่มณฑลทหารบกที่ ๕ และกองทัพบกได้ เหตุเกิดที่ตำบลบ่อยาง
อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา ขอให้ลงโทษตามกฎหมายลักษณะอาญา
มาตรา ๑๓๖, ๑๓๗, ๑๓๘, ๗๑, ๒๒๕ และ ๒๓๐

จำเลยทั้งสี่ให้การปฏิเสธ

ศาลมณฑลทหารบกที่ ๕ พิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยที่ ๑ มีความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานรับสินบน ตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๓๓๘ วรรค ๒ และผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปลอมหนังสือตามมาตรา ๒๓๐ ให้รวมกระทงจำคุก จำเลยที่ ๑ ไว้ ๗ ปี จำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ มีความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปลอมหนังสือตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๓๐ ให้จำคุกไว้คนละ ๕ ปี การจำคุกจำเลยที่ ๑ นับต่อจากโทษตามคดีแดงที่ ๗/๒๔๘๘ ของศาลมณฑลทหารบกที่ ๕ นอกนั้นนับแต่วันควบคุมตัว

จำเลยทั้งสี่ผู้ทรรณ

ศาลทหารกลางพิจารณาแล้วพิพากษาแก้ว่า จำเลยที่ ๑ มีความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานเรียกและรับสินบน ตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๓๓๘ และฐานสมรู้กับเจ้าพนักงานจดแจ้งบัญชีเท็จ ตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๒๓๐, ๖๕ ให้รวมกระทงลงโทษจำคุกจำเลย ๗ ปี นอกนั้นพิพากษายืน

โจทก์และจำเลยทั้งสี่ผู้ฎกา

ศาลทหารสูงสุดได้ฟังคำแถลงของคู่ความ ตรวจสอบสำนวนและประชุมปรึกษาแล้วฟังข้อเท็จจริงตามคำพยานโจทก์ได้ว่า ระหว่างต้องหาว่ากระทำผิด จำเลยที่ ๑ มีตำแหน่งเป็นสัสดีจังหวัดสงขลา จำเลยที่ ๒ เป็นสัสดีอำเภอเมืองสงขลา จำเลยที่ ๓ และที่ ๔ เป็นเสมียนสัสดีจังหวัดสงขลา เมื่อวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๔๘๗ ทางราชการได้ทำการคัดเลือกทหารกองเกินเข้ารับราชการทหารกองประจำการ โดยจำเลยที่ ๑ ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการตรวจคัดเลือกทหารกองเกินตามคำสั่งของผู้ว่าราชการภาค ๘ จำเลยที่ ๑ ได้สั่งให้จำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ ซึ่งอยู่ในบังคับบัญชาของจำเลย ทำหน้าที่เนื่องในการตรวจคัดเลือกทหารกองเกินครั้งหนึ่งด้วย โดยให้จำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ มีหน้าที่สำหรับลงรายการผลการตรวจของกรรมการในบัญชีเรียกคนเข้ากองประจำการ แบบ ส.ต. ๑๖ จำเลยที่ ๒ ได้รับคำสั่งให้ประจำโต๊ะที่ ๑ มีหน้าที่เรียกชื่อทหารกองเกินตามที่ปรากฏชื่อในบัญชี แบบ

ส.ต. ๑๖ ให้เข้ามารับการตรวจคัดเลือก ถ้ามีตัวบุคคลมาตามเรียกก็มีหน้าที่หมายเหตุลงไว้ในบัญชี แบบ ส.ต. ๑๖ นั้นว่า “มา” แล้วให้รวมกันอยู่ เมื่อเรียกหมดตำบลแล้วก็นำบัญชี แบบ ส.ต. ๑๖ นั้นไปมอบให้เจ้าหน้าที่โต๊ะที่ ๒ ต่อไป จำเลยที่ ๓ ได้รับคำสั่งให้ประจำโต๊ะที่ ๒ มีหน้าที่เรียกชื่อทหารกองเกินที่เจ้าหน้าที่โต๊ะที่ ๑ เรียกมารวมกันไว้วันที่ละคนเพื่อให้กรรมการฝ่ายแพทย์ตรวจ เมื่อแพทย์ตรวจแล้วก็แจ้งผลการตรวจให้จำเลยที่ ๓ ทราบ จำเลยที่ ๓ มีหน้าที่จับบันทึกไว้ในบัญชี แบบ ส.ต. ๑๖ นั้น พร้อมกับบันทึกวางบทว่าเป็นจำพวกที่เท่าใดด้วย เมื่อเรียกทหารกองเกินตรวจหมดตำบลแล้ว จำเลยที่ ๓ ก็มีหน้าที่นำบัญชีแบบ ส.ต. ๑๖ นั้นไปมอบให้เจ้าหน้าที่ประจำโต๊ะที่ ๓ ต่อไป จำเลยที่ ๔ ได้รับคำสั่งให้เป็นเจ้าหน้าที่ประจำโต๊ะที่ ๓ มีหน้าที่ลงผลการวัดขนาดของบุคคลแต่ละคนไว้ในบัญชีแบบ ส.ต. ๑๖ ตามที่กรรมการบอก เมื่อหมดคนในตำบลนั้นแล้ว เจ้าหน้าที่จะจับบุคคลที่วางบทว่าเป็นดีหนึ่งและขนาดอกตั้งแต่ ๘๐ เซนติเมตรขึ้นไป ไปรวมไว้แห่งหนึ่ง ส่วนจำพวกที่ ๑ แต่ขนาดอกต่ำกว่า ๘๐ เซนติเมตรแยกไว้อีกพวกหนึ่ง สำหรับพวกที่ ๒ นั้นให้ไปรออยู่ข้างนอก พวกเป็นโรคที่ไม่ต้องการก็ให้รอรับใบสำคัญแพทย์ เมื่อเสร็จการตรวจคัดเลือกสำหรับตำบลหนึ่ง ๆ ดังกล่าวแล้ว หากปรากฏว่าบุคคลที่มีชื่อในบัญชี แบบ ส.ต. ๑๖ ยังไม่มาอีก ก็จะต้องส่งบัญชีแบบ ส.ต. ๑๖ ย้อนไปให้เจ้าหน้าที่โต๊ะที่ ๑ เรียกชื่ออีก ถ้าเรียกครั้งที่ ๒ ยังไม่มีตัวผู้ถูกเรียก เจ้าหน้าที่จะต้องเรียกกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านมาสอบถาม ถ้าได้ความว่าป่วย ตาย หรือขาด ก็ต้องบันทึกลงไว้ในบัญชี แบบ ส.ต. ๑๖ นั้นเอง โดยให้กำนันหรือผู้ใหญ่บ้านลงชื่อกำกับไว้ ถ้าเรียกครั้งที่ ๒ มีตัวบุคคลมาก็ปฏิบัติตามระเบียบข้างต้น เมื่อเสร็จตำบลหนึ่งแล้วก็เรียกตำบลอื่น ๆ จนครบตำบลในอำเภอสุดท้ายเมื่อรวมคนทุกตำบลแล้ว ถ้าพวกที่ ๑ มีเกินจำนวนต้องการ ก็ให้จับสลากขณะเรียกชื่อเข้าตรวจคัดเลือกมีกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านของตำบลนั้น ๆ คอยดูอยู่เพื่อป้องกันการทุจริต เปลี่ยนตัวและเพื่อทราบว่ามีใครมาใครขาด

นายหมัด หีมโชติ นายประสิทธิ์ ชัยโชต และนายเหม บัณฑิตน์แก้ว เป็นทหารกองเกินที่ได้รับหมายเรียกให้มารับการคัดเลือกเข้ากองประจำการในวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๕๗ และมีชื่อปรากฏอยู่ในบัญชี แบบ ส.ต. ๑๖ (เอกสารหมายเลข ๕) ซึ่งปรากฏการบันทึกไว้ว่า “นายหมัด หีมโชติ มา ตี ๑ ขนาดสูง ๑๗๑ รอบตัว ๗๗/๘๐”, “นายประสิทธิ์ ชัยโชต มา ตี ๑ ขนาดสูง ๑๗๐ รอบตัว ๘๘/๘๑”, และ “นายเหม บัณฑิตน์แก้ว มา ตี ๑ สูง ๑๗๒ รอบตัว ๘๒/๘๕” แต่นายหมัด หีมโชติ นายประสิทธิ์ ชัยโชต และนายเหม บัณฑิตน์แก้ว ต่างก็เบิกความว่าไม่ได้ไปให้คณะกรรมการตรวจคัดเลือกในวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๕๗ ตามหมายเรียก เพราะแต่ละคนได้ให้เงินนายล่อหิมไปให้เจ้าหน้าที่สำหรับการช่วยเหลือไม่ต้องไปรับการคัดเลือกแล้วคนละ ๕๐๐ บาท และบุคคลทั้งสามนี้ไม่เคยได้รับหมายเรียกอีก

นอกจากนี้ยังปรากฏข้อเท็จจริงต่อไปว่า เมื่อก่อนถึงวันคัดเลือกประมาณ ๒ เดือน นายล่อหิมและนายหีมได้ไปหานายลำภู คุณเอนก ที่บ้าน ซึ่งมีนางส่องภரியานายลำภูอยู่ด้วย นายล่อหิมและนายหีมได้ตกลงขอให้ช่วยลูกหลาน ๓-๔ คนไม่ให้ไปเป็นทหาร ต่อมาก่อนถึงวันคัดเลือกประมาณ ๗ วัน นายล่อหิมและนายหีมได้นำเงิน ๒,๐๐๐ บาท ไปให้นางส่องที่บ้านพร้อมกับหมายเรียก ๔ ฉบับ คือของนายประสิทธิ์ ชัยโชต นายเจ๊ะล่อฮี นายเหม บัณฑิตน์แก้ว และนายหมัด หีมโชติ นางส่องได้นำเงินจำนวนนี้เข้าบัญชีออมสินของนางส่อง และได้เบิกมอบให้นายลำภูนำไปให้จำเลยที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๗

จำเลยที่ ๑ นำสืบว่าไม่เคยรับเงิน ๒,๐๐๐ บาทจากนายลำภู คุณเอนก นายลำภูมีความประพฤติเหลวไหลเสี้ยมหลอการค้าการเงินชอบเล่นการพนันทุบตีขู่ขู่ขู่เงินจากภรรยา ภรรยาเคยร้องเรียนและขอรับเงินเดือนแทนนายลำภู นายลำภูจึงไม่ใคร่พอใจจำเลยที่ ๑ จำเลยไม่เคยติดต่อก็ช่วยเหลือบุคคลทั้งสี่ตามฟ้อง และว่าบัตรสนเท่ห์ซึ่งเป็นเหตุให้จำเลยต้องหาในคดีนั้น เกิดจากบุคคลที่เกลียดจำเลย

จำเลยที่ ๒-๓-๔ นำสืบว่า แต่ละคนมีหน้าที่ในวันตรวจคัดเลือกจริงตามที่โจทก์นำสืบมา แต่ได้จับข้อความซึ่งโจทก์หาว่าเป็นเท็จนั้นไว้ตามความจริง ถ้า

ผู้ถูกเรียกไม่มากห้องว่างไว้เพื่อรอการสอบสวน ในวันตรวจคัดเลือกไม่มีกานัน ผู้ใหญ่บ้านคัดค้านบุคคลที่ถูกเรียกเข้าไปเลย การจับบันทึกผลการตรวจเลือกใน บัญชี แบบ ส.ต. ๑๖ นั้น ก็จัดตามคำสั่งของกรรมการและอยู่ในความควบคุมของ กรรมการประจำโต๊ะ จำเลยไม่รู้จักตัวผู้รับการตรวจคัดเลือก จึงอาจมีการเปลี่ยน ตัวคนเข้ามารับการตรวจคัดเลือกแทนก็ได้

ตามข้อนำสืบของคู่ความข้างต้น จึงฟังข้อเท็จจริงได้ว่า จำเลยทั้ง ๕ คน มีตำแหน่งหน้าที่ตามฟ้องของโจทก์จริง และจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ ได้บันทึก ผลการตรวจคัดเลือกในหน้าที่ของแต่ละคน ลงในบัญชีเรียกคนเข้ากองประจำการ แบบ ส.ต. ๑๖ (เอกสารหมาย จ. ๔) บัญชีที่จะพิจารณามีเพียงว่า การที่จำเลย ที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ จัดซื้อความเหล่านี้นั้น จำเลยได้สมัครกันจัดลงโดยรู้ยู่ว่าเป็น ความเท็จหรือไม่ และจำเลยที่ ๑ ได้สมัครกับจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ ในการ นี้ด้วยหรือไม่ และในประการสุดท้าย จำเลยที่ ๑ ได้กระทำผิดฐานรับสินบนตาม ฟ้องข้อ ๑ ก. หรือไม่

ในประเด็นแรกที่ว่าจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ ได้สมัครกันจัดซื้อความเท็จ ลงในเอกสารหมาย จ. ๔ โดยรู้ยู่ว่าเป็นความเท็จหรือไม่นี้ โจทก์นำสืบได้ว่า จำเลยที่ ๒ มีหน้าที่ประจำโต๊ะที่ ๑ ซึ่งมีหน้าที่เรียกชื่อและลงหมายเหตุว่า "มา" ในบัญชีแบบ ส.ต. ๑๖ เมื่อเรียกชื่อครบจำนวนแล้วก็นำบัญชี แบบ ส.ต. ๑๖ นี้ ส่งให้จำเลยที่ ๓ และเมื่อจำเลยที่ ๓ เรียกและบันทึกผลการตรวจของแต่ละบุคคล ที่มาเสร็จแล้ว ก็ส่งบัญชี แบบ ส.ต. ๑๖ ให้จำเลยที่ ๔ และเมื่อจำเลยที่ ๔ ทำ หน้าที่เรียกและบันทึกผลการตรวจของบุคคลผู้ปรากฏชื่อและมาเสร็จแล้ว คณะ กรรมการก็ดำเนินการคัดเลือกโดยการจับสลากต่อไป เนื่องจากวิธีปฏิบัติหน้าที่ ของจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ ต้องมีการส่งบัญชีและเรียกชื่อทุก ๆ โต๊ะ เพื่อการ ตรวจสอบตัวบุคคลโดยติดต่อสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดเช่นนั้น หากสมมุติว่าบุคคล ผู้ถูกเรียกผู้ใดไม่มา แต่จำเลยที่ ๒ ลงไว้ในบัญชีว่า "มา" แล้วเมื่อถึงคราวจำเลย

ที่ ๓ และจำเลยที่ ๔ เรียกชื่อบุคคลคนเดียวกันเข้า ความก็จะปรากฏว่าบุคคลผู้นั้น "ไม่มา" แต่การที่จำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ ต่างก็จดลงไว้ว่า "มา" ทุกคน เช่นนี้ ย่อมแสดงให้เห็นได้ชัดว่าจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ ได้สมคบกันจตข้อความเท็จว่า "มา" โดยปราศจากข้อสงสัย ตามข้อเท็จจริงปรากฏว่า นายหมัด หีมโชติ นายประสิทธิ์ ชัยโชติ และนายเหม บินรัตน์แก้ว ให้การว่า แต่ละคนไม่ได้มารับการตรวจคัดเลือกตามหมายเรียกในวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๔๙๗ และนายจันทร์ เดชรัตน์ ผู้ใหญ่บ้านเบิกความว่า เจ้าหน้าที่ไม่ได้เรียกชื่อนายประสิทธิ์ ชัยโชติ และนายเหม บินรัตน์แก้ว ซึ่งเป็นลูกบ้านของตน ทั้งไม่เห็นบุคคลทั้งสองในที่ตรวจเลือกทหาร นายหมัด หีมโชติ ผู้ใหญ่บ้านก็ให้การว่า นายหมัด หีมโชติ ลูกบ้านของตนไม่ได้ไปรับการตรวจคัดเลือก เจ้าหน้าที่เรียกชื่อถึง ๒ ครั้งก็ไม่มีคนบุคคลมารับ ทั้งไม่มีเจ้าหน้าที่สืบพวกจำเลยคนใดเรียกพยานไปถามเกี่ยวกับบุคคลเหล่านี้ตามระเบียบเลย ฉะนั้นจึงรับฟังได้อย่างชัดแจ้งว่า นายหมัด หีมโชติ นายประสิทธิ์ ชัยโชติ และนายเหม บินรัตน์แก้ว ไม่ได้ไปรับการตรวจคัดเลือกในวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๔๙๗ ทั้ง ๓ คน และไม่ปรากฏว่ามีบุคคลอื่นใดเข้าไปให้การรวมการตรวจคัดเลือกแทนบุคคลเหล่านี้ด้วย จากการนำสืบของโจทก์และเหตุผลดังได้วินิจฉัยมาแล้ว จึงฟังได้ว่า จำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ ได้สมคบกันจตข้อความดังกล่าวในฟ้องไว้โดยรู้ว่าเป็นความเท็จ เป็นเหตุให้บุคคลเหล่านี้ไม่ต้องถูกคัดเลือกเข้ารับราชการทหารตามกฎหมาย เป็นการเสียหายแก่ราชการกองทัพบกและสาธารณชนเห็นได้ชัด จำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ จึงมีความผิดตามฟ้องสำหรับจำเลยที่ ๑ นั้น แม้จะมีตำแหน่งหน้าที่เป็นปลัดจังหวัดเป็นกรรมการคัดเลือกและเป็นผู้บังคับบัญชาของจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ ก็ดี แต่ไม่ปรากฏหลักฐานและเหตุผลว่า จำเลยที่ ๑ ได้รู้ถึงหรือได้เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องซึ่งแก่การกระทำของจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ แต่อย่างใด จำเลยที่ ๑ จึงยังไม่มี ความผิดฐานสมคบหรือสมรู้กับจำเลยทั้งสาม

ในบัญชีที่ว่า จำเลยที่ ๑ ได้รับสินบนตามฟ้องข้อ ๑ ก. หรือไม่นั้น ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าตามข้อนำสืบของโจทก์นั้นไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๑ ได้ไปเกี่ยวข้องกับติดต่อกับผู้ใดในเรื่องที่จะเรียกเงินเพื่อช่วยเหลือผู้ใดมิให้ต้องถูกคัดเลือกเข้าเป็นทหารกองประจำการเลย ตรงกันข้ามพยานโจทก์แต่ละคนกลับให้การว่าได้ติดต่อกับเรื่องกับนายลำภู คุณเฮนิก และนางส่องภริยานายลำภูที่บ้านและได้นำเงิน ๒,๐๐๐ บาทมาให้แก่นางส่อง ซึ่งนางส่องก็รับว่าเมื่อได้รับเงินแล้ว ก็นำไปฝากคลังออมสินในบัญชีของตนเอง และเพิ่งถอนเพื่อให้นายลำภูนำไปมอบแก่จำเลยที่ ๑ ซึ่งทวงถามภายหลังวันตรวจคัดเลือกแล้ว คือเมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๔๘๗ พยานโจทก์ที่ให้การว่าจำเลยที่ ๑ เป็นผู้ใช้ให้ไปติดต่อบริงเงินสินบนจากบุคคลที่ไม่ต้องการเป็นทหารก็มีนายลำภูผู้เดียว และก็มีเฉพาะนายลำภูผู้เดียวเหมือนกันที่ให้การว่า ได้นำเงินสินบน ๒,๐๐๐ บาท ซึ่งรับไว้แทนจำเลยไปมอบให้แก่จำเลยตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏจะเห็นได้ว่า นายลำภูตกอยู่ในฐานะเป็นผู้กระทำความผิด ฉะนั้นศาลจึงต้องฟังพยานปากนี้โดยความระมัดระวัง เมื่อคดีมีแต่คำของนายลำภูปากเดียวยืนยัน และจำเลยก็ปฏิเสธ เป็นการยืนยันปากต่อปากเช่นนี้ จึงยากที่จะรับฟังว่าเป็นความจริงได้ถนัด คดีไม่มีหลักฐานพอจะลงโทษจำเลยที่ ๑ ตามฟ้องได้

จึงพิพากษาแก้คำพิพากษาศาลทหารกลางให้ยกฟ้องจำเลยที่ ๑ นอกนั้นพิพากษายืน ฎีกาของโจทก์และจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ ฟังไม่ขึ้นให้ยก.

พล.อ. ส. สุทธิสารวรรณกร	ประธานตุลาการ
พล.ต. อัมพร ศรีไชยยันต์	ตุลาการ
พล.ร.ต. ประสิทธิ์ ไบเงิน ร.น.	ตุลาการพระธรรมนูญ
พล.จ. อัมพร จินตกานนท์	ตุลาการพระธรรมนูญ
พล.จ. ศุภกาญจน์ นิตสิริ	ตุลาการพระธรรมนูญ

คำพิพากษาศาลทหารสูงสุด ที่ ๑๔/๒๕๕๙

กฎหมายลักษณะอาญา ข้อคนโดยเจตนา

พ.ร.บ. ชรรมนุญศาลทหาร อำนาจศาลทหาร

จำเลยฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายว่าศาลทหารไม่มีอำนาจพิจารณา แม้จะไม่ได้ยกเป็นข้อต่อสู้มาแต่ศาลชั้นต้น จำเลยก็ยกขึ้นต่อสู้ในชั้นฎีกาได้ เพราะเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย

จำเลยกับพวกต้องหาว่าปล้นทรัพย์เมื่อเวลา ๑๙.๐๐ นาฬิกา เจ้าพนักงานตำรวจติดตามพบจำเลยกับพวกเมื่อเวลา ๒๑.๐๐ นาฬิกา ตำรวจขอตรวจค้นจำเลยใช้มีดแทงตำรวจตาย คดีที่จำเลยต้องหาว่าฆ่าเจ้าพนักงานในตอนหลังนี้ จำเลยกระทำผิดแต่ผู้เดียว จึงเป็นคดีอยู่ในอำนาจศาลทหาร เหตุที่จำเลยได้ร่วมกระทำผิดกับบุคคลนอกอำนาจศาลทหาร ในคดีปล้นทรัพย์มาก่อนหาเป็นเหตุให้ศาลทหารไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนี้ไม่ เพราะความผิดฐานปล้นทรัพย์ในตอนแรกได้กระทำสำเร็จขาดตอนไปแล้ว.

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๑๔/๒๕๕๙

ศาลทหารสูงสุด

๒๔ กันยายน ๒๕๕๙

อัยการศาลทหารกรุงเทพ

โจทก์

ความอาญาระหว่าง

พลทหาร ละฮอง คามี่

จำเลย

เรื่อง ข้อคนตายโดยเจตนา

จำเลยฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลทหารกลาง ลงวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๘

คดีนี้โจทก์ฟ้องว่า จำเลยเป็นทหารกองประจำการ สังกัดกองพันที่ ๒ กรมทหารราบที่ ๑๑ รักษาพระองค์ ฯ เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๓ เวลา กลางคืน จำเลยบังอาจใช้ศาสตราวุธมีดปลายแหลมแทงจ่า นายสืบ ตำรวจฉลิต พิฉะหวัง ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานเข้าทำการจับกุมจำเลยตามหน้าที่อันชอบด้วยกฎหมาย ในข้อหาว่ากระทำความผิดฐานปล้นทรัพย์ ถูกที่บริเวณอกมีบาดเจ็บสาหัส ตามรายงานชั้นสูตรพลิกศพท้ายฟ้อง ทั้งนี้โดยจำเลยเจตนาจะฆ่าจ่า นายสืบ ตำรวจฉลิต พิฉะหวัง ให้ถึงแก่ความตาย เพราะเหตุที่เข้าจับกุมจำเลยตามหน้าที่ และจ่า นายสืบ ตำรวจฉลิต พิฉะหวัง ได้ถึงแก่ความตาย เพราะพิษบาดแผล ในคืนนั้นเอง เหตุเกิดที่ตำบลบางค้อ อำเภอบางขุนเทียน จังหวัดธนบุรี ขอให้ ลงโทษตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๕๐ (๒)

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลทหารกรุงเทพพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยได้กระทำความผิดฐานฆ่า เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่ตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๕๐ (๒) ให้ประหารชีวิตให้ตายตกไปตามกัน

จำเลยอุทธรณ์

ศาลทหารกลางพิจารณาแล้วพิพากษายืน

จำเลยฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายและข้อเท็จจริง ในปัญหาข้อกฎหมาย จำเลยฎีกาว่า ศาลทหารไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนี้ เพราะเป็นความผิด ต่อเนื่องกับคดีที่จำเลยต้องหาว่าปล้นทรัพย์ร่วมกับบุคคลนอกอำนาจศาลทหาร ซึ่ง ศาลอาญาได้พิพากษาลงโทษจำเลยแล้ว แม้จำเลยจะมีได้ยกเหตุชั้นต่อสู้ตั้งแต่ ศาลชั้นต้น จำเลยก็มีอำนาจยกขึ้นมาอ้างในชั้นศาลสูงได้ เพราะเป็นกฎหมายที่ เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยและการไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมาย ว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญา

ศาลทหารสูงสุดได้ตรวจสำนวนและประชุมปรึกษาแล้วเห็นว่า ปัญหา ข้อกฎหมายที่จำเลยยกขึ้นมาอ้างนั้นเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ถึงแม้จำเลยมิได้

ยกขึ้นต่อผู้ในศาลทหารชั้นต้น ศาลทหารสูงสุดก็ยกขึ้นพิจารณาได้ แต่ในการวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายนั้นจำเป็นจะต้องทราบข้อเท็จจริงในคดีมาก่อน ในชั้นนี้จึงจะได้วินิจฉัยปัญหาข้อเท็จจริงต่อไป

สำหรับปัญหาข้อเท็จจริงได้ความตามคำพยานโจทก์ว่า ในวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๓ เวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา หลังจากนายประจักษ์กับพวกได้ถูกผู้ร้ายประมาณ ๕-๖ คนปล้นทรัพย์สินและหลบหนีไปแล้ว นายประจักษ์ได้นำความไปแจ้งต่อสถานีตำรวจนครบาลบางขุนเทียน นายร้อยตำรวจเอกขณะสมุทรวรณิช สารวัตรจึงสั่งให้จ่านายสิบตำรวจลิขิต ถวิลหวัง พร้อมด้วยพลตำรวจไพรซ์ ระวะนาวิก พลตำรวจเพิ่มศักดิ์ บียะภาค พลตำรวจทองดี วรณพิรุณ และพลตำรวจณรงค์ วิบูลย์วัฒน์ ไปติดตามจับคนร้ายโดยมีนายประจักษ์เจ้าทรัพย์ติดตามไปด้วย ตำรวจทุกคนแต่งเครื่องแบบ เริ่มออกเดินทางจากสถานีตำรวจตามทางรถไฟสายกรุงเทพ ฯ-สมุทรสาคร มุ่งไปทางกรุงเทพ ฯ เมื่อเวลาประมาณ ๒๑.๐๐ นาฬิกา พระจันทร์ขึ้นแล้ว แสงจันทร์ส่องสว่างพอเห็นกันได้ในระยะ ๑๐ วา เมื่อพากันเดินมาใกล้สะพานรถไฟข้ามคลองบางขุนเทียน ได้เห็นชายสามคนอยู่บนสะพาน สองคนนั่ง อีกหนึ่งคนยืนเอามือไขว้หลังอยู่ จ่านายสิบตำรวจลิขิต จึงเดินเข้าไปหา เมื่อห่างกันประมาณ ๕ วา จ่านายสิบตำรวจลิขิตและพลตำรวจไพรซ์ ได้ฉายไฟฟ้าเดินทางไปยังชายสามคนนั้น จ่านายสิบตำรวจลิขิตถามว่า "คนดีหรือคนร้าย" คนที่นั่งตอบว่า "คนดี" พอจ่านายสิบตำรวจลิขิตพูดว่า "คนดีชอคน" และก้าวเข้าไปหา ชายคนที่ยืนอยู่ก็โหมตัวเข้าใช้มือที่ถือมีดอยู่แทงจ่านายสิบตำรวจลิขิตที่หน้าอก ๑ ครั้ง จ่านายสิบตำรวจลิขิตล้มลงและตกลงไปในคลอง ชายคนแทงก็หันหลังวิ่งหนีไป พลตำรวจไพรซ์และพลตำรวจเพิ่มศักดิ์ ได้ไล่ติดตามคนร้ายไปแต่จับตัวคนร้ายไม่ได้ ในการติดตามได้ใช้อาวุธปืนยิงชู้ด้วยหลายนัด จ่านายสิบตำรวจลิขิตมีบาดแผลถูกแทงที่หน้าอก มีรอยแผลผ่านปอดตกสืบบนสี่กั๊กและแผลถูกกลีบล่าง มีโลหิตเต็มช่องท้องและถึงแก่ความตายในคืนนั้นเพราะโลหิตออกมาก ส่วนชายอีก ๒ คนที่นั่งอยู่บน

สะพานถูกจับตัวในขณะที่เกิดเหตุ พร้อมด้วยกระเป๋ามรณะที่พบบ้างอย่างทีปัดันมาจากบ้านนายประจักษ์กับพวก

จำเลยนำสืบต่อผู้อ้างฐานที่อยู่ว่าในวันเวลาเกิดเหตุ จำเลยมีหน้าที่เป็นเวรเรือนจำองพื้นที่ ๒ กรมทหารราบที่ ๑๑ รักษาพระองค์ ฯ ไม่ได้ไปไหน

ตามที่คู่ความได้นำสืบมาจึงฟังได้ในเบื้องต้นว่า จำเลยสืบตำรวจลี้ลับกับพวกได้รับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชา ให้ไปตรวจจับคนร้ายปล้นทรัพย์ของนายประจักษ์กับพวก เมื่อไปพบชายสามคนที่บนสะพานรถไฟข้ามคลองบางขุนเทียนและชอคนันต์ ก็ถูกชายคนหนึ่งในสามคนนั้นซึ่งยืนอยู่ใช้อาวุธมีดแทงจำเลยสืบตำรวจลี้ลับที่หน้าอก ๑ ที จนตกน้ำไป และถึงแก่ความตายโดยพิษบาดแผลในคืนนั้น จากข้อเท็จจริงนี้จะเห็นได้ว่าจำเลยสืบตำรวจลี้ลับได้ถูกผู้ร้ายแทงถึงแก่ความตาย เพราะเหตุที่จำเลยสืบตำรวจลี้ลับจะเข้าทำการตรวจค้นตัวบุคคลผู้แทงซึ่งเป็นการกระทำตามหน้าที่อันชอบด้วยกฎหมาย ปัญหาจึงมีเพียงว่าคนร้ายที่ใช้อาวุธแทงจำเลยสืบตำรวจลี้ลับนั้นเป็นจำเลยใช่หรือไม่ ในปัญหานี้โจทก์มีพยานตำรวจไพรซ์ พลาดำรวจเพิ่มศักดิ์ พลาดำรวจทองดี เบิกความยืนยันว่าคนร้ายที่แทงจำเลยสืบตำรวจลี้ลับคือจำเลย เพราะขณะเกิดเหตุอยู่นอกจากเป็นคืนเดือนหงายพอเห็นกันได้ในระยะ ๑๐ วาแล้ว จำเลยสืบตำรวจลี้ลับ และพลาดำรวจไพรซ์ยังใช้ไฟฟ้าเดินทางชนิดสองท่อจนถึง ๒ ดวงฉายตรงไปยังจำเลยอีก ประกอบกับจำเลยแทงจำเลยสืบตำรวจลี้ลับขณะเดินเข้าไปหาจำเลย โดยมีพยานโจทก์ทุกคนเดินตามจำเลยสืบตำรวจลี้ลับเข้าไป ในขณะที่แทงจำเลยจึงอยู่ประจันหน้ากับพยานโจทก์ เห็นกันได้ชัด อนึ่งปรากฏจากคำเบิกความของพลาดำรวจไพรซ์ว่าขณะเกิดเหตุพลาดำรวจไพรซ์ก็อยู่ห่างจำเลยเพียง ๓-๕ ก้าวเท่านั้น แม้พยานอื่นๆ จะอยู่ห่างออกไปบ้างก็ไม่เกิน ๓ วาทั้งนั้น จึงเห็นว่าพยานโจทก์มีโอกาสเห็นและจำหน้าจำเลยได้ถนัดไม่ผิดตัว และโดยเฉพาะนายประจักษ์เบิกความยืนยันว่า จำเลยเป็นผู้ร้ายคนหนึ่งซึ่งเข้าไปปล้นบ้านนายประจักษ์ ทั้งพวกของจำเลยอีกสองคนซึ่งอยู่ด้วยกับจำเลยในขณะที่เกิดเหตุคดีนี้ ก็มีทรัพย์ที่ปล้นมาจากบ้านนายประจักษ์อยู่

ในความครอบครองด้วย โดยเหตุผลและหลักฐานจึงบ่งชี้ว่าจำเลยเป็นผู้ร้ายใช้ อาวุธมีดแทงจำนายสืบตำรวจลี้ขิต ถวิลหวัง ถึงแก่ความตายตามฟ้องของโจทก์ โดยปราศจากข้อระวางสงสัย ข้อนำสืบต่อสู้ของจำเลยไม่มีน้ำหนักหลักฐานและ เหตุผลพอจะหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ตั้งที่ศาลล่างได้วินิจฉัยมา

ในส่วนปัญหาข้อกฎหมายข้างต้นที่จำเลยอ้างว่า ศาลทหารไม่มีอำนาจ พิจารณาพิพากษาคดีนี้ เพราะการกระทำผิดของจำเลยตามฟ้องนี้ต่อเนื่องกับคดี ต้องหาว่าปล้นทรัพย์ร่วมกับบุคคลนอกอำนาจศาลทหาร ซึ่งศาลอาญาได้พิพากษา ลงโทษจำเลยแล้วนั้น ปรากฏตามฟ้องของโจทก์ว่าจำเลยซึ่งเป็นทหารกองประจำ การผู้เดียวเป็นผู้กระทำความผิดในคดีนี้ หาได้มีบุคคลอื่นใดร่วมกระทำผิดด้วยไม่ และ ในทางพิจารณาก็ปรากฏว่าจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดแต่ผู้เดียว คดีนี้จึงอยู่ในอำนาจ ศาลทหารที่จะพิจารณาพิพากษาได้ตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พุทธ ศักราช ๒๔๗๗ มาตรา ๓๘ เหตุที่จำเลยได้ร่วมกระทำผิดกับบุคคลนอกอำนาจศาล ทหารในคดีปล้นทรัพย์มาก่อน หาเป็นเหตุให้ศาลทหารไม่มีอำนาจที่จะพิจารณา พิจารณาพิพากษาคดีนี้ไม่ เพราะความผิดฐานปล้นทรัพย์และความผิดฐานฆ่าคนตาย เกิด ต่างกรรมต่างวาระขาดตอนกันมาแล้ว ดังปรากฏจากคำพยานในคดีนี้ว่า คดีปล้น ทรัพย์เกิดขึ้นเมื่อเวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา ส่วนความผิดฐานฆ่าคนตาย ตามฟ้องนี้เกิดขึ้นเมื่อเวลาประมาณ ๒๑.๐๐ นาฬิกา ในวันเดียวกัน

ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น จึงพิพากษายืน ให้ยกฎีกาจำเลย.

พล.อ. ส. สุทธิสารวัฒนกร	ประธานตุลาการ
พล.ต. อัมพร ศรีไชยันต์	ตุลาการ
พล.ร.ต. ประสิทธิ์ ไบเงิน ร.น.	ตุลาการพระธรรมนูญ
พล.จ. อัมพร จินตกานนท์	ตุลาการพระธรรมนูญ
พล.จ. ศุภกาญจน์ นิตสิริ	ตุลาการพระธรรมนูญ

คำพิพากษาศาลทหารสูงสุด ที่ ๑๕/๒๕๕๙

พ.ร.บ. ธรรมนูญศาลทหาร อำนาจศาลทหาร

กฎหมายลักษณะอาญา เจ้าพนักงานทุจริต

วิธีพิจารณาคriminal ความอาญา การยื่นบัญชีระบุพยาน

การยื่นบัญชีระบุพยาน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๘๘ กำหนดให้ยื่นก่อนวันสืบพยานไม่น้อยกว่าสามวัน มิใช่กำหนดให้ยื่นก่อนวันพิจารณาไม่น้อยกว่าสามวัน

จำเลยต้องทวงว่าปลอมหนังสือในหน้าที่ราชการในขณะที่จำเลยเป็นข้าราชการกลาใหม่พลเรือนตำแหน่งสังคี้อำเภอ จำเลยจึงอยู่ในอำนาจศาลทหารตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พุทธศักราช ๒๕๑๗ มาตรา ๓๕ (๕) ซึ่งใช้อยู่ในขณะนั้น แม้ภายหลังกระทำผิดแล้วจำเลยจะถูกปลดจากหน้าที่ราชการไป ก็หาเป็นเหตุให้จำเลยหลุดพ้นจากอำนาจศาลทหารไปด้วยไม่

สังคี้อำเภอแม้จะไม่ได้เป็นคณะกรรมการอำเภอ ก็เป็นเจ้าพนักงานในส่วนที่เกี่ยวกับราชการในหน้าที่สังคี้อำเภอนั้น.

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๑๕/๒๕๕๙

ศาลทหารสูงสุด

๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๙

อัยการศาลทหารกรุงเทพ

โจทก์

ความอาญาระหว่าง

ดิเบเนก กมล ปทีปกานนท์

จำเลย

เรื่อง ปลอมหนังสือ

จำเลยฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลทหารกลาง ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

คดีเรื่องนี้โจทก์ฟ้องว่า

(๑) ขณะกระทำผิดตามฟ้อง จำเลยเป็นข้าราชการกลาโหมพลเรือน สังกัดมณฑลทหารบกที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานตำแหน่งสัสดีอำเภอบางรัก มีหน้าที่ ทำหนังสือราชการจดทะเบียนบัญชีและงานธุรการ ในหน้าที่ของหน่วยสัสดีอำเภอ บางรัก อันเป็นหน้าที่จะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามข้อบังคับทหารที่ $\frac{๑๒/๑๓๕๐๐}{๒๔๘๒}$ ว่า ด้วยหน้าที่สัสดี และพระราชบัญญัติรับราชการทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๘ เมื่อ ระหว่างวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๔๘๔ ถึงวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๔๘๕ เวลาใดไม่ ปรากฏ จำเลยมีเจตนาช่วยเหลือนายสุชา เตชะวนิช เพื่อให้ไม่ต้องไปรับการ ตรวจคัดเลือกเพื่อเข้ารับราชการทหาร ในท้องที่อำเภอบางรัก จำเลยได้บังอาจ จัดทำหนังสือของคณะกรรมการอำเภอเมืองนครราชสีมา ถึงคณะกรรมการอำเภอ บางรักแจ้งเรื่องนายสุชา เตชะวนิช ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอบางรักว่าได้ย้ายไป อยู่อำเภอเมืองนครราชสีมาปลอมขึ้นทั้งฉบับ และจำเลยได้ลงลายมือชื่อปลอมใน หนังสือฉบับนั้นว่า "ร.ต.อ. ประธาน โชติวรรณ" โดยตั้งใจจะให้หนังสือ ราชการที่แท้จริง การกระทำของจำเลยดังกล่าวสามารถอาจเกิดความเสียหาย แก่นายร้อยตำรวจเอกประธาน โชติวรรณ นายอำเภอเมืองนครราชสีมา และ กองทัพบก กระทรวงกลาโหม

(๒) เมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๔๘๕ เวลากลางวันจำเลยได้นำเอาหนังสือ ปลอมดังกล่าวตามฟ้องข้อ ๑ อันจำเลยรู้อยู่แล้วว่าเป็นหนังสือปลอมทั้งฉบับมาใช้ เป็นหนังสือราชการที่แท้จริงแสดงต่อนายสุนัย ราชภัณฑารักษ์ นายอำเภอบางรัก และต่อมาเมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๔๘๕ เวลาใดไม่ปรากฏ จำเลยได้ทำหนังสือราชการขึ้นสองฉบับ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๔๘๕ ฉบับหนึ่ง มีใจความว่า นายอำเภอ บางรักตอบนายอำเภอเมืองนครราชสีมาว่า จำหน่ายบัญชีนายสุชา เตชะวนิช แล้ว และจำเลยได้จัดเลขที่ลงในร่างหนังสือฉบับนั้นว่า ที่ "๕๕๒/๒๔๘๕" และอีก ฉบับหนึ่งมีใจความว่า นายอำเภอบางรักแจ้งเรื่องนายสุชา ย้ายภูมิลำเนาไปให้ผู้ ว่าราชการจังหวัดพระนครทราบ และจำเลยได้จัดเลขที่ลงในร่างหนังสือฉบับหลัง

ว่า “ที่ ๘๓๕/๒๕๘๕” ซึ่งความจริงหนังสือของอำเภอบางรักที่ ๕๕๒/๒๕๘๕ และที่ ๘๓๕/๒๕๘๕ เป็นเรื่องอื่น จำเลยรู้อยู่แล้วว่ามีได้มีเนื้อความตรงกับหนังสือสองฉบับที่จำเลยทำขึ้น แต่จำเลยก็ยังจงใจจดเลขทั้งสองดังกล่าวแล้วลงในหนังสือทั้งสองฉบับที่จำเลยทำขึ้นด้วยลักษณะอันเป็นเท็จ ครั้นแล้วเมื่อวันเวลาใดไม่ปรากฏชัด ในระหว่างเดือนมีนาคม ๒๕๘๕ นั้นเอง จำเลยได้นำเอาเนื้อความซึ่งจำเลยรู้อยู่แล้วว่าเป็นความเท็จมาจงใจจดลงในลักษณะอันเป็นเท็จในบัญชีเรียกคนเข้ากองประจำการในลำดับของนายสุชาอีกว่า “ย้ายภูมิลำเนาไปจังหวัดนครราชสีมา”

การที่จำเลยใช้อุบายกระทำการดังกล่าวแล้ว เพราะจำเลยมีเจตนาหลอกลวง นายสุนัย ราชภักษ์ ทารักษ์ นายอำเภอบางรักและเจ้าหน้าที่อื่นๆ ให้หลงเชื่อ ว่านายสุชา ได้ย้ายภูมิลำเนาไปอยู่จังหวัดนครราชสีมาแล้ว ไม่ต้องมารับการตรวจคัดเลือกเพื่อเข้ารับราชการทหาร ณ อำเภอบางรักเมื่อถึงกำหนดตามหมายเรียก อันเป็นการบ่อนกัมมิให้นายสุชา ต้องเข้ารับการคัดเลือกเพื่อเข้ารับราชการทหารตามกฎหมาย และนายสุชาก็มีได้เข้ารับราชการทหารเป็นผลสำเร็จสมดังเจตนาของจำเลยในคราวนั้น เป็นการทำให้กองทัพบก กระทรวงกลาโหมได้รับความเสียหาย

เหตุตามฟ้องข้อ ๑-๒ เกิดที่ตำบลบางรัก อำเภอบางรัก จังหวัดพระนครศรีอยุธยาให้ลงโทษตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๗๑, ๑๕๖, ๒๒๒, ๒๒๔, ๒๒๗ และ ๒๓๐ จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลทหารกรุงเทพพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดฐานปลอมหนังสือ ใช้หนังสือปลอม เป็นเจ้าพนักงานจับบัญชีเท็จและบ่อนกัมมิให้ปฏิบัติการไปตามหน้าที่ ตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๑๕๖, ๒๒๒, ๒๒๔, ๒๒๗ และ ๒๓๐ ให้ลงโทษตามมาตรา ๒๓๐ อันเป็นบทหนัก โดยให้จำคุกจำเลย ๒ ปี นับตั้งแต่วันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๘๖ ถึงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๘๗ ตอนหนึ่ง แล้วนับตั้งแต่วันที่ฟังคำพิพากษาเป็นต้นไป

จำเลยอุทธรณ์

ศาลทหารกลางพิจารณาแล้วพิพากษายืน

จำเลยฎีกาทั้งในปัญหาข้อกฎหมายและข้อเท็จจริง

ศาลทหารสูงสุดได้ฟังคำแถลงการณ์ของจำเลย ตรวจจำนวนและประชุมปรึกษาแล้ว เห็นควรวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายและข้อเท็จจริงตามลำดับกัน คือ

ปัญหาข้อกฎหมาย ข้อแรกที่จำเลยยกขึ้นต่อสู้คือ โจทก์ไม่ยื่นบัญชีระบุพยานก่อนวันพิจารณา ๓ วัน เป็นการไม่ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๘ ขอให้พิพากษายกฟ้อง ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๘ บัญญัติไว้เกี่ยวกับการยื่นบัญชีระบุพยานว่า ให้ยื่นบัญชีระบุพยานต่อศาลก่อนวันสืบพยานไม่น้อยกว่าสามวัน ไม่ใช่กำหนดให้ยื่นบัญชีระบุพยานต่อศาลก่อนพิจารณาไม่น้อยกว่าสามวัน ดังที่จำเลยอ้างมา เมื่อข้อเท็จจริงในคดีปรากฏว่า ศาลทหารกรุงเทพเริ่มสืบพยานโจทก์ในวันที่ ๖ กันยายน ๒๔๙๗ และโจทก์ได้ยื่นบัญชีระบุพยานไว้ตั้งแต่วันที่ ๔ มกราคม ๒๔๙๗ แล้ว การยื่นบัญชีระบุพยานของโจทก์จึงไม่เป็นการปฏิบัติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ปัญหาที่จำเลยยกขึ้นต่อสู้ว่า ขณะถูกฟ้องจำเลยไม่เป็นข้าราชการกลาโหมพลเรือนเพราะจำเลยถูกปลดออกจากราชการโดยไม่มีบำเหน็จบำนาญแล้ว จำเลยจึงไม่อยู่ในอำนาจของศาลทหารนั้น ในเรื่องนี้ตามข้อเท็จจริงปรากฏว่า ในระหว่างเวลาที่จำเลยต้องหาว่า กระทำผิดในคดีนั้นนั้น จำเลยยังคงเป็นข้าราชการกลาโหมพลเรือนตำแหน่งสวัสดิ์อำเภอบุ และต้องหาว่ากระทำความผิดในหน้าที่ราชการ จำเลยจึงตกอยู่ในอำนาจศาลทหาร ตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๗ มาตรา ๓๙ (๕) ซึ่งใช้อยู่ในขณะนั้น การที่จำเลยพ้นจากหน้าที่และสังกัดไปภายหลังที่ได้กระทำความผิดสำเร็จแล้ว หากเป็นเหตุให้จำเลยต้องหลุดพ้นจากอำนาจศาลทหารไปด้วยไม่

ส่วนปัญหาที่จำเลยต่อสู้ว่า จำเลยเป็นสวัสดิ์อำเภอบุ จำเลยมิได้เป็นคณะกรรมการอำเภอบุ จำเลยจึงไม่ใช่เจ้าพนักงานตามกฎหมายนั้น เห็นว่าการเป็นเจ้า

พนักงานนั้นมิใช่ว่าจะเป็นที่เฉพาะคณะกรรมการอำเภอเท่านั้น เมื่อจำเลยเป็นข้าราชการมีหน้าที่และมีตำแหน่งเป็นสัสดีอำเภอ การปฏิบัติหน้าที่สัสดีอำเภอของจำเลยตามกฎหมายและคำสั่งโดยชอบของผู้มีอำนาจสั่งตามกฎหมาย จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเป็นเจ้าของพนักงานฝ่ายสัสดี สัสดีอำเภอย่อมเป็นเจ้าของพนักงานในเมื่อปฏิบัติหน้าที่ของสัสดีอำเภอ

ปัญหาข้อกฎหมายของจำเลยจึงตกไปทั้งสามประการ

ในส่วนที่เกี่ยวกับปัญหาข้อเท็จจริง คงได้ความตามคำพยานใจทักว่า จำเลยเป็นสัสดีอำเภอบางรัก มีหน้าที่จัดทำหนังสือราชการ จดทะเบียนบัญชีและปฏิบัติงานธุรการในหน้าที่สัสดีอำเภอ เหตุที่ทำให้เกิดคดีขึ้น เนื่องจากมีผู้ส่งบัตรสนเท่ห์ถึงผู้บัญชาการทหารบกว่า นายสุชา เตชะวนิช ถูกคัดเลือกเข้ารับราชการทหารที่อำเภอบางรัก แต่ไม่ต้องเป็นทหารโดยเสียเงินให้แก่คณะกรรมการตรวจคัดเลือกไปสามพันบาท เมื่อได้ส่งเรื่องให้กระทรวงมหาดไทย กระทรวงมหาดไทยได้ส่งสอบสวนปรากฏว่า เดิมนายสุชามีภูมิลำเนาอยู่ในเขตอำเภอบางรัก แต่ตามหลักฐานแสดงว่าได้ย้ายภูมิลำเนาไปอยู่อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมาแล้ว จึงมิได้ถูกคัดเลือกที่อำเภอบางรัก เมื่อทราบดังนั้นผู้บัญชาการทหารบกจึงส่งให้ผู้บัญชาการกองพลที่ ๓ ดำเนินการสอบสวน ผู้บัญชาการกองพลที่ ๓ ได้ตั้งกรรมการขึ้นสอบสวน ปรากฏว่าไม่มีหลักฐานทางอำเภอเมือง นครราชสีมาแสดงว่านายสุชาได้ย้ายเข้าไปอยู่ในอำเภอเมืองนครราชสีมาและนายสุชาก็ไม่เคยได้ไปรับการตรวจคัดเลือกเข้ากองประจำการที่จังหวัดนครราชสีมา ส่วนในด้านจังหวัดพระนครและอำเภอบางรักซึ่งเป็นอำเภอภูมิลำเนาเดิมของนายสุชา ปรากฏว่ามีหนังสือที่ ๑๑๖๗๓/๒๕๕๕ ลง ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ของอำเภอเมืองนครราชสีมาถึงคณะกรรมการอำเภอบางรัก (เอกสารหมายเลข ๒) แจ้งว่านายสุชาได้ย้ายเข้าไปอยู่บ้านเลขที่ ๕๕ ถนนในเมือง ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา ทางอำเภอเมืองนครราชสีมาได้รับลงบัญชีของอำเภอไว้ และออกหมายเรียกให้รับไว้เป็นหลักฐานตามระเบียบแล้ว จึงขอสอบสวนหักโงน ในหนังสือฉบับนี้ลงชื่อไว้ว่า “ร.ต.อ.

ประธาน โชติธรรม คณะกรรมการอำเภอเมืองนครราชสีมา แต่ตามทะเบียนหนังสือของอำเภอบางรักลงเลขที่เอกสารหมาย จ. ๒ นั้นไว้ว่า ที่ ๖๗๓/๒๕๕๕ ตัวเลข ๑๑ ที่เติมไว้ข้างหน้า ๖๗๓ ในเอกสารหมาย จ. ๒ เป็นตัวเขียนด้วยหมึก นอกนั้นเป็นตัวพิมพ์ทั้งฉบับ นอกจากนี้มีร่างหนังสือที่ ๕๕๒/๒๕๕๕ ลง ๓ มีนาคม ๒๕๕๕ (เอกสารหมาย จ. ๖) จากนายอำเภอบางรัก โดยนายศูนย์ ราชภัณฑารักษ์ ลงชื่อถึงนายอำเภอเมืองนครราชสีมา ตอบหนังสืออำเภอเมืองนครราชสีมา ที่ ๖๗๓/๒๕๕๕ ลง ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ เรื่องขอหักโอนนายสุชาว่าได้ตรวจตอบถูกต้องตรงกันและได้จำหน่ายบัญชีและแจ้งจังหวัดตามระเบียบแล้ว และมีคู่มือร่างหนังสือที่ ๘๓๕/๒๕๕๕ ลง ๓ มีนาคม ๒๕๕๕ ของนายอำเภอบางรัก โดยนายศูนย์ ราชภัณฑารักษ์ ลงชื่อ ถึงผู้ว่าราชการจังหวัดพระนคร (เอกสารหมาย จ. ๒๐) แจ้งให้ทราบว่าได้ย้ายภูมิลำเนานายสุชาจากอำเภอบางรักไปอยู่อำเภอเมืองนครราชสีมา ตั้งแต่วันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ซึ่งปรากฏการรับตามบัญชีกลางของสถิติจังหวัดพระนคร (เอกสารหมาย จ. ๑๔) ว่ารับไว้เมื่อ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๕ และมีหมายเหตุไว้โดยร้อยเอกเปรม ปรุณานุกุล สถิติจังหวัดพระนครว่า “ยังค้นหาเรื่องไม่พบ” นอกจากนี้ยังปรากฏตามบัญชีทหารกองเกินแบบ ส.ต. ๑๖ (เอกสารหมาย จ. ๑๕) ของสถิติจังหวัดพระนครในช่องหมายเหตุตรงรายชื่อ นายสุชาว่าย้ายภูมิลำเนาไปอยู่จังหวัดนครราชสีมา ตามเรื่องฉบับที่ ๘๔๓/๕๕ และเนื่องจากสถิติจังหวัดพระนครค้นหาเรื่องการโอนภูมิลำเนาของนายสุชาไม่พบ จึงปรากฏบันทึกในเอกสารหมาย จ. ๑๔ ข้างต้น สถิติจังหวัดพระนครจึงได้มีหนังสือที่ ๑๐๓๐/๕๕ ลง ๒๘ เมษายน ๒๕๕๕ (เอกสารหมาย จ. ๒๒) สอบถามไปยังนายอำเภอเมืองนครราชสีมาเกี่ยวกับการย้ายและการตรวจเด็กกนายสุชา และได้รับตอบมาตามหนังสือที่ ๑๔๑๓/๕๕ ลง ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๕ (เอกสารหมาย จ. ๒๓) ว่า ไม่พบชื่อนายสุชา เฑชะวนิช ย้ายภูมิลำเนาไปอยู่ในบ้านเลขที่ ๕๕ ถนนในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา และไม่ปรากฏผลการตรวจคัดเด็กกนายสุชา เฑชะวนิช ในบัญชีเรียกคนเข้ากองประจำการแต่อย่างใด นอกจากนี้ยังปรากฏ

ว่า เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๕ ก่อนวันกำหนดคัดเลือก ๑ วัน จำเลยได้ไปหาจำเลยเอกเล็ก สัสดีอำเภอเมืองนครราชสีมา ที่จังหวัดนครราชสีมา ขอร้องให้รับแจ้งย้ายนายสุชา และขอให้หาคนเข้ารับการตรวจคัดเลือกแทนนายสุชา ถ้าช่วยได้จะให้เงินสามพันบาท แต่สัสดีอำเภอเมืองนครราชสีมาปฏิเสธ จำเลยได้มอบนามบัตรของจำเลยให้ไว้ ๑ แผ่นในคราวนี้ด้วย ปราบกฎหมาย เอกสารหมาย จ. ๘

จำเลยนำสืบปฏิเสธว่า ไม่ได้ปลอมเอกสารหมาย จ. ๒ จำเลยพบเอกสารฉบับนี้วางไว้ที่โต๊ะจำเลยโดยถูกขโมยไปแล้ว จึงบันทึกให้นายอำเภอส่งตรวจสอบสวนมะโนครวั ได้รับตอบมาว่านายสุชาได้ย้ายจริง นายอำเภอส่งให้ตอบหนังสือและจำหน่ายบัญชี จำเลยจึงได้จำหน่ายบัญชีเรียกเกณฑ์และวางหนังสือถึงอำเภอเมืองนครราชสีมาตามเอกสารหมาย จ. ๑๖ หมายถึง จ. ๖ และทำหนังสือรายงานผู้ว่าราชการจังหวัดพระนครตามเอกสารหมาย จ. ๒๐ ก่อนมีการตรวจคัดเลือกได้สอบบัญชีเรียกคนเข้ากองประจำการของจังหวัดและของอำเภอบางรักก็ตรงกัน ในวันตรวจเลือกไม่มีการเรียกชื่อนายสุชา เพราะจำหน่ายไปอยู่ทางอำเภอเมืองนครราชสีมา จำเลยได้เคยไปติดตามหานายสุชาว่ามีตัวอยู่ที่ไหนโดยติดตามไปที่จังหวัดนครราชสีมา ไปพบสัสดีอำเภอเมืองนครราชสีมาได้ทราบว่าไม่มีตัวอยู่ที่จังหวัดนครราชสีมา จำเลยได้ให้นามบัตรของจำเลยแก่สัสดีอำเภอเมืองนครราชสีมา การตรวจคัดเลือกทหารเป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการอำเภอ จำเลยอยู่ในฐานะเป็นเสมียนของอำเภอเพราะหน่วยสัสดีอำเภอไม่ใช่หน่วยราชการทหาร บัญชีส่งเอกสารหมาย จ. ๑๓ อันฉบับที่ ๖๒๒ นั้น จำเลยเป็นผู้เขียนเอง เดิมเขียนถึงคณะกรรมการอำเภอเมืองนครราชสีมา แล้วไม่ทราบว่าใครมาฆ่าก็เป็นคณะกรรมการหนองคาย

จากข้อเท็จจริงที่โจทก์และจำเลยนำสืบมา คงรับฟังได้ว่า ใน พ.ศ. ๒๕๕๕ นายสุชา เศรษฐนิช ไม่ได้รับการตรวจคัดเลือกเข้ากองประจำการที่อำเภอบางรักหรือที่อำเภอเมืองนครราชสีมา เนื่องจากมีเอกสารต่างๆ ที่โจทก์นำสืบมาแสดงว่านายสุชา เศรษฐนิช ได้ย้ายภูมิลำเนาไปอยู่ในเขตอำเภอเมืองนครราชสีมาแล้ว แต่ในขณะที่เดียวกันทางอำเภอเมืองนครราชสีมาไม่มีหลักฐานแสดงว่า นายสุชา ได้

ย้ายภูมิลำเนาเข้าไปอยู่ เอกสารฉบับแรกที่เป็นต้นเหตุแห่งคดีคือ หนังสือที่ ๑๑๖๗๓/๒๔๘๔ หรือ ๑๗๓/๒๔๘๔ ลง ๓๐ พฤศจิกายน ๒๔๘๔ จาก ร.ต.อ. ประธาน โชติวรรณ นายอำเภอเมืองนครราชสีมา ถึงคณะกรรมการอำเภอบางรัก (เอกสาร หมายเลข ๑. ๒) ซึ่งแจ้งว่า นายสุชา เตชะวนิช ได้ย้ายภูมิลำเนาจากท้องที่อำเภอ บางรักไปอยู่ในท้องที่อำเภอเมืองนครราชสีมาแล้ว ซึ่งโจทก์นำสืบได้ว่า หนังสือฉบับ นี้เป็นหนังสือปลอม เพราะ ร.ต.อ. ประธาน โชติวรรณ ปฏิเสธว่าไม่ใช่ลายมือชื่อ ของตน และไม่เคยมียังหนังสือฉบับนี้มา หนังสือฉบับนี้ก็ไม่ใช้กระตาดตราครุฑ แต่ใช้กระตาดแบบพิมพ์ใบต่อบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งแบบ ร. ๑๐ ซึ่งไม่มีใช้ ในหน้าที่สัสดี อำเภอเมืองนครราชสีมา หนังสือแนกสัสดีอำเภอเมืองนครราช- สีมาใช้เขียนแต่เอกสารหมายเลข ๑. ๒ นี้ใช้พิมพ์ดีด ไม่เคยได้รับแจ้งการย้ายภูมิลำเนา ขอ นายสุชา และได้สอบทางเทศบาลเมืองนครราชสีมาก็ไม่ปรากฏว่านายสุช้าย้ายมา อยู่ในบ้านที่ปรากฏในเอกสารหมายเลข ๑. ๒ ทั้งเลขที่ของหนังสือของอำเภอเมืองนคร ราชสีมาตลอดปี ๒๔๘๔ ก็มีเพียงที่ ๗๒๐๘ เท่านั้น เมื่อเอกสารหมายเลข ๑. ๒ นี้เอง เป็นต้นเหตุให้เกิดเอกสารหมายเลข ๑. ๖, ๑. ๑๖, ๑. ๒๐ และอื่นๆ ขึ้น จึงสมควรจักได้ พิจารณาเสียก่อนว่าใครเป็นผู้ปลอมเอกสารหมายเลข ๑. ๒ ขึ้น เอกสารหมายเลข ๑. ๒ นี้จำ เรายให้การว่า จำเลยได้เห็นวางอยู่บนโต๊ะทำงานจึงได้นำเสนอนายอำเภอ นายอำเภอ ส่งสอบทะเบียนสำมะโนครัว เมื่อสอบสำมะโนครัวปรากฏว่านายสุชาได้ย้ายไปจาก ท้องที่อำเภอบางรักจริงแล้ว นายอำเภอจึงสั่งให้จำเลยร่างหนังสือถึง นายอำเภอ เมืองนครราชสีมา(เอกสารหมายเลข ๑. ๖) และถึงผู้ว่าราชการจังหวัดพระนคร (เอกสาร หมายเลข ๑. ๒๐) ตามระเบียบแสดงให้เห็นในเบื้องต้นว่า จำเลยได้เกี่ยวข้องกับเอกสาร หมายเลข ๑. ๒ นี้ตามหน้าที่ของจำเลยตลอดมา สำหรับปัญหาที่ว่าใครปลอมเอกสาร หมายเลข ๑. ๒ นั้น โจทก์ไม่มีประจักษ์พยานยืนยันว่าจำเลยเป็นผู้ปลอมแต่โจทก์นำสืบได้ ว่าเอกสารหมายเลข ๑. ๒ นี้ไม่ได้ส่งมาจากอำเภอเมืองนครราชสีมา ได้จัดพิมพ์ขึ้นจาก เครื่องพิมพ์ของอำเภอบางรักเอง และมีนายร้อยตำรวจเอกเล็ก จันทร์ปรวนนิก แห่ง

กองวิทยาการกรมตำรวจ ซึ่งเป็นผู้กระทำการตรวจสอบลายมือชื่อคำว่า “ร.ต.อ. ประธาน โชติวรณ” ในเอกสารหมายเลข ๑.๒ ประกอบกับลายมือของจำเลย เบิกความรับรองประกอบเอกสารหมายเลข ๑.๒๕ ว่า ลายเซ็นว่า “ร.ต.อ. ประธาน โชติวรณ” บนเอกสารหมายเลข ๑.๒ นั้น มีลักษณะการเขียนและรูปร่างลักษณะอย่างเดียวกันกับลายมือของจำเลย เชื่อได้ว่าเป็นลายมือของบุคคลคนเดียวกัน นอกจากนี้ยังปรากฏหลักฐานอย่างอื่นในกรณีนี้ประกอบเป็นการส่อพิรุธในการปฏิบัติหน้าที่สัตย์ของจำเลยอีกหลายประการ กล่าวคือ เอกสารหมายเลข ๑.๒ นี้ลงรับไว้ในสมุดรับส่งหนังสือ (เอกสารหมายเลข ๑.๑๒) เป็นหนังสือเลขที่ ๖๗๓/๒๕๕๕ แต่ถูกเปลี่ยนแก้เป็นที่ ๑๑๖๗๓/๒๕๕๕ และเมื่อจำเลยร่างเอกสารที่ ๑.๖ และ ๑.๒๐ ให้นายอำเภอบางรักลุงชื่อ ถึงนายอำเภอเมืองนครราชสีมาและรายงานผู้ว่าราชการจังหวัดพระนคร จำเลยกลับอ้างตอบหนังสือที่ ๖๗๓/๒๕๕๕ หรือที่ ๑๑๖๗๓/๒๕๕๕ นี้เป็นที่ ๑๖๗๓/๒๕๕๕ ทั้งไม่ปรากฏว่าต้นฉบับเอกสารหมายเลข ๑.๖ ได้ถึงมือนายอำเภอเมืองนครราชสีมา และต้นฉบับเอกสารหมายเลข ๑.๒๐ ก็ไม่ปรากฏว่าได้ผ่านบัญชีกลางของจังหวัดพระนครตามระเบียบแต่ไปปรากฏอยู่ในบัญชีรับของหน่วยสัตย์จังหวัดพระนคร โดยตรง แต่สัตย์จังหวัดพระนครเองก็ไม่เคยได้พบเอกสารหมายเลข ๑.๒๐ นี้ ไม่ทราบว่าหายไปไหน ดูเป็นเคล็ดน้อยอยู่นอกจากนี้เอกสารหมายเลข ๑.๖ ซึ่งจำเลยลงเลขที่และวันที่ของหนังสือว่า ที่ ๕๕๒/๒๕๕๕ ลง ๓ มีนาคม ๒๕๕๕ ก็ไม่ปรากฏว่ามีรายการหนังสือฉบับนี้ลงไว้ในสมุดส่งหนังสือของอำเภอบางรัก (เอกสารหมายเลข ๑.๑๓) และเมื่อดูเลขที่หนังสือที่ ๕๕๒/๒๕๕๕ ในเอกสารหมายเลข ๑.๑๓ ก็ปรากฏว่าเป็นหนังสือเรื่องอื่น ลง ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ถึงคณะกรรมการจังหวัดหนองคาย (เอกสารหมายเลข ๑.๑๕) ส่วนเลขที่ของเอกสารหมายเลข ๑.๒๐ ก็ไม่ปรากฏว่ามีรายการลงไว้ในสมุดส่งหนังสือของอำเภอบางรักเช่นเดียวกัน และหนังสือเลขที่นี้ในบัญชีส่ง (เอกสารหมายเลข ๑.๑๓) ก็ปรากฏว่าเป็นหนังสือเรื่องอื่นลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๕ ถึงนายเจ้าเซ็น ตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏนี้แสดงให้เห็นได้อย่างชัดแจ้งว่าการที่จำเลยพยายามบิดเบือนความจริงในการลงเลขที่และวันที่

ของเอกสารหมายเลข ๖ และ ๗. ๒๐ โดยอาศัยเลขที่ของหนังสือเรื่องอื่น ๆ ในบัญชี
ก็เพื่อพรางมิให้ผู้สนใจสงสัยหรือรู้ว่าตนกำลังกระทำการอันมิชอบด้วยหน้าที่ โดยมี
เจตนาจะช่วยนายสุชา เตชะวนิช ให้พ้นจากกรวยถูกเกณฑ์เข้ารับราชการทหาร
และตามเหตุผลและพฤติการณ์แสดงว่าจำเลยมิได้ตั้งต้นฉบับเอกสารหมายเลข ๖
ไปยังนายอำเภอเมืองนครราชสีมาหลังจากนายอำเภอบางรักได้ลงชื่อแล้ว นอกจาก
จากข้อพิรุธต่างๆ ซึ่งนำสืบมาแล้ว ยังปรากฏจากพยานหลักฐานของโจทก์
อีกว่า เมื่อก่อนวันถึงกำหนดคัดเลือกคนเข้ากองประจำการที่อำเภอเมืองนคร
ราชสีมา ๑ วัน คือในวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๔๘๕ จำเลยก็ได้ไปขอร้องจำตีบเอกเล็ก
ตีต้ออำเภอเมืองนครราชสีมา ขอให้ช่วยเหลือนายสุชาให้นายสุชา เตชะวนิช
และหาคนเข้ารับการคัดเลือกแทนตัวนายสุชา ที่อำเภอเมืองนครราชสีมา ซึ่งจำเลย
เองก็รับว่าได้ไปหาจำตีบเอกเล็กจริง แต่แก้ว่าไปเพื่อสอบถามหาตัวนายสุชา ว่า
ย้ายภูมิลำเนามาอยู่ในอำเภอเมืองนครราชสีมาจริงหรือไม่ แต่ข้อแก้ตัวของจำเลย
นี้ไม่มีเหตุผลจะรับฟังได้เลย เพราะจำเลยเบิกความว่าก่อนไปตามนายสุชาที่จังหวัด
นครราชสีมา นั้น จำเลยได้ไปสืบหานายสุชาจากนายวิชัยบิดานายสุชาก่อน เมื่อ
นายวิชัยไม่ทราบว่านายสุชาไปอยู่ที่ไหน จำเลยจึงไปขอคนสำมะโนครัวจากนาย
ทะเบียนท้องถิ่นตุงจิงรู ซึ่งไม่สมเหตุผลเพราะเอกสารหมายเลข ๖ ๗. ๖ ๗. ๑๖ ๗. ๒๐
เป็นต้น ซึ่งอยู่ในหน้าที่ของจำเลยแสดงอยู่ชัดแล้วว่านายสุช้าย้ายไปอยู่ที่ไหน จึง
ไม่จำเป็นต้องไปตามนายวิชัยหรือตุงจิงรู และหากจะฟังว่าจำเลยได้
ไปตามนายวิชัยและไปขอตุงจิงรูจริง โดยเหตุผลก็ย่อมแสดงให้เห็นได้ชัด
ว่า บรรดาเอกสารต่างๆ ดังกล่าวมานั้น จำเลยรู้อยู่แก่ใจแล้วว่าเป็นเท็จเพราะไม่
เคยติดต่อในเรื่องการย้ายภูมิลำเนาของนายสุชากับตีต้ออำเภอเมืองนครราชสีมา
มาก่อนเลย และเพื่อให้มีทางช่วยเหลือนายสุชาได้สมบูรณ์โดยอาศัยหลักฐานปลอม
ที่จำเลยมีอยู่ จำเลยจึงได้ไปหาจำตีบเอกเล็ก ตีต้ออำเภอเมืองนครราชสีมาให้
ช่วยเหลือนในการย้ายภูมิลำเนา และหาคนเข้ารับการคัดเลือกแทนนายสุชา เพื่อเป็น

การสวมรอยตามหลักฐานที่จำเลยได้สร้างขึ้นไว้ล่วงหน้า อนึ่งตามที่จำเลยให้การว่าจำเลยไม่รู้จักนายสุชามาก่อน และมีได้มีส่วนได้เสียอะไรกับนายสุชานั้น หากฟังเป็นจริงตามนี้แล้ว ก็หาเหตุผลไม่ได้ว่าจำเลยจะวิ่งเต้นช่วยเหลือนายสุชาเป็นพิเศษเพื่อประโยชน์อันใด เมื่อนำพยานประพุดิเหตุแวดล้อมกรณีและเหตุผลตั้งได้พิจารณามาแล้ว มาประกอบกับคำเบิกความของนายร้อยตำรวจเอกเล็ก จันทรปรรณิก วิจิตรชดพยาน จึงฟังได้ว่าคนที่ลงชื่อในเอกสารปลอมหมาย จ. ๒ นั้น หากใครอื่นไม่คือจำเลยซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับบรรดาเอกสารต่าง ๆ ในหน้าที่สัสดีอำเภอบางรักตั้งได้กล่าวไว้ตอนต้นนั่นเอง การที่จำเลยทำเอกสารหมาย จ. ๒ ปลอมขึ้นแล้วได้นำเสนอนายอำเภอบางรักเพื่อดำเนินการต่อไป เช่นนี้ย่อมเห็นได้ชัดว่าอยู่ในลักษณะอันสามารถอาจเกิดความเสียหายแก่นายร้อยตำรวจเอกประธาน โชติวรณ นายอำเภอเมืองนครราชสีมา นายสุนัย ราชภัณฑารักษ์ นายอำเภอบางรักและกองทัพบกได้แล้ว

นอกจากการปลอมเอกสารดังกล่าวแล้ว ยังปรากฏต่อไปตามหลักฐานของโจทก์ว่าจำเลยได้อาศัยเอกสารหมาย จ. ๒, จ. ๖ และ จ. ๒๐ ข้างต้น ทำการหมายเหตุปลอมไว้ในบัญชีเรียกคนเข้ากองประจำการ ตามเอกสารหมาย จ. ๑๖ ความว่า นายสุชา เศรษฐนิช ย้ายภูมิลำเนาไปจังหวัดนครราชสีมา เป็นเหตุให้นายสุชา เศรษฐนิชไม่ต้องมารับการตรวจคัดเลือกในปีนั้นด้วย สำหรับเอกสารหมาย จ. ๖ และ จ. ๒๐ ซึ่งจำเลยเป็นผู้สร้างขึ้นแล้วให้นายสุนัย ราชภัณฑารักษ์ ลงชื่อนั้น แม้จะปรากฏว่าข้อความที่จำเลยสร้างขึ้นให้ลงชื่อเป็นเท็จก็ตาม หนังสือเหล่านี้ก็ยังเป็นหนังสืออันแท้จริงของนายสุนัย ราชภัณฑารักษ์ จำเลยหามีความผิดฐานปลอมหนังสือเหล่านี้ไม่

อาศัยเหตุผลตั้งได้วินิจฉัยมา เห็นว่าพยานโจทก์มีน้ำหนักหลักฐานรับฟังได้ว่า จำเลยได้กระทำความผิดฐานปลอมหนังสือในหน้าที่ของจำเลย และใช้หนังสือปลอมเพื่อช่วยเหลือนายสุชา เศรษฐนิช มิให้ต้องเข้ารับราชการทหารตามกฎหมายจริง พยานหลักฐานของจำเลยไม่สามารถหักล้างคำพยานโจทก์ได้

จึงพิพากษายืน ให้ยกฎีกาจำเลย.

พล.อ. ส. สุทธิสารวรรณกร

พล. ต. อัมพร ศรีไชยยันต์

พล.ร.ต. ประสิทธิ์ ไบเงิน ร.น.

พล. จ. อัมพร จินตกานนท์

พล. จ. ศุภกาญจน์ นิตติศิริ

ประธานตุลาการ

ตุลาการ

ตุลาการพระธรรมมัญญู

ตุลาการพระธรรมมัญญู

ตุลาการพระธรรมมัญญู

คำสั่งศาลทหารสูงสุด ที่ ๑/๒๔๙๙

พ.ร.บ. ชรรมนูญศาลทหาร อายุความฎีกา การนับ

การนับอายุความฎีกา ต้องนับวันเริ่มต้นเป็นหนึ่ง ในวันรุ่งขึ้นจากวันอ่านคำพิพากษา.

คำสั่งที่ ๑/๒๔๙๙

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลทหารสูงสุด

๑๗ พฤษภาคม ๒๔๙๙

อัยการศาลมณฑลทหารบกที่ ๓

โจทก์

ความอาญาระหว่าง

สิบเอก จันทร์ ตริกันันท์ ที่ ๑

สิบตรี แก้ว สุนทรกุล ที่ ๒

สิบตรี บุญหลาย เพ็ชรประไพ ที่ ๓ จำเลย

สิบตรี เป็ลลิ่ง พัฒนกุล ที่ ๔

ร้อยตรี เกษม หวังชนะ ที่ ๕

จำเลยที่ ๒, ๓, ๕ อุตธรณ์คำสั่งของศาลมณฑลทหารบกที่ ๓ ความว่า ศาลมณฑลทหารบกที่ ๓ ได้อ่านคำพิพากษาศาลทหารกลางให้จำเลยฟัง เมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๔๙๘ และจำเลยได้ยื่นฎีกาต่อศาลมณฑลทหารบกที่ ๓ เมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๔๙๘ ศาลมณฑลทหารบกที่ ๓ สั่งว่า ฎีกาของจำเลยขาดอายุความตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. ๒๔๙๘ มาตรา ๖๑ จึงไม่รับฎีกาของจำเลย แต่จำเลยผู้ร้องเห็นว่าฎีกาของจำเลยยังไม่ขาดอายุความ ขอให้ศาลทหารสูงสุดสั่งรับฎีกาของจำเลย

ในคดีนี้ปรากฏว่า ศาลมณฑลทหารบกที่ ๓ ได้อ่านคำพิพากษาศาลทหารกลางให้คู่ความฟัง เมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๔๙๘ และจำเลยได้ยื่นฎีกาต่อศาล

มณฑลทหารบกที่ ๓ เมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๒๗ ศาลมณฑลทหารบกที่ ๓
สั่งไม่รับฎีกาจำเลย เมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๒๗ และจำเลยยื่นอุทธรณ์
คำสั่งเมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๗

คำสั่ง

การนับอายุความอุทธรณ์ฎีกาตามบทบัญญัติมาตรา ๒๓ แห่งพระราช
บัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. ๒๕๒๗ ซึ่งบัญญัติให้นับอายุความฎีกาตั้งแต่วัน
อ่านคำพิพากษาให้จำเลยฟัง นั้น ย่อมมีหลักการและเจตนาเป็นอยู่อย่างเดียวกับการ
นับอายุความอุทธรณ์ฎีกาตามบทบัญญัติมาตรา ๑๘๗ และ ๒๑๖ แห่งประมวลกฎ-
หมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งศาลฎีกาได้วินิจฉัยเป็นบรรทัดฐานไว้แล้ว ตาม
คำพิพากษาฎีกาที่ ๘๗๘/๒๕๒๘ ความอาญาระหว่าง อัยการจังหวัดภูเก็ต โจทก์
นายชก ท่าเรือรักษา จำเลย กล่าวคือให้นับตามนับบทบัญญัติมาตรา ๑๘๗ แห่ง
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์โดยต้องนับวันเริ่มต้นแห่งอายุความฎีกาเป็นหนึ่ง
ในวันรุ่งขึ้นจากวันอ่านคำพิพากษาให้จำเลยฟัง ในคดีนี้ฎีกาของจำเลยจึงยังไม่
ขาดอายุความ ให้ศาลมณฑลทหารบกที่ ๓ รับและพิจารณาสั่งฎีกาของจำเลยตาม
เงื่อนไขแห่งกฎหมายต่อไป.

พล.อ.อ. เขียวผกา ส	ประธานตุลาการ
พล.อ. ส. สุทธิสารวรรณกร	ตุลาการ
พล.ต. อัมพร ศรีไชยยันต์	ตุลาการพระธรรมนูญ
พล.ร.ต. ประสิทธิ์ ไบเงิน ร.น.	ตุลาการพระธรรมนูญ
พล.จ. ศุภกาญจน์ นิตสิริ	ตุลาการพระธรรมนูญ

คำสั่งศาลทหารสูงสุด ที่ ๒/๒๔๙๙

พ.ร.บ. ชรรมนูญศาลทหาร ฎีกา แก่ไขเล็กน้อย บัญหาข้อเท็จจริง

วิธีพิจารณาความอาญา ข้อเท็จจริงต่างกับฟ้อง

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดฐานกรรโชกและทำให้เสื่อมเสีย
อิสรภาพ ให้จำคุกจำเลยฐานกรรโชกอันเป็นบทหนัก ศาลทหารกลางพิพากษาว่า
จำเลยไม่มีความผิดฐานทำให้เสื่อมเสียอิสรภาพ แต่ยังคงกำหนดโทษตามบทและ
มาตราเดิม ถือว่าศาลพิพากษาแก่ไขเล็กน้อย

ในทางพิจารณาไม่ปรากฏว่ามีข้อเท็จจริงสนับสนุนคำฟ้อง ถือว่าเป็นเรื่อง
ขาดข้อเท็จจริงประกอบฟ้อง หากใช้เรื่องข้อเท็จจริงต่างฟ้องไม่ เป็นปัญหาข้อเท็จจริง.

คำสั่งที่ ๒/๒๔๙๙

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลทหารสูงสุด

๒๓ พฤษภาคม ๒๔๙๙

อัยการศาลทหารกรุงเทพ

โจทก์

ความอาญาระหว่าง

สิบโทสมชาย สุขเพ็ชร์ ที่ ๑

พลทหารลำรวญ มณีโชติ ที่ ๒

พลทหารเลิศ หาแสงศรี ที่ ๓

จำเลย

จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์คำสั่งของศาลทหารกรุงเทพ ความว่า จำเลยได้ยื่น
ฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลทหารกลางในปัญหาข้อกฎหมาย แต่ศาลทหารกรุงเทพ
สั่งว่า เป็นปัญหาข้อเท็จจริง และสั่งไม่รับฎีกา จำเลยจึงขอให้ศาลทหารสูงสุด
สั่งรับฎีกาของจำเลย

ในคดีนี้ศาลทหารกรุงเทพพิพากษาว่า จำเลยที่ ๑ มีความผิดฐานทำให้
เสื่อมเสียอิสรภาพและกรรโชกทรัพย์ ตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๒๖๘,
๓๐๓,๖๓ ให้ลงโทษจำคุกจำเลยที่ ๑ ตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๓๐๓

ประกอบกับประมวลกฎหมายอาญาทหารมาตรา ๕๐ มีกำหนด ๓ ปี ศาลทหารกลางพิพากษาแก้ไขโทษจำเลยที่ ๑ ตามมาตรา ๓๐๓ ประกอบกับประมวลกฎหมายอาญาทหารมาตรา ๕๐ โดยมีกำหนดโทษเท่าเดิม ส่วนฐานทำให้เสื่อมเสียอิสราภาพพิพากษากลับให้ยก

คำสั่ง

การที่ศาลทหารกรุงเทพพิพากษาว่า จำเลยที่ ๑ มีความผิดฐานกระชอกและฐานทำให้เสื่อมเสียอิสราภาพ และให้ลงโทษจำคุกจำเลยตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๓๐๓ ซึ่งเป็นบทหนัก ประกอบกับประมวลกฎหมายอาญาทหารมาตรา ๕๐ มีกำหนด ๓ ปี และศาลทหารกลางพิพากษาว่า จำเลยที่ ๑ ไม่มีผิดฐานทำให้เสื่อมเสียอิสราภาพ ให้ยกฟ้อง นอกนั้นยื่นตามคำพิพากษาศาลทหารกรุงเทพ ถือว่าเป็นการแก้ไขเล็กน้อย เพราะศาลคงลงโทษจำเลยตามบทและมาตราเดิมนั่นเอง

ในข้อที่ว่าเมื่อโจทก์ฟ้องว่า จำเลยสมคบกันกระทำความผิดคดีจำเลยบังคับขู่เข็ญให้สังหารพยานคดี หรืออ้างว่ามีการร้องทุกข์แล้วคดี แต่ในชั้นพิจารณาไม่ปรากฏข้อเท็จจริงดังฟ้อง จำเลยถือว่าเป็นกรณีข้อเท็จจริงต่างฟ้อง ศาลต้องยกฟ้องและเป็นปัญหาข้อกฎหมายนั้น เห็นว่า เมื่อในทางพิจารณาไม่ปรากฏว่ามีข้อเท็จจริงสนับสนุนคำฟ้อง ก็เป็นเรื่องขาดข้อเท็จจริงประกอบฟ้อง หากใช้เรื่องข้อเท็จจริงต่างฟ้องไม่ จึงเป็นปัญหาข้อเท็จจริง

จำเลยไม่มีสิทธิฎีกา จึงสั่งไม่รับฎีกาจำเลย.

พล.อ.อ.	เชิดวุฒากาศ	ประธานตุลาการ
พล.อ. ส.	สุทธิสารวรรณกร	ตุลาการ
พล.ต.	อัมพร ศรีไชยันต์	ตุลาการพระธรรมมุนูญ
พล.ร.ต.	ประสิทธิ์ ไบเงิน ร.น.	ตุลาการพระธรรมมุนูญ
พล.จ.	ศุภกาญจน์ นิตสิริ	ตุลาการพระธรรมมุนูญ

คำสั่งศาลทหารสูงสุด ที่ ๔/๒๕๙๙

พ.ร.บ. ชรรมนูญศาลทหาร ฎีกา

ศาลทหารกลางพิพากษายืนให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกิน ๕ ปี จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงไม่ได้.

คำสั่งที่ ๔/๒๕๙๙

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลทหารสูงสุด

๑๗ พฤษภาคม ๒๕๙๙

อัยการศาลมณฑลทหารบกที่ ๓

โจทก์

ความอาญาระหว่าง

พลทหาร แสง ไกรกลาง

จำเลย

จำเลยอุทธรณ์คำสั่งศาลมณฑลทหารบกที่ ๓ ความว่า จำเลยได้ยื่นฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลทหารกลางที่พิพากษาลงโทษจำเลย แต่ศาลมณฑลทหารบกที่ ๓ สั่งไม่รับฎีกา โดยอ้างว่าเป็นปัญหาข้อเท็จจริง

ในคดีนี้ศาลมณฑลทหารบกที่ ๓ พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดฐานขบถโดยประมาทเป็นเหตุให้คนตาย บาดเจ็บสาหัส และบาดเจ็บ ตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๕๒ ที่แก้ไขใหม่ และพระราชบัญญัติจรรยาบรรณ พ.ศ. ๒๕๗๗ มาตรา ๒๘,๒๙ (๔) และ ๖๖ ซึ่งแก้ไขใหม่ ให้จำคุก ๓ ปี กระทงหนึ่ง และฐานละเลยไม่ปฏิบัติตามข้อบังคับทหาร ตามประมวลกฎหมายอาญาทหาร มาตรา ๓๒ ให้จำคุก ๖ เดือน อีกกระทงหนึ่ง รวมให้จำคุก ๓ ปี ๖ เดือน ศาลทหารกลางพิพากษายืนฐานขบถโดยประมาทเป็นเหตุให้คนตาย บาดเจ็บสาหัส และบาดเจ็บ ส่วนฐานกระทำผิดข้อบังคับทหารให้ยกฟ้อง

คำสั่ง

ศาลทหารกลางพิพากษายืนลงโทษจำเลยฐานประมาททำให้คนตาย บาดเจ็บสาหัส และบาดเจ็บ โดยอาศัยข้อเท็จจริง และลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกิน ๕ ปี ต้องห้ามฎีกา ทั้งฎีกาของจำเลยไม่มีปัญหาข้อกฎหมายแต่อย่างใด จึงสั่งไม่รับฎีกา.

พล.อ.อ. เชิดวุฒากาศ

ประธานตุลาการ

พล.อ. ส. สุทธิสารวรรณกร

ตุลาการ

พล.ต. อัมพร ศรีไชยยันต์

ตุลาการพระธรรมมุนญ

พล.ร.ต. ประสิทธิ์ ไบเงิน ร.น.

ตุลาการพระธรรมมุนญ

พล.จ. ศุภกาญจน์ นิตสิริ

ตุลาการพระธรรมมุนญ

คำสั่งศาลทหารสูงสุด ที่ ๖/๒๕๙๙

วิธีพิจารณาความแพ่ง อายุความฎีกา การขยายอายุความ

จำเลยยื่นฎีกาภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนดให้นั้น เท่ากับศาลได้สั่งให้
ขยายอายุความฎีกาตามที่ศาลเห็นสมควร ฎีกาจึงยังไม่ขาดอายุความ.

คำสั่งที่ ๖/๒๕๙๙

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลทหารสูงสุด

๒ กรกฎาคม ๒๕๙๙

อัยการศาลมณฑลทหารบกที่ ๖

โจทก์

ความอาญาระหว่าง

ดิเบเอกุผสม ศรีหมื่นไฉย

จำเลย

จำเลยอุทธรณ์คำสั่งศาลมณฑลทหารบกที่ ๖ ลงวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน
๒๕๙๘ ที่สั่งไม่รับฎีกาของจำเลย โดยอ้างว่าขาดอายุความฎีกา

คดีนี้ศาลมณฑลทหารบกที่ ๖ อ่านคำพิพากษาศาลทหารกลางให้จำเลย
ฟังเมื่อวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๙๘ จำเลยนำฎีกามายื่นต่อศาลมณฑลทหารบกที่ ๖
เมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๙๘ ศาลมณฑลทหารบกที่ ๖ สั่งให้จำเลยแก้ไข
ข้อความในฎีกาบางส่วน โดยกำหนดให้จำเลยนำฎีกามายื่นใหม่ภายใน ๗ วัน นับ
แต่วันจำเลยได้รับฎีกาคืน โดยศาลสั่งเมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๙๘ จำเลยทราบ
คำสั่งเมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๙๘ และจำเลยนำฎีกาที่แก้แล้วมายื่นต่อศาล
มณฑลทหารบกที่ ๖ ในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๙๘ ศาลมณฑลทหารบกที่ ๖ สั่ง
เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๙๘ ว่า ฎีกาของจำเลยขาดอายุความ

คำสั่ง

เมื่อจำเลยนำฎีกามายื่นต่อศาลชั้นต้นภายในกำหนดอายุความฎีกา แต่ศาล
สั่งให้จำเลยนำฎีกากลับไปแก้ไขและให้ยื่นมาใหม่ภายในเวลาที่ศาลกำหนด และ

จำเลยก็ได้นำฎีกามายื่นใหม่ภายในกำหนดเวลาที่ศาลกำหนดเช่นนี้ แม้วันที่จำเลยนำฎีกามายื่นครั้งหลังจะเกินกำหนดเวลาฎีกาตามที่กฎหมายกำหนดไว้ก็ดี ถือว่าการยื่นฎีกาของจำเลยยังไม่ขาดอายุความ เพราะการที่ศาลกำหนดระยะเวลาให้ยื่นตอนหลังนั้นเท่ากับศาลได้สั่งให้ขยายอายุความฎีกาตามที่ศาลเห็นสมควรตามนัยมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. ๒๔๗๗ ประกอบกับมาตรา ๒๓ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ในคดีนี้ฎีกาของจำเลยยังไม่ขาดอายุความ.

พล.อ.อ. เขตวุฒิภาส

ประธานตุลาการ

พล.อ. ส. สุกฤษีสารวรรณกร

ตุลาการ

พล.ร.ต. ประสิทธิ์ ไบเงิน ร.น.

ตุลาการพระธรรมนูญ

พล.จ. สำราญ กานต์ประภา

ตุลาการพระธรรมนูญ

พล.จ. ศุภกาญจน์ นิตสิริ

ตุลาการพระธรรมนูญ

คำสั่งศาลทหารสูงสุด ที่ ๗/๒๕๕๕

พ.ร.บ. ธรรมนูญศาลทหาร โอนคดี

การโอนคดีจากศาลทหารท้องถิ่นไปยังศาลทหารแห่งอื่น เพื่อความสะดวกในการดำเนินคดีนั้น อยู่ในดุลพินิจของศาลทหารสูงสุดที่จะสั่งอนุญาต.

คำสั่งที่ ๗/๒๕๕๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลทหารสูงสุด

๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๕

อัยการศาลจังหวัดทหารบกฉะบุรี

โจทก์

ความอาญาระหว่าง

พลทหาร สำอางค์ สุพร

จำเลย

อัยการศาลจังหวัดทหารบกฉะบุรี โจทก์ ยื่นคำร้องขอให้ศาลทหารสูงสุดสั่งโอนคดีนี้ไปพิจารณาพิพากษาในศาลทหารกรุงเทพ เพื่อสะดวกในการดำเนินคดี เนื่องจากศาลจังหวัดทหารบกฉะบุรี ได้รับฟ้องคดีนี้ไว้ก่อนมีพระราชกฤษฎีกาจัดวางระเบียบราชการในกองทัพบกในกระทรวงกลาโหม พ.ศ. ๒๕๕๕ ซึ่งบัญญัติให้มีจังหวัดทหารบกสระบุรีขึ้น และเปลี่ยนแปลงเขตจังหวัดทหารบกฉะบุรีใหม่ พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ได้มีประกาศในราชกิจจานุเบกษาลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๕ แต่ให้ใช้บังคับย้อนหลังเริ่มตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๕ และเหตุในคดีนี้เกิดเมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ในจังหวัดสระบุรี และอยู่ในอำนาจศาลจังหวัดทหารบกฉะบุรี ซึ่งขณะนี้ยังไม่มีเจ้าพนักงานสำหรับปฏิบัติหน้าที่

คำสั่ง

ให้โอนคดีนี้จากศาลจังหวัดทหารบกฉะบุรี ไปพิจารณาพิพากษาที่ศาล
ทหารกรุงเทพได้ตามร้องขอ.

พล.อ.อ. เข็ดวุฒากาศ

ประธานตุลาการ

พล.อ. ส. สุทธิสารวรรณกร

ตุลาการ

พล.ต. อัมพร ศรีไชยยันต์

ตุลาการพระธรรมนูญ

พล.ร.ต. ประสิทธิ์ ไบเงิน ร.น.

ตุลาการพระธรรมนูญ

พล.จ. ศุภกาญจน์ นิตติวิ

ตุลาการพระธรรมนูญ

คำสั่งศาลทหารสูงสุด ที่ ๙/๒๕๙๙

พ.ร.บ. ธรรมนูญศาลทหาร โอนคดี

คดีที่ค้างในระหว่างพิจารณาของศาลทหารที่มีอำนาจมาก่อน แม้ภายหลังจะมีพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนเขตจังหวัดท้องที่ที่เกิดเหตุให้ไปขึ้นอยู่ในเขตอำนาจของศาลทหารแห่งอื่น ก็ไม่เป็นเหตุผลที่จะส่งโอนคดีไปได้ เพราะจำเลยยังคงอยู่ในอำนาจของศาลเดิมโดยสมบูรณ์อยู่แล้ว.

คำสั่งที่ ๘/๒๕๙๙

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลทหารสูงสุด

๒๐ สิงหาคม ๒๕๙๙

อัยการศาลจังหวัดทหารบกชุมพร โจทก์ได้ยื่นเรื่องรื้อขอให้ศาลทหารสูงสุดรับโอนคดีเหล่านี้ ซึ่งศาลจังหวัดทหารบกชุมพรได้รับประทับฟ้องไว้แล้ว คือ

๑. คดีดำที่ ๒๕/๒๕๙๙ ระหว่าง อัยการศาลจังหวัดทหารบกชุมพร โจทก์ พลทหารร้อย ย้งมีมาก จำเลย หว่าง ลักทรัพย์ หรือรับของโจร
๒. คดีดำที่ ๒๘/๒๕๙๙ ระหว่าง อัยการศาลจังหวัดทหารบกชุมพร โจทก์ พลทหารนง สดใส จำเลย หว่าง หลบหนีที่คุมขัง
๓. คดีดำที่ ๖/๒๕๙๙ ระหว่าง อัยการศาลจังหวัดทหารบกชุมพร โจทก์ พลทหารณอม หนองเหนียว จำเลย หว่าง ทุจริตว่าอณาจาร และทำให้เสื่อมเสียอิสริยาภ
๔. คดีดำที่ ๒๑/๒๕๙๙ ระหว่าง อัยการศาลจังหวัดทหารบกชุมพร โจทก์ พลทหารสมนึก มากพันธ์ จำเลย หว่าง หนีราชการ

เหตุเกิดในท้องที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ไปพิจารณาพิพากษายังศาลจังหวัดทหารบกเพชรบุรี โดยอ้างว่า บัดนี้ศาลจังหวัดทหารบกชุมพรไม่มีอำนาจจะพิจารณาพิพากษาคดีเหล่านี้ได้เพราะได้มีพระราชกฤษฎีกาจัดวางระเบียบราชการกองทัพบกในกระทรวงกลาโหม พ.ศ. ๒๔๘๘ มาตรา ๕ ข้อ ๑ (ข) และข้อ ๕ (ก) ให้จังหวัดประจวบคีรีขันธ์อยู่ในเขตจังหวัดทหารบกเพชรบุรี ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๔๘๘ จำเลยในคดีดังกล่าวจึงไม่อยู่ในอำนาจของศาลจังหวัดทหารบกชุมพร ตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. ๒๔๘๘ มาตรา ๑๗ (๑)

คำสั่ง

คดีเหล่านี้ โจทก์ได้ยื่นฟ้องต่อศาลจังหวัดทหารบกชุมพรไว้ก่อนวันที่ ๑ มกราคม ๒๔๘๘ จำเลยจึงยังอยู่ในอำนาจของศาลจังหวัดทหารบกชุมพร โดยสมบูรณ์ ไม่มีเหตุผลที่จะสั่งโอนคดีไปตามร้องขอ จึงไม่อนุญาตให้โอน.

พล.ช. ต. สุทธิสารวรรณกร	ประธานตุลาการ
พล.ต. อัมพร ศรีไชยยนต์	ตุลาการ
พล.ร.ต. ประดิษฐ์ ไบเงิน ร.น.	ตุลาการพระธรรมนูญ
พล.จ. อัมพร จินตกานนท์	ตุลาการพระธรรมนูญ
พล.จ. ศุภกาญจน์ นิตติวิ	ตุลาการพระธรรมนูญ

คำสั่งศาลทหารสูงสุด ที่ ๑๐/๒๔๙๙

พ.ร.บ. ธรรมนูญศาลทหาร ฎีกา ข้อเท็จจริง

การที่ศาลพิพากษาให้นับ โทษ ในคดีหนึ่งกับอีกคดีหนึ่งต่อเนื่องกันไปหรือ
ควบกันไป ย่อมเป็นดุลพินิจของศาล เป็นปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามฎีกา.

คำสั่งที่ ๑๐/๒๔๙๙

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลทหารสูงสุด

๑๗ กันยายน ๒๔๙๙

อัยการศาลทหารกรุงเทพ

โจทก์

ความอาญาระหว่าง

พลทหารนิศย์ หรือ อุตม แสงชัย หรือ ทวิชัยบรรจง จำเลย

จำเลยอุทธรณ์คำสั่งของศาลทหารกรุงเทพ ความว่า จำเลยได้ยื่นฎีกา
คัดค้านคำพิพากษาศาลทหารกลางต่อศาลทหารกรุงเทพในปัญหาข้อกฎหมาย แต่
ศาลทหารกรุงเทพยังไม่รับฎีกา โดยอ้างว่าจำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้อง
ห้ามตามกฎหมาย ขอให้ศาลทหารสูงสุดสั่งรับฎีกาของจำเลย

คดี ศาลทหารกรุงเทพพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดฐานรับของโจรตาม
กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๓๒๑,๗๒,๕๙ ให้จำคุกจำเลย ๒ ปี นับตั้งจากวัน
พ้นโทษในคดีแดงที่ ๓๑/๒๔๙๙ ของศาลทหารกรุงเทพ ตามคำขอของโจทก์ จำเลย
อุทธรณ์ ขอให้ศาลทหารกลางนับ โทษของจำเลยไปพร้อมกับโทษตามคดีแดงที่
๓๑/๒๔๙๙ ศาลทหารกลางพิพากษายืน

คำสั่ง

การที่ศาลพิพากษาให้นับโทษในคดีหนึ่งกับอีกคดีหนึ่งต่อเนื่องกันไปหรือควบกันไป ย่อมเป็นดุลพินิจของศาล จึงเป็นปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามฎีกาตามพระราชบัญญัติอรรถมนูญศาลทหาร พ.ศ. ๒๔๘๘ มาตรา ๒๒

จึงสั่งไม่รับฎีกาของจำเลย.

พล.อ. ส. สุทธิสารรองกร

ประธานตุลาการ

พล.ต. อัมพร ศรีไชยยันต์

ตุลาการ

พล.ร.ต. ประสิทธิ์ ไบเงิน ร.น.

ตุลาการพระอรรถมนูญ

พล.จ. อัมพร จินตกานนท์

ตุลาการพระอรรถมนูญ

พล.จ. ศุภกาญจน์ นิตติวิ

ตุลาการพระอรรถมนูญ

คำสั่งศาลทหารสูงสุด ที่ ๑๑/๒๕๙๙

พ.ร.บ. ธรรมนูญศาลทหาร ฎีกา ช้อแท้จจริง

คดีที่ศาลทหาร กลาง พังช้อแท้จจริง ร่วมกับศาลทหาร ชั้นต้นพิพากษา ยืนให้
ลงโทษ จำคุก แต่ละกระทง ไม่เกิน ๕ ปี จำเลยจะฎีกา ในปัญหาช้อแท้จจริงไม่ได้.

คำสั่งที่ ๑๑/๒๕๙๙

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลทหารสูงสุด

๑๗ กันยายน ๒๕๙๙

อัยการศาลทหารกรุงเทพ

โจทก์

ความอาญาระหว่าง

พลทหารนิธย์ หรืออุตม แสงชัย ที่ ๑ จำเลย

พลทหารสุวิทย์ ชื่นพิศาล ที่ ๒

จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์คำสั่งศาลทหารกรุงเทพ ความว่า จำเลยได้ยื่นฎีกาคัด
ค้านคำพิพากษาศาลทหารกลาง ต่อศาลทหารกรุงเทพในปัญหาช้อแท้จจริง แต่ศาล
ทหารกรุงเทพตั้งไม่รับฎีกาของจำเลย โดยอ้างว่าเป็นปัญหาช้อแท้จจริงต้องห้าม
ตามกฎหมาย ขอให้ศาลทหารสูงสุดตั้งรับฎีกาของจำเลย

คดีนี้ ศาลทหารกรุงเทพพิพากษาลงโทษจำเลยที่ ๑ รวม ๓ กระทง คือให้
รวมลงโทษจำคุกฐานลักทรัพย์ ๒ กระทงแรกตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา
๒๙๕, ๗๓, ๕๙ มีกำหนด ๕ ปี และฐานลักทรัพย์ในกระทงหลังตามกฎหมายลักษณะ
อาญา มาตรา ๒๙๕, ๗๒, ๕๙ จำคุก ๓ ปี รวมให้จำคุก ๘ ปี นับต่อจากคดีแดง
ที่ ๑๕๗/๒๕๙๙ ของศาลทหารกรุงเทพ

คำสั่ง

ฎีกาของจำเลยเป็นปัญหาข้อเท็จจริงทุกข้อ เมื่อศาลทหารกลางฟังข้อเท็จจริงร่วมกับศาลทหารกรุงเทพแล้วพิพากษายืน ทั้งศาลล่างพิพากษาลงโทษจำเลยแต่ละกระทงไม่เกิน ๕ ปี คดีจึงต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. ๒๔๘๗ มาตรา ๖๒

จึงสั่งไม่รับฎีกาของจำเลย.

พล.อ. ส. สุทธิสารวรรณกร	ประธานตุลาการ
พล.ต. อัมพร ศรีไชยยันต์	ตุลาการ
พล.ร.ต. ประสิทธิ์ ไบเงิน ร.น.	ตุลาการพระธรรมนูญ
พล.จ. อัมพร จินตกานนท์	ตุลาการพระธรรมนูญ
พล.จ. ศุภกาญจน์ นิตสิริ	ตุลาการพระธรรมนูญ

คำสั่งศาลทหารสูงสุด ที่ ๑๓/๒๔๙๙

วิธีพิจารณาความอาญา ปล่อยชั่วคราว

การประกันตัวจำเลยในระหว่างพิจารณาของศาลทหารสูงสุดนั้น อยู่ในดุลพินิจของศาลทหารสูงสุดจะสั่งอนุญาต เมื่ออนุญาตแล้วจะตีราคาและสั่งจำนวนให้ศาลทหารชั้นต้นทำสัญญาประกัน.

คำสั่งที่ ๑๓/๒๔๙๙

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลทหารสูงสุด

๑๗ กันยายน ๒๔๙๙

อัยการศาลทหารกรุงเทพ

โจทก์

ความอาญาระหว่าง

สิบโทสมชาย คล้ายจินดา

จำเลย

จำเลยยื่นคำร้องขอประกันตัวระหว่างพิจารณาของศาลทหารสูงสุด โดยอ้างเหตุผลว่าจำเลยเคยมีประกันตัวระหว่างพิจารณาของศาลชั้นต้น จำเลยไม่เคยหลบหนีก่อนการสอบสวน และในระหว่างดำเนินคดีจำเลยก็ไม่เคยผิดนัดศาล จำเลยมีบุตรที่จะต้องอุปการะเลี้ยงดู ๕ คน

คดีนี้ปรากฏว่าจำเลยเคยมีประกันตัวไประหว่างพิจารณาของศาลทหารกรุงเทพ ศาลทหารกรุงเทพพิพากษายกฟ้องโจทก์และศาลทหารกลางพิพากษากลับคดีให้ลงโทษจำคุกจำเลยตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๑๓๗ มีกำหนด ๕ ปี จำเลยฎีกา คดีอยู่ระหว่างพิจารณาของศาลทหารสูงสุด

คำสั่ง

อนุญาตให้จำเลยมีประกันตัวไปได้ ตีราคาสองแสนบาท กับเงินสดหนึ่งพันบาท สั่งสำนวนให้ศาลทหารกรุงเทพทำสัญญาประกัน.

พล.อ. ส. สุทธิสารวรรณกร

ประธานตุลาการ

พล.ต. อัมพร ศรีไชยยันต์

ตุลาการ

พล.ร.ต. ประสิทธิ์ ไบเงิน ร.น.

ตุลาการพระธรรมนูญ

พล.จ. อัมพร จินตกานนท์

ตุลาการพระธรรมนูญ

พล.จ. ศุภกาญจน์ นิตติวิ

ตุลาการพระธรรมนูญ

คำสั่งศาลทหารสูงสุด ที่ ๑๔/๒๔๙๙

พ.ร.บ. ธรรมนูญศาลทหาร ฎีกา ข้อเท็จจริง

ปัญหาที่ยกขึ้นมากล่าวอ้างโดยไม่ปรากฏว่ามีอยู่ในสำนวนนั้น เป็นการกล่าวอ้างนอกประเด็น ฎีกาไม่ได้

กรณีศาลทหารชั้นต้นฟังข้อเท็จจริงว่า พยานไม่มีหน้าที่สืบสวนเหตุการณ์โจรผู้ร้ายโดยเฉพาะ ศาลทหารกลางฟังว่า กรณีเป็นที่สงสัยไม่เชื่อว่าผู้บังคับบัญชาจะสั่งให้พยานไปสืบสวนเหตุการณ์โจรผู้ร้ายนั้น มีผลเท่ากับศาลทหารทั้งสองต่างไม่ยอมรับฟังว่าพยานมีหน้าที่ จึงไม่เป็นเจ้าพนักงาน ย่อมเป็นปัญหาข้อเท็จจริง ฎีกาไม่ได้

คำสั่งที่ ๑๔/๒๔๙๙

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลทหารสูงสุด

๓ ธันวาคม ๒๔๙๙

คดียกรศาลทหารกรุงเทพ

โจทก์

ความอาญาระหว่าง

ร้อยโทพิพัฒน์ หรือ ทองสุข บางแค จำเลย

โจทก์อุทธรณ์คำสั่งศาลทหารกรุงเทพความว่า โจทก์ยื่นฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลทหารกลางต่อศาลทหารกรุงเทพในปัญหาข้อกฎหมายรวม ๓ ข้อ แต่ศาลทหารกรุงเทพ สั่งรับฎีกาของโจทก์เพียงข้อเดียว นอกนั้นตั้งว่าเป็นปัญหาข้อเท็จจริงต้องห้ามฎีกา

ในคดีนี้ ศาลทหารกรุงเทพพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดฐานเมาสุราประพฤติก่อการไม่สมควร คุ้มครองในที่สาธารณะสถาน ตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๓๓๕ (๑๓) ให้ปรับ ๕๐ บาท ถ้าไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตาม มาตรา ๑๘ ข้อหานอกนั้นให้ยก ศาลทหารกลางพิพากษายืน

คำสั่ง

ปัญหาที่โจทก์ยกขึ้นมาให้วินิจฉัยว่า ตำรวจที่ปฏิบัติกรในหน้าที่ตำรวจตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาด้วยวาจาให้ไปสืบสวนเหตุการณ์โจรผู้ร้ายในท้องที่ของตนโดยไม่ต้องแต่งเครื่องแบบ เป็นเจ้าพนักงานหรือไม่นี้ ไม่ปรากฏว่ามีอยู่ในสำนวน เป็นข้อที่โจทก์ยกขึ้นมากล่าวอ้างนอกประเด็น จึงสั่งไม่รับฎีกาในปัญหานี้

ส่วนปัญหาที่โจทก์ว่า ศาลทหารกรุงเทพและศาลทหารกลางฟังข้อเท็จจริงเกี่ยวกับกรวินิจฉัยว่า นายสิบตำรวจตรี ทวี ศรีพันธ์ เป็นเจ้าพนักงานหรือไม่ต่างกัน จึงเป็นปัญหาข้อกฎหมายนั้น ก็ไม่ปรากฏว่าศาลทั้งสองได้ฟังข้อเท็จจริงต่างกันในเรื่องสำคัญแต่อย่างใด ศาลทหารกรุงเทพฟังว่าพยานไม่มีหน้าที่ไปสืบสวนเหตุการณ์โจรผู้ร้ายโดยเฉพาะ และศาลทหารกลางฟังว่ากรณีเป็นที่สงสัยไม่เชื่อว่าผู้บังคับบัญชาจะสั่งให้นายสิบตำรวจตรีทวีไปสืบสวนเหตุการณ์โจรผู้ร้าย ซึ่งเท่ากับศาลทหารทั้งสองต่างก็ไม่ยอมรับรองว่านายสิบตำรวจตรีทวีมีหน้าที่ดังกล่าวทั้งนั้น จึงต่างก็วินิจฉัยว่านายสิบตำรวจตรีทวีไม่เป็นเจ้าพนักงาน

ฎีกาขอโจทก์ในข้อนี้จึงเป็นการฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามฎีกาตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. ๒๔๘๘ มาตรา ๒๒

จึงสั่งไม่รับฎีกา.

พล.อ. ศ. สุทธิสารวณกร	ประธานตุลาการ
พล.ต. อัมพร ศรีไชยยันต์	ตุลาการ
พล.จ. อัมพร จินตกาบนท์	ตุลาการพระธรรมนูญ
พล.จ. ลำราญ กานต์ประภา	ตุลาการพระธรรมนูญ
พล.จ. ศุภกาญจน์ นิตติศิริ	ตุลาการพระธรรมนูญ

182

KG

20.1

พ334ค

2507

กรมพระธรรมคุณ

คำพิพากษาและคำสั่งศาลทหารสูงสุด

ประจำ พ.ศ. 2499

พิมพ์ที่โรงพิมพ์
กรมแผนที่ทหาร พระนคร
ทันโต วัฒน ขยันสำรวจ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2507